JOANNA
TROLLOPE

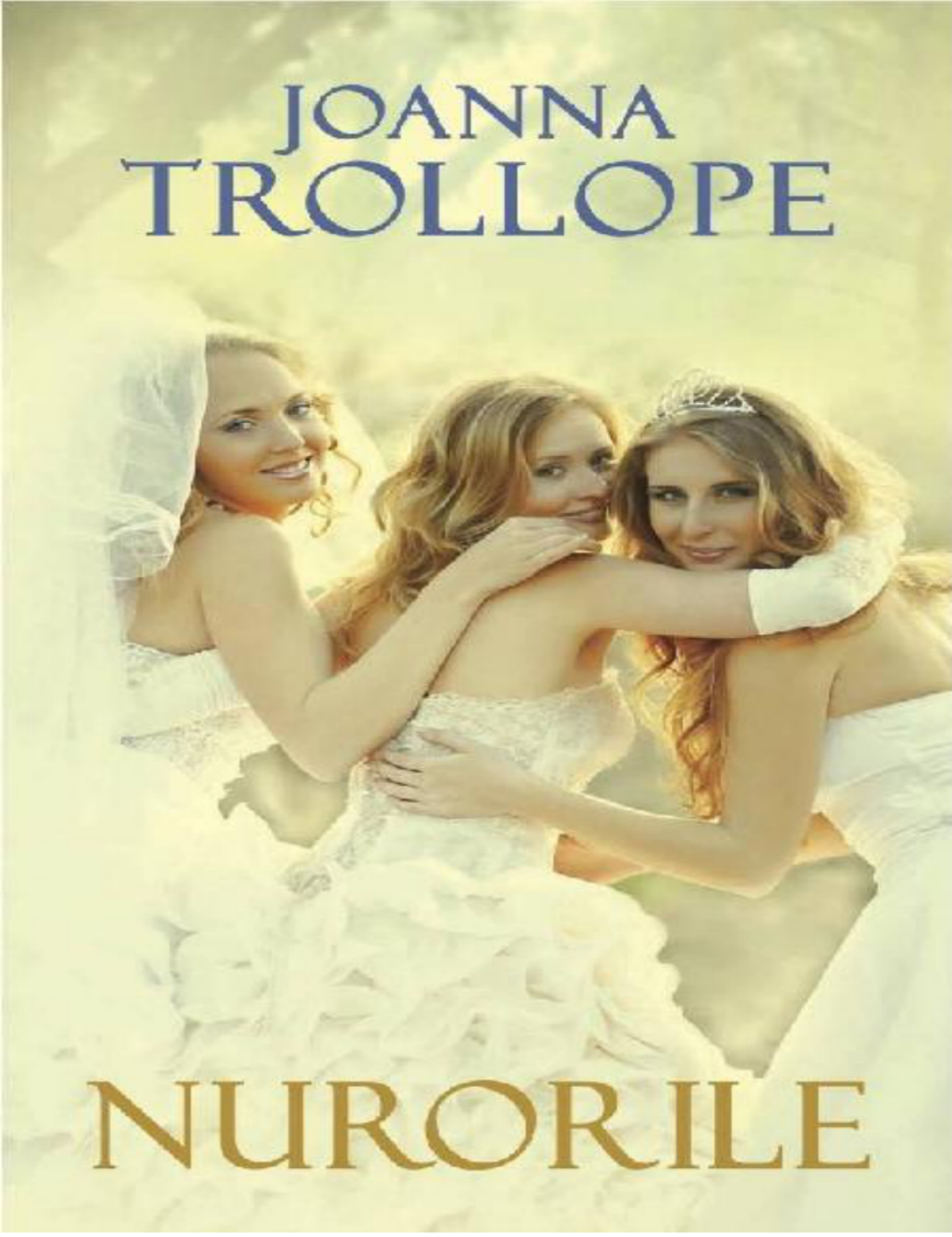

NURORILE

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20

Joanna Trollope
Nurorile

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Lira, 2012

Titlul original: *Daughters in Law*, 2011

Versiune ebook: v1.0, martie 2017

Capitolul 1

De la locul său aflat pe primul rând de bănci, Anthony o vedea perfect pe tânăra care tocmai avea să-i devină noră – a treia. Biserica avea un naos larg şi un spaţiu generos, acoperit de covor, ce se continua cu treptele scunde care duceau la altar; în timpul slujbei, cele patru mici domnişoare de onoare stăteau jos pe acele trepte, în cuiburile de mătase roz a rochiilor, aşa că între Anthony şi perechea de tineri căsătoriţi nu exista niciun obstacol vizual.

Lui Anthony i se părea că mireasa, îmbrăcată în satin de culoarea fildeşului, avea aerul seducător al unei sirene prizoniere pe uscat. Rochia îi era strânsă – foarte strânsă, chiar – începând de la piept şi până la genunchi, apoi se deschidea într-un evantai de falduri moi şi o mică trenă fluidă care se răspândea pe treptele altarului, în spatele ei. Privirea lui Anthony coborî încet din creştetul ei blond, acoperit de voal şi presărat cu flori, până la picioarele ei invizibile, apoi urcă din nou şi se opri asupra formelor fără îndoială satisfăcătoare ale taliei şi şoldurilor. „Are un trup superb", îi trecu prin minte lui Anthony, deşi ca viitor socru nu se cădea să aibă asemenea gânduri. „Superb!"

Înghiţi în sec, apoi îşi mută privirea la fiul său. Luke, care deborda de acea mândrie masculină pură şi posesivă ce dă importanţă zilei nunţii, era întors pe jumătate către mireasa lui. Cu cinci minute în urmă avusese loc un moment emoţionant, când mama văduvă a lui Charlotte îi ridicase fiicei sale voalul de pe faţă, iar cele două se priviseră timp de câteva secunde cu o înţelegere intensă, care-i excludea pe toţi cei din jur. Anthony îi aruncă rapid o privire lui Rachel, care stătea lângă el, şi se întrebă aşa cum o făcuse adeseori în zecile de ani de când erau împreună – dacă stăpânirea ei de sine ascundea vreo dorinţă instinctivă căreia nu-i dăduse glas niciodată şi dacă în următoarele luni şi ani reacţia ei primitivă şi inevitabilă la faptul că urma să-şi dea al treilea fiu altei femei va fi la fel ca aburii încinşi care ies din crăpăturile scoarţei pământului.

— Totul în regulă? întrebă el în şoaptă.

Rachel nu-l băgă în seamă. Anthony n-ar fi putut spune dacă ea se uita la Charlotte sau dacă îşi concentra atenţia asupra lui Luke, admirându-i umerii laţi şi pielea fină şi întrebându-se în sinea ei dacă Charlotte *chiar* îşi dădea seama ce fată norocoasă era. În locul pălăriei convenţionale, Rachel îşi prinsese câteva pene verzi în păr, într-o parte, iar tremurul acelor pene – care păreau nişte libelule pe sârmă – i se părea lui Anthony singurul indiciu că sufletul lui Rachel nu era la fel de impasibil ca exteriorul ei. „Ei bine", se gândi el, fără să-i poată atrage atenţia, „dacă e atât de absorbită de Luke, atunci eu mă întorc să-i admir fundul lui Charlotte. Nu sunt singurul. Toţi bărbaţii din biserică vor face acelaşi lucru dacă-l văd. E doar sclifoseală să pretinzi

altceva.”

Preotul, un bărbat vesel care purta un patrafir brodat cu modele surprinzător de moderne, ţinea o mică predică pornind de la un vers din Robert Browning, care era tipărit în interiorul foii de rugăciune.

„Să-mbătrâneşti alături de mine
Este tot ce poate fi mai bine.”{1}

Acest poem, spunea el, nu era despre căsătorie. Era despre răsplata pe care o poate aduce experienţa în schimbul pierderii tinereţii. Era un tribut adus unui cărturar evreu sefard din secolul al doisprezecelea, şi totuşi, în acelaşi timp, era şi o celebrare a bucuriei, o chemare pentru toţii să preţuiască cinstea şi să aibă încredere în Dumnezeu. Preotul îşi desfăcu braţele cu mâneci albe şi largi şi le zâmbi lui Charlotte şi Luke, mamei lui Charlotte – care purta un bolerou şi o rochie lungă de dantelă precum şi întregii comunităţi. Anthony îşi luă ochii de la cea care urma să-i aparţină celui mai tânăr fiu al său şi privi către tavan. Fusese renovat în întregime, grinzile erau lăcuite, iar rigipsul dintre ele văruit în alb strălucitor. Anthony oftă. Cât de frumos ar fi fost ca Luke să se fi căsătorit, la fel ca fratele lui mai mare, Ralph, în biserica de-acasă, nu în acest colţ tihnit din Buckinghamshire, fără mlaştini, fără păsări de baltă sau trestie, fără nori deşi pe cer. Cât de încântător ar fi fost dacă *acum* s-ar fi aflat cu toţii în Suffolk!

Bineînţeles, biserica de-acasă ar fi fost perfectă. Anthony nu era un credincios practicant, însă îi plăceau aspectul bisericilor şi simţămintele pe care acestea le generau, demnitatea şi absurdităţile ritualului, persoanele sfioase din congregaţia anglicană engleză. Cunoştea de-o viaţă biserica de-acasă; era la fel de veche precum rabinul din poemul lui Browning, chiar dacă acum nu mai avea forma iniţială; era mare, luminoasă şi primitoare, cu ferestre fără vitralii şi o minunată sculptură modernă, mică, din bronz, a lui Noe eliberând porumbelul, prin care era celebrată prima reprezentaţie care avusese loc acolo a operei bisericeşti scrise de Benjamin Britten, *Noyes Fludde.* Se întâmplase în 1958, când Anthony avea unsprezece ani. Fusese la toate operele interpretate în acea biserică în zilele de demult, înainte ca Suffolkul să devină un loc de pelerinaj muzical; se îmbrăca în pantalonii lui de şcoală din flanelă gri şi purta cravată, în semn de respect pentru opera muzicală respectivă şi pentru compozitor. Acolo ascultase pentru prima dată *Curlew River,* care rămăsese piesa lui preferată, cu mult înainte să se dedice desenului, cu mult înainte ca păsările să devină pasiunea lui. Aceea era clădirea în care conştientizase pentru prima dată importanţa profundă a creativităţii, astfel că era normal ca el să vrea astăzi ca fiii lui să treacă tot acolo prin marile rituri ale vieţii. Nu-i aşa?

Toţi fuseseră botezaţi în acea biserică: şi Edward, şi Ralph, şi Luke.

Poate că Anthony ar fi preferat o ceremonie de botez mai simplă şi mai umanistă, însă Rachel îşi dorise să fie botezaţi la biserică, în acea cristelniţă veche şi încântătoare; iar ea ştiuse să-şi impună dorinţa.

— Nu trebuie să rămână creştini, îi spusese ea lui Anthony peste umăr, ocupată, ca întotdeauna, cu ceva. Însă cel puţin au posibilitatea de a alege. Şi tu ai avut-o, la urma urmei. De ce să nu aibă şi ei ce-ai avut tu?

Bineînţeles, ceremoniile de botez fuseseră fermecătoare şi emoţionante, iar sentimentul profund pe care Anthony îl asocia cu clădirea bisericii devenise tot mai puternic odată cu fiecare dintre ele. De fapt, era atât de sigur că băieţii lui se vor căsători acolo – când va fi să fie şi dacă va fi să fie –, încât rămăsese uimit când fiul său cel mai mare, Edward, apăruse cu o tânără suedeză elegantă şi autoritară şi îi anunţase că urmau să se căsătorească, bineînţeles, acasă la ea, nu la el.

Logodnica lui, cercetătoare într-un laborator în care erau analizate materiale pentru muzee şi galerii, fusese pusă foarte bine în temă. Îl trăsese pe Anthony deoparte şi îl privise fix, cu ochii ei albaştri şi strălucitori.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, spusese Sigrid într-o engleză perfectă. O să fie o ceremonie umanistă. Vă veţi simţi ca acasă.

Nunta lui Edward şi Sigrid avusese loc la casa de vară a părinţilor ei, pe o insuliţă anonimă dintr-un arhipelag de lângă Stockholm, apoi, purtând bavete protectoare din hârtie, mâncaseră raci, munţi întregi de raci, iar akvavitul cursese ca un râu fatal. Anthony îşi aminti cum bâjbâia de-a lungul ţărmului pietros în lumina ciudată de noapte, căutând-o pe Rachel, urmărit de o blondă platinată lacomă, cu ochelari fără ramă şi cu pantofi de sport.

În dimineaţa de după nuntă, Sigrid apăruse proaspătă, îmbrăcată în alb şi gri, cu părul fin legat în coadă; îl luase pe Ed şi plecaseră împreună cu barca, fără să se mai întoarcă. Anthony şi Rachel fuseseră abandonaţi cu familia şi cu prietenii lui Sigrid, sub un cer fără nori şi înconjuraţi de apă. În avion, în drum spre casă, îşi amintea Anthony, se ţinuseră de mână, iar Rachel comentase, privind pe fereastră:

— Unele situaţii sunt mult prea străine de noi ca să putem reacţiona la ele, nu-i aşa?

Cu un pic de întârziere, Anthony răspunsese:

— Chiar crezi că sunt căsătoriţi?

Ea îl privise şi-i spusese:

— Habar n-am.

Ei bine, toate astea se întâmplaseră cu peste zece ani în urmă. Acum, acolo, pe covorul de lângă treptele altarului, stătea şi Mariella, fiica în vârstă de opt ani a lui Edward şi Sigrid. Stătea nemişcată, cu picioarele încălţate în balerini îndoite sub fusta roz şi cu părul

îndepărtat de pe faţă de o cunună de trandafiri. Anthony încercă să-i surprindă privirea. Singura lui nepoată. Nepoata lui cea serioasă şi rezervată. Care vorbea engleză şi suedeză şi cânta la violoncel. Cu o mişcare abia vizibilă a capului, Mariella îi dădea de înţeles că îi simţea prezenţa, însă nu-l privea. În acea zi, după cum îi spusese mama ei, treaba sa era să le dea un exemplu bun celorlalte domnişoare de onoare, toate nepoatele lui Charlotte, iar viaţa Mariellei era dedicată în mare parte obţinerii acceptului din partea mamei. Ştia că bunicul său aproba orice făcea, indiferent despre ce era vorba.

— Concentrează-te, şopti brusc Rachel, de lângă el.

El îşi reveni brusc.

— Îmi pare rău…

— Sunt încântat să anunţ, zise preotul, scoţând patrafirul şi punându-l peste degetele cu verighetă ale celor doi tineri, că Luke şi Charlotte sunt de-acum soţ şi soţie!

Luke se aplecă să-şi sărute soţia pe obraz, iar ea îi înlănţui gâtul cu braţele. El o cuprinse în braţe la rândul său şi o sărută cu pasiune, în timp ce în biserică izbucniră aplauze. Mariella se ridică în picioare şi îşi scutură fusta, aruncându-i o privire mamei sale, aşteptând următoarea instrucţiune.

— Pe perechi, o văzu Anthony pe Sigrid şoptindu-le fetiţelor. Două câte două.

Charlotte râdea. Luke râdea. Unii dintre prietenii lui Luke, aflaţi în celălalt capăt al bisericii, chiuiau.

Anthony îi luă mâna lui Rachel.

— Încă o noră…

— Ştiu.

— Despre care nu ştim aproape nimic…

— Nu încă.

— Ei bine, spuse Anthony, dacă e măcar pe jumătate la fel de bună ca Petra…

Rachel îşi îndepărtă mâna.

— Dacă.

Petrecerea avu loc într-un cort amplasat în grădina casei părinteşti a lui Charlotte. Era o zi fierbinte, însă cerul era plin de nori, iar cortul era învăluit într-o lumină verzuie stranie, care îi făcea pe toţi să pară bolnavi. Peluza pe care era ridicat era uşor în pantă, aşa că deplasarea, lucru îngreunat şi de rogojina încreţită de cocos, era aproape imposibilă, mai ales pentru prietenele lui Charlotte care, fără excepţie, purtau pantofi cu toc foarte înalt. Printr-o deschizătură de la capătul opus al cortului, se vedea priveliştea pitorească a grupului de nuntaşi de pe marginea unui eleşteu, aranjaţi de un fotograf.

„Ah, Dumnezeule, apă”, se gândi Petra. Barney, care încă nu putea

merge, era legat în siguranţă în cărucior, cu atenţia îndreptată asupra unei mici cutii de stafide, însă Kit, la trei ani, mergea în picioare şi fusese întotdeauna atras irezistibil de apă. Cu o noapte în urmă, în camera de hotel atât de lipsită de familiaritate, amândoi copiii dormiseră foarte puţin, aşa că nici Petra, nici Ralph nu dormiseră, iar în cele din urmă Ralph se trezise la cinci dimineaţa şi plecase la o plimbare atât de lungă – de mai bine de două ore –, încât Petra începuse să se teamă că plecase pentru totdeauna. Iar acum, contrar obiceiului său, se alăturase unui grup de prieteni zgomotoşi de-ai lui Luke şi bea şampanie şi fuma, în ciuda faptului că renunţase la ţigări când Petra fusese însărcinată cu Kit şi, din câte ştia ea, nu mai fumase deloc de-atunci.

Kit plângea. Era obosit, flămând şi năzuros. Cu un scâncet lung şi sacadat, se strânse în fusta Petrei, frecându-se de coapsele ei, răvăşit şi neascultător. Începuse ziua în cămaşa de pânză albă şi pantalonii albastru-închis pe care îi ceruse Charlotte, chiar dacă îl considera prea mic să fie paj, însă amândouă hainele se murdăriseră şi se şifonaseră atât de rău în biserică, încât revenise la tricoul cu Spiderman pe care insista să-l poarte ori de câte ori nu se afla în maşina de spălat. Petra însăşi, în hainele care i se păruseră în egală măsură originale şi potrivite când le privise atârnate în faţa şifonierului din dormitorul lor micuţ de acasă, se simţea stânjenită şi nelalocul ei, la fel precum Kit. Prietenele lui Charlotte, majoritatea având douăzeci şi ceva de ani, erau îmbrăcate pentru lumea total necunoscută ei a cocktailurilor. Coborî privirea spre Kit. Era demn de milă în starea deplorabilă în care se afla. Era băiatul ei dulce, sensibil şi plin de imaginaţie şi fusese smuls din familiaritatea cu care era obişnuit, doar pentru o toană a unor adulţi, şi adus într-un mediu artificial şi străin, într-un pat care nu era al lui şi unde cârnaţii erau condimentaţi cu mult prea mult piper. Îşi lăsă mâna pe creştetul lui, pe care îl simţi fierbinte, umed şi nefericit.

— Petra, spuse Anthony.

Petra se întoarse uşurată.

— Oh, Ant…

Anthony o bătu uşor pe umăr, apoi se ghemui lângă Kit.

— Bietul băieţel!

Kit îşi adora bunicul, însă nu se putea înveseli aşa brusc. Se bosumflă.

— Crezi că poţi să mănânci o căpşună? întrebă Anthony.

Kit scutură din cap şi îşi băgă capul între picioarele Petrei.

— Sau o bezea?

Kit se linişti brusc. Apoi îşi scoase faţa din fusta Petrei şi îl privi pe Anthony.

— Ştii ce sunt?

— Nu, răspunse Kit.

— Nişte chestii crocante făcute din zahăr. Delicioase. Şi foarte, foarte, foarte păcătoase pentru dantură.

Kit îşi ascunse din nou faţa. Anthony se ridică.

— Să-l iau şi să-l oblig să mănânce ceva?

Petra îşi privi socrul, îmbrăcat în costumul de dimineaţă, cu adevărat splendid.

— Eşti prea curat.

— Nu mi-ar strica să fiu şi un pic lipicios. Ai ceva de băut?

— Nu. Şi sunt îngrijorată din pricina apei.

— Ce apă?

Petra făcu un semn cu mâna liberă, cu care nu încerca să-l ţină pe Kit.

— De-acolo. Bine că nu a văzut încă, slavă Cerului.

— Unde e Ralph?

— Pe undeva pe-aici, răspunse Petra.

Anthony o privi.

— Nu e prea distractiv pentru tine. E…

— Eh, spuse Petra, nunţile nu sunt destinate familiilor cu trei membri sau celor care trebuie să aibă grijă de cineva.

— A voastră a fost.

Ea îl privi din nou pe Kit. Stătea nemişcat, şi ea îi simţea respiraţia fierbinte prin materialul fustei.

— A noastră a fost încântătoare.

— Da, a fost.

— Ziua perfectă, am mers pe jos înapoi de la biserică până în grădina voastră, toţi trandafirii erau înfloriţi, copiii şi câinii tuturor…

Anthony îi zâmbi, apoi îi spuse lui Kit:

— Cartofi pai?

Lui Kit i se tăie respiraţia.

— Poate chiar Coca-Cola? continuă Anthony.

Kit bolborosi ceva.

— Poftim?

— Cu pai! strigă Kit în fusta Petrei.

— Dacă vrei.

— Îţi mulţumesc, spuse Petra, îţi mulţumesc din suflet.

— Stau lângă mama lui Charlotte la masă. E o mare cunoscătoare de plante şi artist botanic amator, aşa că stăm alături în toate ocaziile. O să mă întăresc hrănindu-l pe Kit întâi cu ce nu trebuie. Mai bine să mănânci lucruri nepotrivite decât deloc. Kit, dacă nu vii cu mine, o să-ţi aleg eu culoarea de la pai şi poate îţi aleg galben.

— Nu! strigă Kit.

Se desprinse de mama lui, roşu la faţă şi ciufulit.

— „Sam, Sam”, îi zise Anthony, cu un accent ironic de Yorkshire,

„ia-ţi muscheta şi luptă”[{2}].

Kit rânji.

— Eşti un salvator de vieţi, spuse Petra.

Anthony îi făcu cu ochiul.

— Ştii că *eşti*.

Îi privi plecând împreună, clătinându-se pe rogojina de cocos, mână în mână. Anthony gesticula să-i explice ceva, iar Kit părea un boţ de rufe murdare lângă un tovarăş atât de curat. Apoi privi căruciorul. Barney terminase stafidele şi deschisese cutia ca să lingă urmele dulci din interior. Era murdar pe obrăjorii bucălaţi şi pe vârful nasului.

— Oare ce ne-am face fără bunicul şi bunica? îi spuse Petra.

Era uimitor, se gândi ameţită Charlotte, să fie atât de fericită. Era mai bine decât la schiul pe apă sau la dans, decât să conducă în viteză sau decât în momentul chiar de dinainte să fii sărutată de o persoană care-ţi doreşti enorm să te sărute. Era uimitor să se simtă atât de frumoasă, de dorită, de plină de speranţă şi de încântată să-i vadă pe toţi şi de uimită şi triumfătoare să-l aibă pe Luke de soţ. Soţ! Ce cuvânt! Ce cuvânt minunat, matur şi strălucitor. „Soţul meu, Luke Brinkley. Alo, doamna Brinkley la telefon, doamna Luke Brinkley. Îmi pare rău, însă o să vă spun după ce discut întâi cu soţul meu, cu soţul meu, Luke Brinkley. Al meu.” Îşi privi mâna. Verigheta cea nouă strălucea. Diamantele inelului de logodnă erau ameţitoare. Diamantele proveneau de la o broşă veche care-i aparţinuse bunicii lui Luke, iar inelul fusese proiectat de ei doi. Luke făcuse de fapt cea mai mare parte a modelului pentru că avea mai mult talent, dat fiind că provenea dintr-o familie de artişti. Mama lui Charlotte era şi ea artistă, desigur, însă una foarte disciplinată. Masa la care îşi lucra desenele meticuloase cu mâţişori şi fructe de pădure era foarte ordonată. Nu semăna cu atelierul lui Anthony. Nici pe departe.

Lui Charlotte îi plăcea atelierul lui Anthony. Se gândea că, în timp, va ajunge să-l placă şi pe Anthony – oh, şi, desigur, şi pe Rachel –, însă în acel moment, când tatăl ei era mort doar de doi ani, i se părea puţin cam neloial să se gândească să iubească pe altcineva ca pe un tată. Însă atelierul lui Anthony, în casa aceea uimitoare, dezordonată şi plină de culoare, era un lucru perfect de iubit, cu toate acele instrumente de pictură, schiţe şi tablouri agăţate oriunde şi oricum, cu toate acele fotografii cu păsări şi modele de păsări, sculpturi cu păsări şi schelete de păsări la tot pasul sau atârnând de grinzile tavanului într-un soi de zbor. Fusese acolo o singură dată – la a doua sau a treia ei vizită la Suffolk –, când Anthony şi Rachel aveau grijă de nepoţelul lor, Kit, timid şi necomunicativ, iar Anthony coborâse scheletul aripii unui sitar de pe un raft prăfuit şi scosese evantaiul fragil de oase pentru ca băieţelul, Kit, să vadă cât de frumos se îmbinau. Kit era

vrăjit. La fel şi Charlotte. Când menţionase, la serviciu, că întâlnise pe cineva pe nume Anthony Brinkley, un băiat din camera ştirilor ridicase capul dinspre birou şi spusese:

— Anthony Brinkley? Pictorul de păsări? Tatăl meu e nebun după păsări şi are toate cărţile lui.

Iar Charlotte se simţise în egală măsură emoţionată şi plină de respect pentru că Anthony Brinkley îi arătase acea aripă de sitar. Iar acum iată-l, socrul ei. Şi Rachel era soacra ei. Era fascinant să aibă socri, cumnaţi şi cumnate şi să trăiască împreună cu Luke nu în apartamentul ei înghesuit de la un demisol din Clapham, ci în apartamentul pe care-l găsise Luke la două minute de autostrada Shoreditch. Nu era perfect? Nu era perfect că se căsătorise înainte să împlinească treizeci de ani cu cineva ca Luke şi că era atât de fericită pentru toţi şi pentru toate, încât ar fi dorit ca acea zi să nu se sfârşească niciodată?

Îşi privi paharul de şampanie. Era din nou plin. Oamenii continuau să-i aducă pahare pline; era ridicol, absolut ridicol, însă şi minunat. Totul era minunat. Îi surprinse privirea lui Luke aflat dincolo de un grup de oameni, iar el îi trimise un sărut.

„Curând, se gândi Charlotte, foarte curând, voi fi din nou în pat cu el.”

— Nu te arăta aşa dispreţuitoare faţă de nunţile englezeşti, îi spuse Edward lui Sigrid.

— Nu dispreţuiesc…

— Arăţi ca un om care îndură ceva pe care e sigur că îl poate face mult mai bine, zise Edward.

— Nu cred că ne fac să ne simţim prea bine-veniţi, răspunse Sigrid. Nu-i aşa? Aici totul se învârte în jurul familiei miresei. Dacă am fi fost în Suedia, familia mirelui era făcută să se simtă ca acasă la nuntă. Aminteşte-ţi de nunta noastră.

— Oh, îmi amintesc.

— S-a făcut totul pentru ca părinţii tăi să se simtă bine-veniţi. Părinţii mei s-au agitat foarte mult pentru ei. La fel şi prietenii lor.

— Vrei să spui Monica Engstrom, care s-a dat la tatăl meu…

— Pe el nu l-a deranjat! E măgulitor să vezi o femeie care arată bine făcându-ţi avansuri.

Edward privi în jur.

— Şi ce crezi că-i lipseşte acestei nunţi? Nişte femei zburdalnice…

— Cu siguranţă că ar mai fi destins atmosfera.

Edward făcu un semn spre grupul de prieteni ai lui Luke, care devenise mai mare şi mai zgomotos, înarmaţi cu toţii cu halbe de bere şi pahare cu şampanie.

— Ei par destul de destinşi.

— Bădărani, spuse Sigrid.

— Unde e Mariella?

— Le organizează pe fetiţe. Se jucau de-a şcoala şi stăteau într-o sală de clasă imaginară la o lecţie despre vreme. A făcut vremea la şcoală.

Edward încă îi privea pe prietenii lui Luke.

— Luke e doar cu şase ani mai mic, însă pare să facă parte din altă generaţie.

— Aproape toţi sunt singuri. Sau cel puţin necăsătoriţi.

Edward înghiţi o gură de şampanie. Licoarea se încălzise şi era uşor acră.

— Îţi place să fii căsătorită? întrebă el pe un ton firesc.

— În cea mai mare parte, da, spuse Sigrid din nou.

— Francheţea ta. Faimoasa ta francheţe. Îmi aduc aminte că în discursul meu de la nuntă am spus că eşti printre cele mai sincere persoane pe care le-am cunoscut vreodată.

— Şi?

— Încă eşti.

— Şi? repetă Sigrid.

— Şi acum îmi doresc uneori să-ţi mai temperezi sinceritatea, chiar dacă sunt sigur că nu te-aş crede, dacă ai face-o.

— Cred, spuse Sigrid, că noua noastră cumnată arată uluitor, foarte tânără pentru vârsta ei. Câţi ani are? Douăzeci şi şase? Douăzeci şi şapte?

— Cam aşa. Da, arată foarte bine. Uite, şi Ralph e în grupul de-acolo. Ce-o fi făcând? Urăşte chestiile de genul ăsta.

— Nunţile îi fac pe oameni să se poarte ciudat.

— Vrei să spui nunţile englezeşti, adăugă Edward.

— Nu am spus asta.

— Însă ţi-a plăcut nunta *noastră*…

— A fost o nuntă suedeză.

— Şi nunta lui Ralph…

— A fost fermecătoare, răspunse Sigrid. Atât de simplă! În grădina părinţilor tăi, iar Petra şi-a scos pantofii. Unde e Petra?

— Probabil, cu ochii pe copii.

Sigrid se ridică.

— Mă duc să o caut.

— Eu ce vrei să fac?

— Să-i cauţi pe părinţii tăi, răspunse Sigrid, să vezi dacă fiica ta i-a învăţat pe ceilalţi copii despre efectul pe care îl are El Niño. Să afli unde avem locurile la masă.

— Somon, răspunse Edward; şi căpşune. Mâncare roz. Mâncare de nuntă. Se ridică şi el. Tata e acolo, lângă eleşteul acela. Kit se bălăceşte. Se opri. Gol de la brâu în jos.

Rachel se uita la Ralph. Arăta groaznic. Nu urât, pentru că Ralph n-ar putea să fie urât, însă supt la faţă şi obosit şi cu cearcăne în jurul ochilor, cu părul lui des şi negru în smocuri, ca şi când tocmai ar fi fost prost tuns. Ceea ce probabil se şi întâmplase, având în vedere că dintre toţi băieţii ei, el era cel mai puţin înfumurat, mai puţin monden şi atent la aparenţe. Bineînţeles, pentru că toţi fuseseră înghesuiţi într-o aşa-zisă cameră de familie la hotel, nu prea dormiseră cu o noapte în urmă. Petra spusese asta la micul dejun, apoi Ralph plecase să se plimbe – aşa cum făcea când era băieţel –, găsise nişte păduri şi venise înapoi cu o înfăţişare sălbatică şi dezorientată după ce se târâse prin boscheţi şi tufişuri. Ei bine, Ralph nu fusese niciodată uşor de închis în cuşcă, niciodată nu fusese un convenţional – în asta consta marele lui farmec; însă toţi sperau – chiar foarte mult – că nu se purta prea ciudat cu Petra, fiind mult prea inaccesibil şi necooperant.

Când Ralph şi Petra le spuseseră că se vor căsători, ea şi Anthony fuseseră copleşiţi de uşurare şi fericire. Erau convinşi că Petra era exact ce-i trebuia lui Ralph; Petra îi va da lui Ralph stabilitatea şi motivaţia care lui i se păruseră atât de dificil de obţinut, deşi avea mare nevoie de ele. Acum, când Ralph arăta aşa cum arăta azi şi o lăsa pe Petra să aibă grijă de copii într-o ocazie care îi solicita în mod cert pe ambii părinţi, nu doar pe unul dintre ei, Rachel se simţea îmboldită de vechile ei sentimente amestecate – de nelinişte şi de dorinţa de a proteja – pe care le avusese de când Ralph o îndepărtase când încercase pentru prima dată să-i pună capul pe umărul ei.

N-ar trebui să fie în grupul acela, îşi spuse Rachel. Prietenii lui Luke erau destul de diferiţi de cei ai fraţilor săi, mai veseli, mai simpli, mai convenţionali. Weekendul de burlac al lui Luke, trei zile la Edinburgh, unde făcuse şi universitatea, părea genul de lucru pe care Rachel l-ar fi tolerat doar pentru că era vorba de fiul ei. Ralph fusese plecat o noapte, din dragoste frăţească, apoi se întorsese la Suffolk şi spusese – sincer, dar pe scurt – că se distrau cu toţii foarte bine, dar că el nu prea era făcut pentru asta. Petra povestise mai târziu că se bărbieriseră la beţie în diverse locuri şi că Luke fusese norocos că îşi salvase sprâncenele. Aşa că ce făcea Ralph în mijlocul acelei mulţimi? Şi nu cumva avea în mână o ţigară? Rachel fusese atât de fericită când el se lăsase de fumat. Ralph fusese singurul ei copil pentru care îşi făcea griji când venea vorba de băutură şi droguri; era singurul care ar fi putut deveni vreodată dependent, mai mult ca o provocare decât ca o ameninţare.

Poate ar trebui să meargă să vorbească cu Petra, se gândi Rachel. Îi vedea pe Anthony şi pe Kit lângă eleşteu – Anthony îl ştergea pe Kit cu şervetul, înainte să îl îmbrace din nou cu pantalonii –, iar Petra găsise probabil un loc liniştit în care să-l hrănească pe Barney. Lui Barney îi

plăcea să mănânce. Entuziasmul său pentru mâncare îi amuza pe Rachel şi Anthony, însă Petra spunea că uneori pasiunea lui se transforma în tiranie. Rachel, care toată viaţa fusese o bucătăreasă desăvârşită, făcea supe şi piureuri pentru congelatorul Petrei şi, fără îndoială, Petra îi dădea acum din ele să mănânce lui Barney, care stătea cu gura deschisă, aşteptând ca o pasăre mică şi lacomă.

Se ridică şi îşi netezi fusta de pânză verde cumpărată la reducere dintr-un magazin din Aldeburgh, şi care, din întâmplare, contrasta puternic cu rochia veche din dantelă trandafirie a mamei lui Charlotte. Ce femeie ciudată, mama lui Charlotte, şi bolnăvicios de ordonată. Cel puţin Charlotte nu era aşa. Chiar şi după standardele lui Rachel, Charlotte şi Luke îşi lăsaseră dormitorul din Suffolk într-o stare de haos demnă de premiat.

Tocmai când era pe cale să plece să o caute pe Petra, Ralph se materializă lângă ea. Ţinea în mână o sticlă de bere germană şi mirosea a ţigări.

— Eşti bine, mamă?

Ea îl privi. Era fiul ei cel adorat, însă acum trebuia să se gândească şi la Petra.

— Sunt bine, răspunse ea. Dar tu?

— Cum adică, dar eu?

— Adică dacă eşti bine. E totul în regulă cu tine?

— Bineînţeles, răspunse el. Ridică sticla de bere, ca şi când ar fi vrut să ciocnească cu ea. Totul e perfect. De ce n-ar fi?

Capitolul 2

Când Anthony era băieţel, clădirea în care acum se afla atelierul său nu era altceva decât un hambar putrezit, folosit pentru depozitarea coaselor şi a altor piese stricate de maşini semi-agricole, saci vechi de pânză şi colaci întregi de sfoară pentru baloturi şi sârmă ruginită. Fusese un spaţiu întunecat şi prăfuit, cu bufniţe care-şi făceau cuib pe grinzi şi colonii de lilieci care se năpusteau sălbatic în amurgurile văratice. Părinţii lui Anthony îl numeau Dărăpănătura; în fiecare an locul mai pierdea câte o ţiglă uriaşă de pe acoperişul şubred şi se îngropa mai adânc şi mai strâmb în pământ, astfel că uşile lui nu se mai potriveau în cadru, iar ferestrele mici de la un capăt îşi aruncaseră geamurile încărcate cu pânze de păianjen în patul de urzici de dedesubt.

Rachel fusese cea care se gândise să-l salveze şi să-l transforme în atelier, Rachel care venise de pe dealurile galeze şi care avea nenumărate păreri preconcepute legate de teritoriul plat din Suffolk şi, chiar mai mult, de mutatul în casa în care crescuse logodnicul ei.

— Dumnezeule, îi spusese ea surorii ei, o să vezi. Adică e o casă încântătoare, însă au trăit acolo de la începutul timpurilor. *Totul* este sacru, totul. Anthony crede că totul e perfect.

Sora lui Rachel, căsătorită cu un profesor de la oraş, care se chinuia într-un apartament social cu uşa de la intrare crăpată pentru că cineva o lovise cu piciorul, nu prea avea chef să audă despre casele imense, chiar şi dărăpănate, din Suffolk care îţi erau oferite – *oferite* – indiferent de cât de neplăcut ar fi fost bagajul ancestral cu care veneau la pachet.

— Eu cred că ai un noroc chior, Rach.

— Da, aşa e. Am noroc că nu trebuie să cumpărăm nimic. Însă nu e vreun noroc să moştenim o grămadă mucegăită pe care mai degrabă eşti obligat să o *venerezi* decât să o renovezi.

— Prostii, spuse sora lui Rachel.

— Ce prostii?

— Bineînţeles că o poţi renova. E casa ta, nu-i aşa? Dă-i lui Anthony un colţ al lui şi stabileşte clar că ai la fel de multe drepturi asupra restului casei ca şi mama lui sau ca bunica sau străbunica lui.

— Cum adică, colţişorul lui?

Sora lui Rachel oftă. Încercă să nu observe că acvamarinul de pe inelul de logodnă al lui Rachel avea dimensiunea unui jeleu.

— Ştii tu. Hambarul ăla. Locul în care bărbaţii fac dezordine şi lucrează la lucruri care nu funcţionează, ca să fie nevoiţi apoi să le repare. Anthony parcă desena, nu-i aşa?

— Chiar foarte bine, răspunse Rachel cu mândrie.

— Aici voiam să ajung, continuă sora ei. Dă-i un loc în care să

deseneze. Mi-ar fi plăcut ca şi Frank să deseneze. Mi-aş fi dorit ca şi Frank să deseneze sau să colecţioneze gândaci sau să se înscrie la un club de ciclism. Mi-ar fi plăcut ca Frank să fi făcut *orice altceva* decât să fie convins că e treaba lui să-i salveze pe toţi copiii delincvenţi din Dalston şi Hackney.

— Am putea să facem un atelier acolo, îi spuse Rachel lui Anthony după câteva zile.

— Unde anume?

— În Dărăpănătură.

— Însă acolo mereu a fost Dărăpănătura.

— Ei bine, spuse Rachel, ridicând privirea spre răsărit, la cerul englez nesfârşit, n-o să mai fie.

Anthony păru rănit.

— Mama şi tata iubeau locul acela.

Rachel continua să privească cerul.

— Mama şi tatăl tău sunt acum în rai, Anthony.

— Ei nu credeau în rai. Nu credeau în supranatural. Credeau că mintea umană era lucrul suprem. Şi eu cred la fel. Erau pragmatici.

— Dărăpănătura nu e pragmatică, spuse Rachel. E un spaţiu irosit, în ruină. Acolo am putea face un atelier minunat. Chiar are un perete mare spre nord pentru o fereastră. Acolo ai putea să pictezi şi să desenezi şi să faci machete de păsări de dimensiunea unui avion. Ai acolo spaţiu şi ca să-ţi *construieşti* un avion.

Anthony le vându vecinilor o bucată din vechea şi neproductiva livadă a părinţilor săi pentru a plăti preţul necesar să transforme Dărăpănătura în atelier. Adăugă ferestre şi luminatoare şi o vatră cu lemne, pe jos montă lespezi vechi, iar pe pereţi, panouri de lambriu. Aduse vechile mese de bucătărie şi fotoliile tocite din cămăruţa impregnată cu miros de tutun în care tatăl său obişnuia să-şi petreacă după-amiezile lungi lucrând la sistemele sale complicate, cu referinţe încrucişate, pentru curse. Şi covoare care fuseseră tocite până la pânză după o viaţă întreagă de stat pe podele de piatră. Îşi aduse acolo şevaletele şi rânduri întregi de rafturi şi vechi console de care să atârne ramele, cărţi şi păsările ornamentale sculptate în lemn pe care le făceau cândva pescarii de pe cheiul Orford Quay, când vremea era prea rea ca să iasă cu bărcile. Apoi, ca piesă de rezistenţă a acelui loc, montă o reproducere după *Porumbelul* lui Joseph Crawhall, o guaşă pe olandă pictată în 1894 de un membru al Şcolii de la Glasgow – o dusese şi pe Rachel să o vadă, la Colecţia Burrell.

— Este eroul meu, spuse Anthony.

Rachel privi porumbelul. Avea penajul alb acoperit cu pete cenuşii, ciocul şi picioarele de culoarea coralului şi ochii mici, sălbatici şi duri.

— E minunat, spuse ea. De ce e atât de minunat?

— Pentru că simţi viaţa interioară a păsării, răspunse Anthony. Îi

luă mâna într-a lui. În cultura chineză timpurie, pictura de păsări era foarte importantă. Nu doar pentru că păsările sunt atât de decorative, ci şi pentru că sunt locuitorii sălbatici ai lumii aerului şi ai libertăţii. Chinezii considerau că trebuie să analizezi o pasăre intens, timp de ani întregi, apoi să o pictezi din memorie, încercând să o reproduci cât mai fidel. Credeau că e una dintre cele mai rafinate expresii ale minţii omului: să observe şi apoi să picteze aşa. Crawhall a pictat din memorie, aşa cum fusese învăţat când era mic. Pe mine nu m-a învăţat nimeni, însă am învăţat singur. Prefer ca în tablou să fie viaţă şi adevăr decât romantism. Vreau încărcătură emoţională.

Rachel îşi trase uşor mâna dintr-a lui, încă privind porumbelul.

— Da, spuse ea cu respect.

Atelierul, chiar dacă era separat de casa principală de o fâşie de pietriş cu iarbă, deveni la fel de semnificativ pentru viaţa lor precum bucătăria lui Rachel. Toţi cei trei băieţi îşi făcuseră acolo somnul de după-amiază, într-un cărucior vechi şi uriaş cu copertină care cândva fusese al lui Anthony, apoi, după alţi ani, tot acolo veneau şi îşi făceau temele, la una dintre mesele ticsite, lovind scaunele şi plângându-se de fracţii şi de vocabularul limbii franceze, şi de doamna Fanshawe care trecea prin părul tuturor elevilor din şcoală un pieptene de păduchi înmuiat în Dettol.

Însă fusese nevoie de ani buni până când atelierul şi ceea ce producea Anthony în el să facă bani. În acei ani, Rachel gătea pentru petrecerile localnicilor şi ţinea mici cursuri informale de gătit, în bucătăria pe care şi-o amenajase unind un labirint de mici încăperi într-un spaţiu unic. Eforturile ei fuseseră suplimentate de slujba cu jumătate de normă a lui Anthony, care preda la un mare colegiu de artă, la douăzeci şi patru de kilometri distanţă, o slujbă pe care şi-o păstrase, din obişnuinţă şi afecţiune, chiar şi după ce lucrările sale începuseră să fie expuse şi vândute la scară largă, iar el devenise membru al Academiei Regale. Acea slujbă îl ajutase să o cunoască pe Petra.

Întâi o remarcase pentru că nu spunea nimic niciodată. Stătea în fundul clasei, îmbrăcată în nişte zdrenţe ciudate şi boeme pe care le afişau toţi studenţii lui Anthony şi lua notiţe. Odată, în timp ce se plimba prin clasă printre şirurile de bănci cu studenţi, vorbind, văzuse peste umărul ei că scria cu creionul, cu litere apăsate şi bine evidenţiate, într-un caiet atât de artizanal că nu putea fi făcut decât de ea însăşi. Părul ei era răsucit într-o bucată de muselină albastră cu buline aurii, iar mâinile ei – îi remarcă unghiile roase – erau învelite pe jumătate în mănuşi tocite din dantelă neagră. Continuase să scrie şi după ce el se oprise lângă ea, iar el văzuse că ea scria exact ce spunea el.

— Vreau să vă spun tuturor, cât de frumos pot, că precizia poate

deveni o inhibiţie teribilă. Vedeţi voi, există adevăr în ceea ce observăm şi mai există adevăr şi în modul în care *interpretăm* ceea ce observăm. De exemplu, când pictaţi o pasăre, vreţi să daţi senzaţia că aţi fost acolo, că răspundeţi unui anumit moment din viaţa unei păsări vii. Înţelegeţi?

Petra subliniase cuvintele „teribilă", „interpretăm" şi „acolo", urmărindu-i inflexiunile vocale. Mai târziu, când îi făcuse să deseneze mai liber, trecând cărbunele peste foi imense de desen, îşi dădu seama că ori era foarte talentată, ori deja învăţase mai mult şi mai bine decât oricare din clasă. Însă nu îl privea şi nu îi vorbea, iar Anthony – simţindu-se la fel ca atunci când urmărea neliniştile incipiente ale vieţii sălbatice – nu o obligase să facă altfel.

— Am la colegiu o fată ciudată, îi spuse lui Rachel. Cred că are nouăsprezece sau douăzeci de ani. Nu vorbeşte niciodată. Însă desenează ca un înger. De ani de zile nu am întâlnit pe cineva care să deseneze aşa.

Rachel râşnea seminţe de cedru pentru un pesto.

— Cum o cheamă?

— Petra şi nu mai ştiu cum.

— Petra?

— Aşa scrie pe lista clasei mele. Nu am auzit-o niciodată spunându-şi numele. Nu am auzit-o spunând nimic niciodată. E complet mută.

— Cât de liniştitor!

— Şi ciudat. Sunt foarte curios în privinţa ei.

Rachel începu să picure ulei de măsline în masa verde de frunze de busuioc şi seminţe.

— Invit-o la noi. Mi-e dor de vizitele prietenilor băieţilor. Îmi plăcea la nebunie când umpleau bucătăria, iar lor le era mereu foame.

— Nu pot s-o invit până nu vorbeşte, spuse Anthony.

Rachel băgă un deget în sos, să-l guste.

— Poate că s-ar potrivi cu Ralph. Nici el nu vorbeşte prea mult.

— El n-ar accepta niciodată vreo alegere de-a noastră…

— Probabil că nu. E drăguţă?

Anthony se gândi o clipă.

— Da…

— Pari să te îndoieşti.

— Nu are frumuseţea lui Sigrid. Nu are… o înfăţişare *ordonată*.

— Bine, spuse Rachel, turnând cu lingura pesto într-un vas de ceramică pe care îl cumpărase din Sicilia într-o vacanţă în care fuseseră să admire păsări. Când vorbeşte, dacă îţi place vocea ei, invit-o totuşi. Mă descurc şi cu mai mulţi tineri.

— Ştiu.

— Îţi aminteşti poezia aceea? „Cum e posibil să fie el iubitul meu?"

— Pam Ayres.

— Da. Ei bine, asta sunt eu. „Ce s-a întâmplat cu cizmele lui de cauciuc cu ochişori de broască.”

O lună mai târziu, Petra vorbise. Anthony le explica studenţilor cât de important era să nu aibă niciodată gumă de şters.

— Continuaţi, la fel de rapid precum mişcările păsării. Creioanele moi, 4B sau chiar 6B, şi ascuţitoarea sunt vitale, însă fără gumă de şters. Niciodată.

Petra ridicase privirea şi întrebase pe o voce aspră, probabil pentru că nu vorbise de mult timp:

— Unghiul corpului păsării este mai important decât conturul?

Întreaga clasă se întoarse spre ea.

— Am crezut că vorbeşti doar în gând, spuse un băiat care stătea la două scaune distanţă de ea, însă fără răutate.

Petra continuă să-l privească pe Anthony, aşteptând un răspuns.

— Da, spuse Anthony.

Petra îl privi pe băiatul aflat la două scaune distanţă. Apoi, din nou pe Anthony.

— Asta am crezut şi eu, spuse ea, apoi îşi văzu de desen.

După două săptămâni, Anthony le spuse studenţilor:

— Aţi vrea să veniţi cu toţii să îmi vedeţi atelierul?

Era clar că toţi doreau, însă habar n-aveau cum să spună asta.

— Bine, răspunse Anthony. Zâmbi. Chiar toţi? Studenţii dădură din cap, apoi el o privi pe Petra. Chiar şi tu?

— Da, răspunse ea; apoi adăugă: Vă rog.

Veniră cu autobuzul local, arătând la fel de exotic precum o trupă de actori ambulanţi care joacă în piesele lui Shakespeare. Petra purta ochelari mici, cu rame de oţel şi care-i dădeau un aer intelectual, iar părul îi cădea pe spate până aproape de talie, peste un şal cu modele indiene. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni turceşti roşii, strânşi la gleznă.

— N-o să vă întreb cum vă cheamă, spuse Rachel, pentru că nu-mi voi aminti numele voastre. Însă eu sunt Rachel, el e Anthony, aceia sunt nişte biscuiţi pe care abia i-am făcut, iar acolo e un tort de ciocolată. Evident.

Mâncarea îi făcu să se simtă în largul lor. Mâncară cu atenţia concentrată a copiilor mici, apoi începură să vorbească. Anthony îi conduse în atelier; toţi scoaseră strigăte de uimire şi începură să pălăvrăgească şi să-şi arate tot felul de lucruri.

— Îţi place să priveşti păsările? o întrebă Rachel pe Petra.

Petra îşi scoase ochelarii. Ochii ei erau verzui, cu o dungă neagră bine definită împrejurul irisului.

— Nu chiar…

— Ar trebui, răspunse Rachel. Anthony are o părere foarte bună despre desenele tale, însă trebuie să şi observi, aşa cum face el.

Petra dădu din cap.

— Dar familia ta? Desenează careva dintre ei?

Petra îşi drese glasul.

— Nu am familie…

— Oh, făcu Rachel. Aşteptă o clipă, apoi întrebă: De ce?

— Pentru că s-a împrăştiat, spuse Petra.

— S-a împrăştiat?

— Mama a murit, iar tatăl meu a plecat cu foarte mult timp în urmă. Iar acum bunica s-a dus în Canada.

— De ce?

— Probabil pentru că acolo sunt cei mai mulţi dintre nepoţii ei.

— Şi te-a lăsat complet singură? întrebă Rachel.

— E în regulă, răspunse Petra. Nu eram prea apropiate. Am unde să locuiesc.

Rachel o privi stăruitor.

— De ce faci cursul de artă al lui Anthony?

— Asta vreau să fac, răspunse Petra. În weekenduri lucrez la un club de fotbal, iar în timpul săptămânii într-o cafenea, mai puţin în ziua de colegiu.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci, răspunse Petra. Îşi puse din nou ochelarii. E în regulă. Sunt bine. Sunt obişnuită să-mi port singură de grijă.

În acea noapte, Rachel îi spuse lui Anthony:

— Cred că ar trebui s-o ajutăm.

— Cum?

— O voi învăţa să gătească, iar tu o vei lua să urmărească păsările la Minsmere.

— Rach…

— E un copil curajos, răspunse Rachel. Îmi aminteşte cumva de felul în care eram eu la vârsta ei, încăpăţânată şi independentă, fără să ştiu exact ce fac. Şi nimeni nu ştie.

— Rach, nu pot să salvez aşa studenţii. Ştii că nu pot. Mai ales fete. Voi fi privit ca un pervers bătrân doar dacă mă uit la o studentă în timp ce vorbesc cu ea.

Rachel oftă.

— O voi întreba eu. Mi-a plăcut de ea. E neobişnuită.

— Cu siguranţă…

— Apoi, după o vreme, o poţi lua cu tine să priviţi păsările.

După cum aveau să afle, Petra ştia să gătească. Nu făcuse niciodată pâine sau sos alb, însă ştia ce să facă din ardei şi iarbă de lămâie şi sos de peşte. Avea mai multe moduri ingenioase de a transforma o conservă ieftină de boabe în ceva interesant şi surprinzător. Şi învăţa foarte repede. Urmărea, cu tăcerea concentrată pe care Anthony o observase la orele sale, în timp ce Rachel îi arăta diverse feluri de a

tăia cu cuţitul, apoi repeta şi ea, cu o competenţă considerabilă. Lui Rachel îi plăcea să o aibă în bucătărie, i-ar fi plăcut s-o aibă în bucătărie mult mai des, însă Petra lucra, lucra, mereu lucra.

— E necesar, când ai salariul minim, explicase ea simplu. Trebuie.

— Ce înseamnă salariu minim? o întrebă Anthony pe Rachel.

— Sub şase lire pe oră.

— Biata copilă…

— Ştiu. Însă mai bine să o facă singură. Preferă să fie independentă.

— Cine e Petra asta? îl întrebă Edward pe tatăl său la telefon.

— Poftim?

— Cineva pe nume Petra. Mama vorbeşte mereu despre ea. E vreo menajeră nouă? E minunat să avem o menajeră pe nume Petra.

— De fapt e o studentă de-a mea, răspunse Anthony. Desenează foarte bine. Fără un sfanţ şi fără familie. Mama a îndrăgit-o mult.

— Şi tu?

— Nu vreau să fiu considerat un ciudat…

— Tată!

— Însă cred că e extraordinară. E puţin ciudată şi foarte talentată şi are doar douăzeci de ani şi e minunată.

— Cumva o pregătiţi pentru Ralph?

— Nu s-au întâlnit…

— Nu evita răspunsul la întrebare.

— Ne-a trecut prin minte că ar putea avea lucruri în comun, răspunse Anthony. Da.

— Deci o ţineţi la gheaţă acum?

— O iau cu mine să privim păsările, răspunse Anthony, uşor aspru.

— Ah, spuse Edward afectuos, din biroul său din Londra cu vedere către alt birou. Minsmere. East Hide la Minsmere. Grădina Edenului.

— Exact, răspunse Anthony, zâmbind la telefon. Exact.

Într-una din rarele zile de weekend în care era liberă, o condusese pe Petra prin intrarea lungă din lemn în rezervaţia naturală. Ca de obicei, ea era tăcută, privind în jur stejarii şi pasionaţii de păsări tăcuţi şi atenţi şi priveliştea de peste mlaştini către domul alb de la Sizewell, care se profila ca un templu pe linia orizontului.

Anthony îi închiriase un binoclu şi o dusese printre trestiile foşnitoare, dincolo de băncile de lemn dedicate memoriei pasionaţilor de păsări – „Iubea toate fiinţele vii” –, către East Hide, ca să vadă, fiind vară, păsările de baltă cu penajul lor alb şi negru, mergând încoace şi încolo pe picioarele lor lungi şi cenuşii, căutând viermi şi insecte cu ciocul negru încovoiat şi strălucitor.

— Păsările de baltă, spuse Anthony, apoi, în timp, şi alte păsări, cum ar fi fluierarii şi sitarii. Tot ce avem de făcut este să aşteptăm şi să privim. Să aşteptăm şi să privim.

Aceea a fost prima din multele vizite. În lunile care urmară

petrecură ore întregi la East Hide privind cu binoclul laguna puţin adâncă de la The Scrape, cu caietele de schiţe în echilibru pe pervazul lat de sub fereastra joasă care, mai puţin când era foarte frig, era deschisă ca să lase să se audă sunetele trestiilor foşnitoare, ale pescăruşilor şi ale mării din apropiere. Uneori, Anthony o lăsa pe Petra singură acolo şi se ducea la refugiul de bâtlani, unde aştepta apariţia rară a păsărilor mari şi dungate printre trestii, cu ţipătul lor ciudat şi asurzitor. Iar când se întorcea după ea o găsea în acelaşi loc, în timp ce paginile caietului ei de schiţe se umpleau cu desene rapide şi energice care îi dădeau un sentiment de satisfacţie.

— Mă întreb, asta am fi simţit dacă am fi avut o fiică? spuse Rachel.

— Nu.

— De ce spui nu?

— Pentru că nu ar fi fost o relaţie atât de prietenească. Am fi avut tot felul de probleme. Mereu sunt probleme.

— Aşa că…

— Aşa că n-ar trebui să clătinăm barca, răspunse Anthony.

Apoi se întorsese Ralph acasă. Ralph călătorise. Ralph fusese trimis în Singapore de banca americană care, spre surprinderea părinţilor săi, îl angajase. Însă nu se acomodase în Singapore. Trimisese e-mailuri în care descria escapadele sale de weekend în insule, pe dealuri, pe fâşii de coastă care nu fuseseră transformate în locuri de joacă pentru cei din Vest dornici de aventuri în perfectă siguranţă. Spunea că va rămâne acolo trei ani, până va face suficienţi bani cât să vină în ţară ca să cumpere o casă în Suffolk şi să-şi înceapă propria afacere, că nu intenţiona să poarte cravată şi să devină un client frecvent al aeroporturilor. Nu le dădea niciun indiciu în privinţa vieţii sale personale şi evita întrebările lui Rachel cu uşurinţa pe care i-o dădea obişnuinţa.

— Se va întoarce căsătorit sau necăsătorit, spuse Rachel. Însă cu o fată din Malaysia sau Indonezia. Şi cu un copil. Trebuie să aibă şi un copil. Iar ea va urî Suffolk şi va fi nefericită şi îi va fi frig şi va dori să-l părăsească şi să se întoarcă acasă.

— Probabil.

— Nu-ţi pasă?

— Îmi pasă chiar foarte mult, răspunse Anthony. Însă ce putem face noi? Ce-am putut face vreodată pentru Ralph?

Rachel îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte, însă el îi zărise deja lacrimile din ochi. Rachel nu plângea niciodată, nu folosise niciodată plânsul când era supărată sau frustrată – doar atunci când venea vorba de Ralph. Încă din copilăria lui, complicată şi evazivă, Ralph fusese pentru Rachel o enigmă pe care ea nu putea nici să o rezolve, nici să o lase baltă, un călcâi al lui Ahile pe care îl putea îndura doar dacă el era aproape de ea, pentru ca ea să-l urmărească,

implicându-se şi fiind îngrijorată. Uneori, Anthony încercase să-i sugereze că poate nu era o idee atât de bună să accepte ciudăţeniile constante ale lui Ralph, însă Rachel, din dorinţa de a-şi proteja instantaneu propria slăbiciune acută, dar şi pe cea a lui Ralph, sărea în apărarea lui.

Ralph era atât de inteligent, de talentat şi de neobişnuit, spunea ea, încât Anthony s-ar fi dovedit lipsit de imaginaţie, deprimant de convenţional şi limitat dacă se aştepta cumva ca fiul lor să adopte convenţiile meschine. Anthony o contrazicea rar pe soţia sa. Vedea cât de profund simţea Rachel nevoia de a-l apăra şi, în acelaşi timp, până la un punct, i-o împărtăşea şi el. Când Ralph anunţase, fără vreo introducere, că urma să plece în Singapore, Anthony se simţise uşurat şi vinovat în acelaşi timp, dar şi cât se poate de neliniştit. Oare Ralph se va mai întoarce vreodată? Sau, ca un personaj dintr-o nuvelă de-a lui Somerset Maugham, se va transforma într-un nativ şi va sfârşi într-un avanpost excolonial decrepit, îmbibat de arac şi citind filosofie greacă în original la lumina unei lămpi cu kerosen? Sau, aşa cum sugerase Rachel, se va întoarce acasă pe neaşteptate, aşa cum făcea întotdeauna, cu o fată şi un copil, pe care îi va lăsa pe capul părinţilor săi fără nicio explicaţie sau scuză?

Însă Ralph se întoarse singur. Demisionase de la bancă. Îl imploraseră să rămână, însă, în ciuda faptului că mulţi dintre colegii săi erau daţi afară, iar el era foarte invidiat pentru că era considerat suficient de valoros încât să fie păstrat, el insistase cu demisia. Îi spusese managerului departamentului său că, deşi credea că era capabil să continue la acelaşi nivel cu ceea ce făcea, nu simţea că o face din inimă şi voia să se implice mai mult. Managerul îl întrebase, destul de aspru, dacă nu îi conveneau banii pe care îi primea, iar Ralph răspunsese că ceea ce simţea nu avea legătură cu banii şi că reuşise să câştige destul pentru moment, că avea nevoie să plece din această ordine tropicală şi să facă ceea ce dorea.

— Nu înţeleg, spusese managerul său. Pur şi simplu nu-i înţeleg pe oamenii ca tine.

— Nu, răspunsese Ralph. Nu aţi putea. Apoi îşi scosese cravata şi o aruncase într-un coş de gunoi corporatist ce purta pe o parte sigla băncii reliefată în argintiu.

Arăta foarte bine, se gândi Rachel. Faptul că lucrase la bancă îl obligase să se tundă în mod regulat şi în stil convenţional, iar weekendurile cu drumeţii sau scufundări îl ajutaseră să se tonifieze, plus că se bronzase. Ochii săi erau foarte limpezi, iar dinţii, rezultat al unui cabinet de cosmetică stomatologică din Singapore la care mersese pentru că plătise banca, reprezentau o îmbunătăţire remarcabilă faţă de gura aproape în ruină pe care o avusese în adolescenţă. Se întorsese în vechea sa cameră cu o nonşalanţă totală,

atârnându-şi costumele pe umeraşe de sârmă în fundul şifonierului şi ieşind, aşa cum făcuse toată viaţa, la ore aleatorii din zi şi din noapte, în căutare de fulgi de porumb sau de cafea sau de rubrica de sport a ziarului.

— Ai vreun plan? îl întrebă Anthony.

Ralph era aplecat asupra unui Sudoku, suflând într-o cană cu supă. Ridică scurt privirea, însă nu spuse nimic.

— Nu vreau să fac pe tatăl dur, spuse Anthony. Sau să fiu unul prea convenţional. Însă ai douăzeci şi şapte de ani şi ai avut o carieră înfloritoare, chiar dacă scurtă, iar să stai în bucătăria mamei tale îmbrăcat în puloverul pe care îl ai din anii de şcoală nu îmi pare un stil de viaţă prea satisfăcător.

Ralph îşi privi tatăl.

— Am cumpărat o casă.

— Poftim?

— Am cumpărat o casă.

— Când…

— Zilele trecute.

— Ralph…

— A fost simplu, spuse Ralph. Am aflat de ea, am văzut-o, mi-a plăcut şi am cumpărat-o.

— Unde e…

— Pe Shingle Street.

— Oh, Ralph…

— Arată bine. E pe o terasă mică. Chiar pe prundiş.

— Însă ce o să faci pe Shingle Street? Cum îţi vei câştiga existenţa, departe de toate?

Se lăsă tăcerea. Ralph sorbi zgomotos din supă şi îşi privi din nou careul.

— Lasă asta în seama mea, spuse el. Te rog.

Când veni din nou Petra, Ralph era la casa lui, pe care până atunci o ţinuse ascunsă de părinţii săi.

— De ce?

— O zugrăvesc.

— Da? În interior sau la exterior?

— În interior.

— Ah, ce drăguţ. Ce culori?

— Alb, spuse Ralph.

— Ai nevoie de ajutor? Perdele şi alte lucruri? De ce nu faci o listă cu mobilă de care ai nevoie…

— Nu, mamă, spuse Ralph. Nu. Mulţumesc.

Nici Rachel, nici Anthony nu-i spuseseră Petrei că Ralph se întorsese acasă. Petra făcu o lasagna cu fructe de mare, împreună cu Rachel, apoi merse la atelier şi îl urmări pe Anthony care încerca un

experiment de desen cu pensula folosind acuarelă neagră. Desena vulturi care se priveau cu furie, cu aripile desfăcute şi gâtul întins. Petra stătea lângă el precum asistentul unui pianist şi îi urmărea mişcările pensulei. Din când în când, el mai adăuga: „Unele linii de direcţie sunt utile" sau „Crezi că e mai bine pentru că seamănă mai mult a diagramă decât a desen?" Însă în cea mai mare parte a timpului stăteau în linişte totală, întreruptă doar de câte un fâsâit sau de pârâitul lemnelor din vatră.

Când Anthony spuse într-un final „Ceai?", Petra răspunsese „Oh, da", pe un ton care părea încântat, însă, în acelaşi timp, dădea de înţeles că ar fi putut rămâne cu uşurinţă să aştepte, ore întregi dacă era nevoie; apoi plecară din atelier şi traversară aleea de pietriş până la casă şi îl găsiră pe Ralph în bucătărie, cu pete albe de vopsea pe mâini şi pe haine. Anthony nu îi văzu privirea lui Rachel.

— Petra, ţi-l prezint pe fiul nostru mijlociu. El e Ralph, spuse Rachel.

Petra privi uşor pe lângă Ralph.

— Salut.

— Salut, răspunse Ralph. Tăcu timp de câteva clipe, apoi adăugă: De ce ţi-au pus numele de Petra?

— După oraşul antic din Iordania, răspunse Anthony, puţin prea entuziasmat.

— Nu, îl contrazise Petra. Îi aruncă o privire fugară lui Ralph. După câine. Câinele din *Blue Peter*.

— Câinele…

— Nu cred că mama ştia de Iordania…

Anthony deschise din nou gura.

— Taci, tată, spuse Ralph. Îi zâmbi Petrei. Nu-l băga în seamă.

— Nu contează.

— Era un câine faimos…

— Tata spune că desenezi. Desenezi păsări.

— Mda.

— Am făcut turtă dulce, spuse Rachel; ceai şi turtă dulce.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Ar fi trebuit să ştiu despre câine…

— Când eram departe, în Singapore, îi spuse Ralph Petrei, am văzut că păsările de acolo erau destul de diferite. Foarte diferite. Foarte viu colorate. Şi răguşite.

— Da.

— Căni sau ceşti? întrebă Rachel.

Ralph trase un scaun de sub masă şi făcu un semn.

— Stai jos, Petra.

Iar ea se aşeză fără să scoată o vorbă.

— Căni să fie, spuse Rachel. Începe ceai mai mult şi rămân mai calde.

Ralph se aşeză pe scaunul de lângă Petra. După cum observase Anthony, avea vopsea şi în păr, şi pe mâini şi o pată deasupra unei sprâncene.

— Te-ai născut în Suffolk? o întrebă Ralph pe Petra.

— Da, la Ipswich.

— Mi-a fost dor de Suffolk. Când am fost departe. Crezusem că vreau să fug, însă am fost foarte uşurat când m-am întors.

Petra luă cana cu ceai.

— Eu n-am fost plecată niciodată.

— Şi ai vrea?

— Ce…

— Să pleci.

Ea îl privi pentru prima dată. Rachel riscă o privire către Anthony. Desigur, Petra o să fie vrăjită de chipul lui Ralph, scos în evidenţă de hainele vechi şi vopseaua albă, nu?

— Nu, răspunse Petra, nu, nu cred. Cred… cred că m-aş stinge.

— Te-ai stinge, spuse Anthony. Ce cuvânt bun! Te-ai stinge. Ca un câine plin de dor…

— Lasă câinii în pace, tată.

— Turtă dulce? Are curmale…

— Am cumpărat o casă, îi spuse Ralph Petrei, apoi muşcă din turta dulce.

Ea aştepta.

— E chiar la malul mării, continuă Ralph. De fapt, chiar în mare. Chiar pe coastă.

— Serios?

— E atât de posomorâtă, îţi dă fiori…

— Mie… îmi plac lucrurile posomorâte, spuse Petra cu naturaleţe.

— Nu avem voie să… începu Anthony.

Taci, îi făcu Rachel semn, tăind mai multă turtă dulce. Taci.

Ralph muşcă din nou din turta dulce.

— Ţi-ar plăcea să o vezi?

Ea lăsă cana jos.

— Da.

— Atunci, haide, spuse Ralph ridicându-se, încă mestecând.

— Dar se lasă întunericul, spuse Anthony. N-o să vedeţi nimic!

Petra se ridică şi ea. Ralph întinse un braţ, ca şi când se pregătea să o cuprindă şi să o întoarcă.

— O să fie lumină destulă din largul mării, spuse Petra.

Ralph îi zâmbi.

— Ştiu

Petra se întoarse pe jumătate.

— Mulţumesc, îi spuse ea lui Rachel. Mulţumesc pentru ceai.

Rachel dădu din cap. Apoi Ralph aproape că o împinse pe Petra pe

uşa de la bucătărie în culoarul cu dale de piatră. Anthony şi Rachel auziră uşa de afară trântindu-se, apoi zgomotul motorului de la maşina lui Ralph şi scârţâitul pietrişului.

Anthony o privi pe Rachel. Amândoi zâmbeau.

— Ei *bine*… spuse Anthony.

Rachel ridică ambele mâini, cu palmele strânse în pumni.

— Să le ţinem pumnii!

Capitolul 3

În luna de miere, Luke o duse pe Charlotte la Veneţia. Bărbatul de dinaintea lui Luke, din viaţa lui Charlotte, lucrase în City, la o firmă de comerţ importantă şi de mare succes; tipul îşi făcea vacanţele în Thailanda şi Maldive, preferând totodată să se distreze prizând cocaină şi îmbrăcându-se în haine de femeie. Obiceiul său de a lua cocaină fusese, de fapt, cel care o determinase pe Charlotte să se descotorosească definitiv şi de el, şi de droguri. Ea se considera o liber-cugetătoare în toate domeniile sociale, însă era categoric împotriva drogurilor, iar când Luke o invitase pentru prima dată la o întâlnire, ea refuzase cu o vehemenţă care-l uimise.

— Cum adică, nu? De ce-ai spus nu pe tonul ăsta?

— Pentru că, răspunse Charlotte, te-am văzut săptămâna trecută la petrecerea Juliei şi nu vreau să mai am vreodată ceva de împărţit cu o persoană care ia droguri.

— A fost doar o liniuţă…

— Oamenii care iau cocaină sunt plictisitori, îl întrerupse Charlotte. Foarte, foarte plictisitori. Sunt nervoşi fie pentru că tocmai au prizat, fie pentru că vor să prizeze. Le curge nasul şi se cred fascinanţi, însă de fapt sunt îngrozitor de plictisitori. Gus era incredibil de plictisitor. Am crezut că o să rezist pentru zborurile la clasa de lux în Sri Lanka, însă nu am putut. Aşa că, până nu-ţi trece toana asta patetică, va trebui să-ţi cauţi întâlniri în altă parte.

Pe Luke, acel discurs îl aprinsese. Îl ştia cât de cât pe Gus, omul de afaceri din City, şi ştia că acesta făcea mai mulţi bani decât ar fi visat vreodată cineva din familia lui Luke, chiar şi Ed, chiar şi Ralph în Singapore, chiar şi tatăl lor în anii săi cei mai buni. Iar Gus nu era doar bogat, ci şi arătos, atletic, avea apartament în Clerkenwell şi un frate într-o trupă de rock. Însă pentru că nu o putuse păstra pe Charlotte, pentru că Charlotte nu dorea să-i tolereze sau să i se alăture într-un obicei atât de important în viaţa lui Gus, fata căpătă în ochii lui Luke o strălucire deosebită care trecea dincolo de aspectul ei fizic, de energia şi popularitatea ei.

Începu să facă eforturi reale. Se duse la sala de forţă mai des şi încetă să mai ia cocaină, limitându-se la o Cola dietetică chiar şi atunci când se afla într-o cameră plină de oameni agitaţi nebuneşte şi iresponsabili, care-l făceau să se simtă de parcă aterizase pe altă planetă. După o vreme, renunţă chiar şi să meargă la petrecerile unde ştia ce includea meniul; în schimb, începu să o invite pe Nora, prietena lui Charlotte, la cafea şi pizza şi alte mici mese amicale, pentru ca Nora să-i transmită lui Charlotte cât de mult se schimbase el. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă această îndreptare stângace funcţiona; ştia doar că o dorea pe Charlotte aşa cum nu mai dorise pe

nimeni în viaţă şi, de câte ori o vedea la vreo petrecere, nu se mai putea gândi la altceva, nici atunci, nici după aceea. Mintea lui era pur şi simplu plină de Charlotte.

Apoi, Gus încercase să o recucerească pe Charlotte, iar Luke auzi zvonuri neliniştitoare despre promisiuni de avioane private către Paris şi un iaht închiriat în Caraibe, iar el îşi pierdu minţile şi stăpânirea de sine atât de greu câştigată şi alergă într-un suflet către demisolul din Clapham pe care Charlotte îl împărţea cu Nora şi cu nenumărate molii şi apterigote, şi o găsi pe Charlotte pe canapea, în maiou şi pantaloni de pijama, cu părul ei blond şi tuns nespălat, mâncând pâine prăjită cu gem şi urmărind *Big Brother* la televizor. El rămase în picioare, fără să poată face niciun gest, doar izbucnind în plâns, iar Charlotte se ridicase de pe canapea şi se sprijinise de el, iar el îi mirosise părul şi simţise o aromă uşor sintetică de gem de căpşune, şi se gândi că pur şi simplu ar vrea să moară, atunci şi acolo, de fericire şi de uşurare.

Însă un an mai târziu, cu inelul de logodnă pus în siguranţă pe degetul lui Charlotte, ideea unei luni de miere în vreun loc care să amintească, chiar şi vag, de vreo staţiune tropicală, era exclusă. Fără orhidee, fără cocktailuri Singapore Sling şi fără o infinitate de piscine şi un room-service impecabil. Gus, bietul de el – acum puteau doar să-l compătimească – o fi el bogat şi minunat şi versat, însă era un filistin. Nu putea schimba asta. Ştia despre consumerism, însă nu avea nici cea mai vagă idee despre artă, teatru sau literatură sau orice alt gen de muzică decât ce se dădea în acea săptămână în clubul Mahiki. Luke avea de gând să-i arate lui Charlotte ceva diferit, să-i redeschidă ochii către lumea în care trăia, dar pe care o neglijase când agitaţia vieţii londoneze înecase toate celelalte sunete.

Anthony şi Rachel îi dădură lui Luke nişte bani pentru luna de miere. Luke nu câştiga suficient de bine cât să-şi permită zece zile la Veneţia, într-un hotel suficient de scump cât să poată fi considerat de lux. Cu ajutorul părinţilor săi, îşi putuse permite un hotel chiar în spatele clădirii Accademia, cu baie sclipitoare de marmură neagră şi jaluzele electrice, cu un pat mare în culori pale, încărcat cu perne. Puteau lua micul dejun în cameră şi un pahar de Prosecco pe mica terasă de pe acoperiş, printre pescăruşii din lagună. Apoi se puteau plimba pe Zattere cea scăldată în soare, cu aerul său de ţărm de mare sau pe podul Accademia către străduţele care-i duceau către un labirint de poduri şi alei de o frumuseţe romantică învechită.

Charlotte era copleşită. Nu mai fusese niciodată la Veneţia. Nu mai fusese niciodată într-o galerie de artă unde tablourile de pe pereţi, pictate cu sute de ani în urmă, înfăţişau peisaje prin care ea încă se putea plimba şi acum, mână în mână cu istoria. Nu mai mâncase niciodată crabi moi dintr-un cornet de hârtie, la piaţa de peşte, nu mai mersese niciodată cu *vaporetto* şi nu mai intrase niciodată într-o

biserică într-o după-amiază târzie fierbinte, cu umerii goi acoperiţi de un şal subţire ca să păstreze decenţa. Şi nu se mai gândise niciodată la Fecioara Maria ca la altceva decât un soi de cifru sacru pe care-l ştiau doar fetele catolice de la şcoală şi nimeni altcineva. Şi nici nu îşi imaginase vreodată că se va căsători cu un bărbat pe care nu doar că-l visa şi-l iubea atât de mult, încât uneori trebuia să se sprijine de ceva când îl privea, dar care şi ştia cu mult mai multe lucruri decât ea.

— Nu-i aşa, spuse Luke. Doar că ştiu alte lucruri.

— Însă sunt importante. Adică Tiţian, Carpaccio şi Imperiul Veneţian şi alte chestii. Sunt importante.

— Dogii ar fi foarte satisfăcuţi să te audă vorbind astfel.

— Mă iei de sus?

— Doar puţin, răspunse Luke.

— Nu mă supăr, spuse Charlotte. Chiar nu mă supăr. Poate că într-o zi o să mă supăr, însă acum îmi place şi mă face să mă simt…

Se opri.

— Cum?

— Că nu pot să fac nimic rău, răspunse Charlotte râzând.

Luke întinse mâna peste masă şi o prinse de încheietură.

— Nu, nu poţi.

Aveau un pact că, pentru a păstra bula extraordinară şi magică în care locuiau pentru acel scurt timp, aveau voie să-şi deschidă telefoanele mobile doar o dată pe zi, în caz că apărea vreo urgenţă. Însă nu apăruse nicio urgenţă. Doar mesaje în care li se ura fericire, exprimate vesel şi fără ruşine de prieteni, printre care şi câteva de la partenerul lui, cu care împărţea un mic studio de design grafic într-un fost hambar reamenajat, nu departe de biserica St Leonard, în Shoreditch; însă nimic important şi nimic care să necesite răspuns imediat; şi nimic care să-i facă să discute cu altcineva decât între ei, la cafea sau la un pahar cu vin sau la o cupă cu îngheţată de ceai verde de la un magazin de specialităţi de lângă Campo di San Toma. Doar în ultima zi, pe drumul de întoarcere prin lagună, după câteva ore scurse lent şi languros în Murano, Luke îi întinse telefonul său lui Charlotte şi-i spuse:

— Ce crezi?

Pe ecran era afişat următorul mesaj scurt: „Frăţioare. Lucrurile nu merg bine. Trebuie să vorbim. Mă suni? R.”

— Ralph? întrebă Charlotte.

— Hm…

— E ceva ce nu poate aştepta până acasă?

— Să-l ia naiba! exclamă Luke. De ce nu poate aştepta până mă întorc?

Charlotte privi cu ochii întredeschişi linia albastră şi ceţoasă a Veneţiei care se apropia de ei prin apa strălucitoare.

— Poate a uitat că încă suntem plecaţi.

— Tipic pentru el.

— Nu-i cunosc prea bine, spuse ea. Pe fraţii tăi şi pe cumnatele tale. Nu mi-am dat seama, nu mi s-a părut important.

— Nu contează.

Ea îşi mută privirea spre el.

— Ba acum contează. Nu mai e o chestie care te priveşte, ci care ne priveşte. Fratele tău trimite un mesaj din ăsta şi tu începi să te arăţi îngrijorat şi distant, iar eu, care acum sunt soţia ta, sunt de asemenea implicată…

Luke îşi puse telefonul în buzunarul pantalonilor. Se aplecă spre Charlotte, ţintuind-o de balustrada vaporaşului şi îşi sprijini bărbia în spaţiul dintre gâtul şi umărul ei.

— Soţia…

— Nu schimba subiectul.

— O să-l sun mai târziu. Când n-o să-mi mai vină să-l pocnesc că e atât de egoist…

— E egoist?

Luke îşi îndepărtă bărbia şi privi peste umărul lui Charlotte la zidurile cimitirului San Michele pe lângă care alunecau.

— După standardele normale, da. Însă Ralph nu e un tip normal. E uimitor şi imposibil. Mi-a fost îngrozitor de dor de el cât a fost plecat, însă în acelaşi timp, totul a fost foarte liniştit. Eşti atât de minunată…

Mai târziu, când Charlotte făcea duş în baia cu marmură neagră, cu fereastra deschisă, prin care pătrundeau sunetele calde de clopot ale Veneţiei la lăsarea serii, Luke îl sună pe Ralph. Charlotte ştia că urma să-l sune, aşa că mărise la maximum presiunea duşului şi cânta, ca să-i arate lui Luke că nu avea de gând să influenţeze reacţia pe care el ar fi avut-o ca răspuns la ceea ce avea de spus Ralph, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Când termină, se înfăşură într-un prosop mare şi alb, îşi trecu degetele prin păr ca să-i stea ca nişte ţepi moi şi umezi – cum se pare că-i plăceau atât de mult lui Luke – şi veni în dormitor. Luke stătea întins pe pat, desculţ. Telefonul lui era la o oarecare depărtare de el, pe partea de pat a lui Charlotte, ca şi când tocmai l-ar fi aruncat acolo.

Charlotte se aşeză lângă el pe marginea patului. Se aştepta ca el să-i ciufulească părul sau să-i scoată prosopul ori să-şi strecoare mâinile pe sub el. Însă el rămase nemişcat, încruntat, privind drept în faţă la etajera argintie pe care se afla televizorul.

— E OK?

Luke continua să privească înainte.

— Dă faliment, răspunse el scurt.

— Poftim?

— Banca nici nu-i extinde creditul, nici nu-i împrumută alţi bani,

chiar dacă a vrut să garanteze cu propria-i casă, aşa că dă faliment…

— Dumnezeule, spuse Charlotte.

Luke îi luă mâna.

— La nuntă mi-a spus că bănuieşte că lucrurile merg rău. Mi-a spus că regretă că se poartă puţin ciudat, însă nu se putea stăpâni să nu se gândească la asta.

— S-a purtat ciudat?

Luke oftă.

— S-a cherchelit şi a fumat. Mama şi tata au fost furioşi.

— Ei… ei ştiu?

Luke duse mâna lui Charlotte la gură şi o privi.

— Nu. Nu ştiu. Nimeni nu ştie în afară de Ed şi de mine. Nu a spus nimănui. Nu i-a spus Petrei.

Charlotte simţi un fior de panică. Ar fi vrut să răspundă: „Tu mi-ai spune *mie*, nu-i aşa? Mi-ai spune mereu totul, nu-i aşa?", însă se temea că nu va primi un răspuns care să o liniştească, asta dacă primea vreunul. Aşa că se mulţumi să comenteze:

— Deci, chiar dacă ar fi garantat cu propria casă, iar banca să zicem că ar fi acceptat, Petra n-ar fi ştiut nimic despre asta, nu-i aşa?

Luke o privi solemn.

— Da.

— Dar e îngrozitor…

— A făcut-o ca s-o protejeze.

— Poftim?

— Nu i-a spus Petrei ca s-o protejeze. Ca să n-o îngrijoreze.

Charlotte îşi retrase mâna dintr-a lui Luke.

— Nu e corect…

— Petra nu are familie, răspunse Luke. Noi toţi am devenit familia ei, aşa că între noi e chestia asta nerostită, că trebuie s-o protejăm. Are doar douăzeci şi patru de ani sau cam aşa ceva.

— Cu doi ani mai mică decât mine.

— Nu începe comparaţie, iubire.

— Însă e *soţia* lui, spuse Charlotte. Au *copii*. Iar prin perioadele rele trebuie să treacă *împreună*.

Luke oftă. Se răsuci astfel încât să-şi lase capul în poala ei. Apoi se ridică să-i tragă prosopul de pe sâni. Charlotte îi opri mâna.

— Nu…

— De ce nu?

— Atmosfera nu e potrivită.

— La naiba cu Ralph!

— Nu e Ralph, răspunse Charlotte, nu e el. E vorba de Petra. E vorba de chestia asta din familia Brinkley, că o trataţi pe Petra ca pe un copil.

— Într-un fel, chiar este.

— Doar pentru că voi toţi o faceţi să fie aşa. Presupun că înainte să-l cunoască pe Ralph se descurca foarte bine de una singură.

— Da.

Charlotte îşi îndreptă privirea în altă parte.

— E ca şi când Ralph ar fi găsit-o într-un tufiş, ca pe un pisoiaş abandonat, spuse ea.

— A fost la clasa de arte a tatei. El spunea că nu vorbea niciodată, însă era foarte talentată. Este foarte talentată. La desen, adică.

Charlotte îl privi pe Luke. Îi dădu la o parte părul des de pe frunte.

— Şi Ralph s-a îndrăgostit de ea.

— Ei bine, zise Luke, spunându-i din priviri lui Charlotte cât de bine arăta din orice unghi, chiar şi de jos în sus, aşa cum era acum, cred că da. Adică o plăcea, chiar o plăcea, însă nu sunt sigur că mariajul era în topul priorităţilor lui Ralph.

— Atunci, ea i-a cerut asta?

— Ah, nu, răspunse Luke. Îi prinse mâna lui Charlotte şi o muşcă uşor. Apoi i-o păstră în mâna lui. A rămas însărcinată.

— Aha, făcu Charlotte. Iar el s-a simţit obligat să o ia de nevastă.

Luke îşi trecu limba peste mâna ei.

— Hm, nu chiar. Şi nu cred că Petra se aştepta s-o ceară de soţie. Şi ea e la fel de nonconformistă ca el. Probabil că ar fi ridicat din umeri şi ar fi mers mai departe, ducându-şi în coş copilul la cursurile de artă sau cam aşa ceva. Mama şi tata au fost cei care şi-au dorit nunta. Şi-au dorit ca ei să se căsătorească.

— Ca să fie respectabili?

— Nu chiar, răspunse Luke. Se ridică în capul oaselor şi îşi trecu mâna prin părul ei ud. Sunt în vârstă dar sunt grozavi totuşi, nu le pasă de aparenţe, de respectarea convenţiilor. Pur şi simplu, nu doreau s-o piardă pe Petra. Cumva, o adoptaseră. Aşa că nu o puteau pierde după cât investiseră şi după ce se obişnuiseră cu ea. Sau cel puţin aşa cred eu.

Charlotte stătea nemişcată.

— Ai rămas uimită, iubire? o întrebă Luke.

— Nu…

Îi privi chipul, cu ochii la câţiva centimetri distanţă de ai ei.

— Ce s-a întâmplat?

— E puţin prostesc…

— Ce anume?

— Cum mă simt, răspunse Charlotte. Adică eu am propria mea familie, care e minunată, şi pe părinţii tăi care chiar au fost foarte drăguţi cu mine, însă când descrii ce simt ei pentru Petra, mă simt… mă simt un pic…

Se opri.

— Cum?

— Geloasă, continuă Charlotte.

Luke privi o clipă în altă direcţie.

— Eşti o fetiţă prostuţă adorabilă.

— Şi mai e şi Sigi, adăugă Charlotte, aplecându-şi fruntea; ea este elegantă, profesionistă, inteligentă şi detaşată şi face parte din familie dintotdeauna. Apoi Petra, pe care toţi o tratează ca pe o fiică sau o surioară şi uneori mi-e greu să concurez cu aşa ceva, mai ales după ce am fost nevoită să concurez cu surori toată viaţa şi nu am nici instruire academică, nici talent, nici nimic.

— Taci, spuse Luke tare.

Charlotte nu-şi ridică privirea. Luke îi cuprinse bărbia în palmă şi o trase uşor în sus până când privirea ei ajunse la acelaşi nivel cu a lui.

— Contează doar ce cred eu, spuse el. Iar tu ştii ce cred eu. Şi când familia mea te va cunoaşte mai bine, asta vor crede cu toţii, deşi bănuiesc că o ştiu deja, pentru că e imposibil să te cunoască cineva şi să nu creadă asta.

Se aplecă şi o sărută pe gură, fără grabă, apoi adăugă:

— La naiba cu Ralph şi cu problemele lui! Avem lucruri mult mai importante de care să ne ocupăm.

Apoi îi zâmbi şi, cu o singură mişcare, abilă, îi trase prosopul în jos.

Apartamentul găsit de Luke pentru ei în Londra se afla chiar la ultimul etaj al unei clădiri înalte şi elaborate din Arnold Circus, situată, după cum le spusese entuziasmată Charlotte Norei şi celorlalte prietene ale ei, la o aruncătură de băţ de piaţa de flori Columbia Road, de Brick Lane şi – Dumnezeule! – de *Hoxton.* Clădirea, ca toate cele care înconjurau piaţa ca un cerc de corăbii măreţe, fusese proiectată ca parte a unui mare proiect filantropic din secolul al XIX-lea pentru locuinţe publice, pentru a furniza condiţii de trai sănătoase, cu aer şi lumină, pentru oamenii care înainte nu cunoscuseră altceva decât viaţa mizeră din mahalale. Arnold Circus era impresionant, construit din cărămidă roşie care alterna, ici-colo, cu cărămidă de culoarea piersicii, ca un fel de haină de tricot arhitecturală. În centru, pe o movilă încadrată de câteva trepte, unde erau plantaţi platani imenşi, se afla o estradă mică şi prietenoasă sub un acoperiş ascuţit, unde Charlotte văzuse în prima ei vizită acolo doi băieţi slăbănogi ciupind coardele unei chitare şi cântând fals pentru un public format din mame cu copii în cărucior şi bărbaţi în vârstă purtând cămăşi indiene fără guler şi şepci cu broderie. I se păruse un loc extraordinar de viu şi de exotic. Cumpărase falafel la pachet şi o salată de roşii, dintr-un mic magazin de pe Calvert Avenue, ca să facă un picnic în apartamentul gol şi prăfuit pentru care Luke tocmai semnase contractul de închiriere, şi simţise cum viitorul se desfăşoară în faţa ochilor ei ca o cursă într-un parc de distracţii plin de lumini strălucitoare.

Apartamentul avea două camere, cu bucătărie sub streaşină şi baie cu o fereastră uriaşă, de unde se vedea dedesubt, la mare distanţă, fâşia de clădiri scunde şi vechi care adăposteau acum ateliere artizanale, printre care şi studioul lui Luke şi Jed. Charlotte descoperi că putea să găsească chiar fereastra studioului şi îşi imagină cum, în întunericul iernii, privea în jos şi vedea, cu o exasperare plină de dragoste, caracteristică soţiilor, că luminile încă erau aprinse la studio, ceea ce însemna că Luke încă era acolo, lucrând, când ar fi trebuit să fie acasă, în apartament, luându-şi cina bogată şi delicioasă pe care ea va învăţa să o pregătească, devenind o bucătăreasă la fel de bună precum mama lui. Se gândea că, având în vedere toate comenzile pe care le primea acum Luke din industria muzicală şi noile ramificaţii pe care le dezvolta în film şi cu designul de lumini pentru concerte, era foarte posibil să existe o mulţime de astfel de seri când va privi către acea fereastră şi va vedea luminile încă aprinse. Jură să nu se plângă. Jură să rămână la fel de încântată şi entuziasmată ca el, la fel cum era acum, pentru cariera lui în ascensiune. Jură să nu-i dea niciodată motive s-o protejeze de greutăţi, aşa cum era tratată Petra. Habar n-avea ce afacere avea Ralph; ştia doar că era o chestie cu tranzacţii financiare online, consultanţă în domeniul investiţiilor sau cam aşa ceva, şi nu o interesa să pună mai multe întrebări, din moment ce situaţia lui Ralph şi Petra, a băieţeilor lor, a lui Anthony şi Rachel o făcea să se simtă neliniştită într-un fel ciudat, chiar dacă de multe ori Luke îi spunea că pentru el nimeni nu era la fel de important ca ea. Şi-ar fi dorit să nu-i fi spus lui Luke că se simţea geloasă. Şi-ar fi dorit ca pur şi simplu să ocolească subiectul, cu o maturitate care să dea de înţeles că era îngrijorată într-adevăr de veştile de la Ralph, însă în niciun caz afectată personal de ele. Aşa că, pentru a se căi pentru acel moment adolescentin de vulnerabilitate, după ce se întorseseră din Veneţia la apartamentul lor, îi spuse lui Luke:

— Invită-l pe Ralph aici, dacă vrei să vorbeşti cu el. O să inaugurăm canapeaua.

Iar răsplata ei a fost că Luke o înlănţui cu braţele şi îi şopti la ureche:

— Eşti o păpuşă.

Şi iat-o scoţând cadourile de nuntă din ambalajele lor complicate de celofan şi carton şi trăgând o cuvertură nou-nouţă din cutie, ca să pregătească pentru mai târziu canapeaua pentru Ralph. Era şapte dimineaţa, răsărise soarele, Luke era în baie să facă duş, iar Charlotte, într-o fustă scurtă din denim, o bluză strâmtă cu dungi şi geacă militară strânsă, cu nasturi mari de alamă, era pregătită să plece la serviciu – lucra la un post de radio local de pe Marylebone High Street. În frigider avea ingrediente pentru salată şi bucăţi de somon pentru grătar, iar peste zi va cumpăra pâine, brânză şi căpşune, iar

Luke va cumpăra berea şi vinul; şi, mai târziu, vor aprinde lumânări şi nu-i vor spune lui Ralph că era primul lor oaspete. Şi poate se va dovedi chiar un musafir în stare să aprecieze efortul lor. Luke spusese că Ralph sărise în sus de bucurie că putea petrece noaptea la Londra.

— De fapt, spuse Luke, a întrebat dacă nu te deranjează. Asta e ceva nou pentru Ralph, să se gândească să nu deranjeze.

Charlotte ciocăni în uşa de la baie.

— Iubitule, am plecat!

Se lăsă un moment de linişte, când robinetele şi iPod-ul lui Luke se închiseră, apoi el deschise uşa. Era gol şi ud. O privi din cap până-n picioare.

— Nu te duce la muncă, îngeraş.

Ea chicoti.

— Trebuie. Sunt în schimbul de la opt, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu acolo la şapte patruzeci şi cinci. Ştii doar.

— O să mă gândesc la tine toată ziua. Toată ziua…

Ea îi trimise un sărut din vârful degetelor.

— Şi eu. Când ajunge Ralph?

Luke făcu un pas înainte şi o cuprinse într-o îmbrăţişare udă.

— Când o să ajungă. Să-ţi fie dor de mine. Să-ţi fie dor de mine toată ziua.

— Promit, răspunse Charlotte.

La studioul lui Luke se ajungea pe o stradă lată şi asfaltată, aflată în spatele clădirilor din Arnold Circus. Era aliniat cu şirul lung de clădiri joase – foste grajduri sau garaje – construite din cărămidă, cu ferestre mari cu cercevele de metal, sparte în cazul în care în locuinţa din spatele lor nu locuia nimeni. Zidurile parterului erau presărate cu uşi vechi şi vopsite cu negru, care, atunci când se deschideau, dădeau către scări abrupte şi înguste ce duceau spre paliere mici, iluminate de ferestre murdare, înalte din podea până în tavan. În cazul lui Luke, una dintre cele două uşi de la un astfel de palier fusese proaspăt vopsită, cu vopsea mată cenuşiu-închis, şi avea pe ea o placă de oţel montată uşor lateral, pe care scria cu litere mici şi negre, în font *sans serif* „Consultanţi Graphtech-Design”.

Ralph mai fusese o singură dată la studioul lui Luke, când acesta şi Jed tocmai se mutau, cu mult înainte ca Luke să o cunoască pe Charlotte. Pentru plata iniţială a chiriei şi pentru computere împrumutaseră bani de la tatăl lui Jed, care era despărţit de mama acestuia şi care îşi petrecea cea mai mare parte din timp şi îşi cheltuia cea mai mare parte din bani restaurând motociclete clasice. Luke, care fusese întotdeauna îndemânatic, construise panouri de desen şi instalase lumină pe tavan, în timp ce Jed şlefuise podelele cu un dispozitiv care semăna cu un uscător de păr uriaş. Asta îl făcuse pe

Ralph să se gândească, cu o oarecare emoţie, la felul în care visase şi el căsuţa lui din Suffolk: un spaţiu privat în care să trăiască şi să lucreze fără vreo obligaţie faţă de cineva. Nu avea să fie decât el şi pereţii albi şi lumina necruţătoare venind dinspre ţărm, marea şi prundişul, precum şi ideea lui de a extinde comoditatea şi intimitatea internet bankingului la lumea nelimitată a unui mic investitor.

Însă desigur, lucrurile nu se întâmplaseră chiar aşa. Locuise în acea casă câteva luni, probabil patru sau cinci; Petra venea din când în când – fără vreo pretenţie – şi desena pescăruşi pe plajă sau făcea nişte lucruri remarcabile din conserve de boabe; împărţea patul cu el – la fel de lipsită de pretenţii –, când îi spusese destul de deschis că nu-i mai venise ciclul de vreo două luni şi că era posibil să fie însărcinată. El rămăsese nemişcat, apoi copleşit şi aproape înlăcrimat, apoi o întrebase stângaci ce anume voia să facă el.

Ea îl privise lung.

— Nimic.

— Adică ai vrea să trăieşti aici? Ai vrea să vii şi să trăieşti aici cu mine?

— Aş putea.

El o îmbrăţişase. Se gândea că dacă aceea era dragoste, era plăcută. Îşi imagina un copil în sufrageria lui goală, pe Petra ţinând un bebeluş în braţe, pe el ţinând un alt copil şi arătându-i marea pe fereastră. Însă atunci, îmboldit de ceva ce nu-şi putea explica şi nici aminti exact, merseseră să le spună lui Anthony şi Rachel, să le *spună,* nu să-i întrebe ceva, iar de-atunci totul se schimbase, totul fusese diferit de cum îşi imaginaseră el şi Petra.

Căsuţa dispăruse. Aproape brusc. Fusese înlocuită de o mică locuinţă cu etaj în Aldeburgh, cu o grădiniţă, însă fără vedere la mare. Ralph avea o cameră bună în care să lucreze, însă avea privelişte spre magaziile şi grădinile altor oameni, şi spre un spaţiu de parcare – nu mai avea ţărm, şi mare, şi cer. Rachel se asigurase că el avea tot confortul şi subliniase faptul că şi conexiunea la internet era mai bună decât cea de la fosta casă. Şi mai avusese loc şi nunta – care îi plăcuse, îi plăcuse la nebunie –, iar acum, iată-i locuind într-o căsuţă dintr-un mic oraş; bebeluşul, Kit, apăruse la două luni după ce se căsătoriseră. Nimic din toate astea, se gândea Ralph în timp ce stătea în faţa studioului lui Luke într-o seară de vară în Shoreditch, nu era nici pe departe ceea ce avusese el în minte sau în imaginaţie când fusese ultima dată acolo. Iar asta se întâmplase cu mai puţin de patru ani în urmă.

Nu doar studioul se schimbase, ci şi Luke şi Jed. Studioul arăta foarte ordonat, monocrom şi foarte modern, cu lumini sofisticate şi ecrane de computer aşezate pe colţ, ca panourile de desen. Luke şi Jed purtau acelaşi gen de haine, tricouri negre, pantaloni de camuflaj,

tenişi, iar Luke avea acum şi verighetă, o bandă lată de aur alb, care făcea ca mâna lui stângă să pară mai mare, într-un fel ciudat. Îl îmbrăţişă pe Ralph şi bătu palma cu Jed, care spuse că trebuie să plece, că-i părea bine să-l vadă; „ai grijă de tine, frate!", mai zise el, după care îşi agăţă de umăr geaca de piele neagră, ieşi din studio şi coborî scările fluierând.

— Nu arăţi prea bine, frăţioare, spuse Luke.

Ralph se cocoţă pe unul dintre scaunele negre şi înalte de lângă computere.

— Ce mai face Charlotte?

— Minunat.

— La Veneţia cum a fost?

— Ui-mi-tor!

Ralph scoase un pachet de ţigări din buzunarul jachetei şi i-l întinse lui Luke:

— Fumezi?

— Nu, mulţumesc, răspunse Luke, nu mai fumez. Nici droguri nu consum, doar alcool. Şi nu aici.

— *Haide…*

— Poţi fuma afară. Nu aici.

Ralph ridică din umeri şi puse pachetul înapoi în buzunar.

— Spune-mi, începu Luke.

— Poftim? Acum? Imediat?

— Nu vreau să o plictiseşti pe Charlotte mai târziu. Nu vreau ca Charlotte să creadă că fraţii mei sunt anosti şi au probleme.

— Bine, atunci, răspunse Ralph. Îşi băgă mâinile în buzunarele jachetei şi privi prin fereastra din tavan.

— E rău, rău, rău? întrebă Luke.

— Da.

Luke nu mai spuse nimic. Se uită la ceas. Charlotte urma să ajungă acasă în zece minute.

— Mi-am închis micul cont de afaceri, spuse Ralph.

— Of…

— Uneori aveam de aşteptat şi până la şase luni ca să primesc comisioanele pentru ceea ce făceam. Sau chiar mai mult. Asta înseamnă că aveam nevoie de un cont fără acoperire; era important. Nu, era crucial. Iar cu patru luni în urmă, banca pur şi simplu a mărit rata dobânzii. Pac. Aşa, pur şi simplu. De la 5% la 9,9%, îţi convine sau pa. Şi…

Se opri. Îl privi pe Luke.

— Ce e?

— Mai era şi rata mea personală pentru descoperirea de cont. Era destul de rău şi aşa. Era de 9,9. Şi au mărit-o, fără explicaţii, la 19,9% chiar dacă nu am depăşit niciodată limita. Iar când am obiectat, mi-au

spus că voi primi o rată mai bună doar când voi băga mai mulţi bani. Aşa că am subliniat faptul că era puţin probabil să-mi intre mai mulţi bani dacă nu îmi era alimentat – şi *aprobat* – contul de afaceri, iar ei au zis că bine. Nu aveam bunuri care să prezinte vreun interes pentru ei, aşa că asta a fost. Cu excepţia faptului că investitorii mei, prietenii din Singapore care m-au ajutat să deschid afacerea, nu sunt deloc mulţumiţi. Îţi dai seama ce e-mailuri primesc de la ei.

— E scandalos, spuse Luke încet.

— Exact.

Luke oftă şi se scărpină la ceafă. Să-i spună cât de rău îi părea nu i-ar fi fost lui Ralph de niciun ajutor. Lui Ralph nu-i plăcuse niciodată să i se plângă de milă.

— Le-ai spus părinţilor?

— Nu încă.

— Petrei?

— Nu. Doar lui Ed. Şi ţie. Cum ţi-am zis şi la telefon. N-aş fi făcut asta dacă nu aveam nevoie să aflaţi înaintea părinţilor.

Luke îşi încleştă pumnii în buzunarele pantalonilor, îi părea foarte rău pentru Ralph, însă şi-ar fi dorit să fie sus în apartament înainte ca Charlotte să se întoarcă acasă.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el, frecând cu vârful de cauciuc al încălţărilor podeaua neagră.

Capitolul 4

În fiecare dimineaţă din timpul săptămânii, Sigrid cumpăra cafea de la un italian care avea un stand micuţ – poate cât un dulap – chiar pe trotuar, nu departe de laboratorul unde lucra ea. Italianul, un bărbat volubil din Napoli, a cărui engleză cu greu se îmbunătăţise în cei treizeci de ani de când o vorbea, prefera blondele şi din când în când insista să-i ofere lui Sigrid cafeaua gratis sau îi făcea cadou un biscuit pentru cafea, presărat cu migdale şi fulgi de ciocolată neagră. Lui Sigrid îi plăceau toate astea. Era unul dintre bonusurile – dintre multele bonusuri – ale vieţii în Londra. În Stockholm, unde crescuse, blondele adevărate – aşa, ca ea – nu erau deloc raritǎţi.

Laboratorul lui Sigrid, finanţat independent, însă afiliat oarecum Universităţii din Londra, era înghesuit în pivniţa unei clădiri din Bloomsbury, în spatele Şcolii pentru Igienă şi Medicină Tropicală. În timpul semestrelor şcolare şi dimineaţa când nu era rândul ei să conducă un cârd de fetiţe mici către şcoala generală din Highgate, Sigrid făcea ordine prin casă, apoi mergea pe jos pe Upper Street către Highbury şi staţia de metrou Arslington şi lua un tren de pe linia Victoria către Warren Street. Apoi se oprea pe la Marco şi standul său de cafea şi îşi continua plimbarea pe Gower Street până la serviciu.

Tatăl lui Sigrid era inginer, iar mama ei, doctor; Sigrid avea un frate, care devenise compozitor avangardist şi scria partituri pentru filme-cult turnate în mare parte la Berlin, unde locuia şi el. Sigrid îşi luase un masterat în Informatică la Universitatea din Uppsala, urmat – prin prietenii ei studenţi englezi pe care şi-i făcuse acolo – de o cercetare la facultatea de inginerie de la Universitatea din Loughborough; aşa îl cunoscuse şi pe Edward, la petrecerea ocazionată de ziua de naştere a unui vechi prieten din şcoală. Ce weekend! Chiar şi acum, după doisprezece, aproape treisprezece ani, Sigrid nu se putea gândi la acel weekend fără să zâmbească.

Şi acum iat-o, la treizeci şi opt de ani, soţia lui Edward şi mama Mariellei şi proprietara unui accelerator de particule care putea analiza materialele fără să le distrugă, fiind astfel un obiect nepreţuit în egală măsură pentru muzee şi colecţionari de artă. Cu un an în urmă, triumful ei fusese să examineze un desen în cerneală din secolul al XVI-lea pentru un colecţionar privat şi să stabilească faptul că atât cerneala, cât şi hârtia proveneau din aceeaşi perioadă de timp şi din aceeaşi regiune geografică din care provenea însuşi Leonardo da Vinci. Colecţionarul nu contenise cu laudele şi mulţumirile. Dorise să-i ofere lui Sigrid şi familiei ei o vacanţă la schi la cabana lui din Gstaad. Însă Sigrid refuzase cu eleganţă. În halatul ei de laborator, cu părul legat la spate şi cu ochelarii la ochi nu mai era blonda în cizme până la genunchi căreia Marco îi oferea cafea gratis. Şi în privinţa vieţii ei

profesionale, halatul de laborator deţinea primul loc.

Când intră în clădirea de pe Gower Street, cu paharul de cafea şi cu servieta în mâini, Sigrid se gândi cu atenţie la halatul ei. Şeful de laborator era plecat la o conferinţă la Helsinki şi, de câte ori lipsea el, se ştia că Sigrid rămânea la comandă, fapt pe care nimeni din laborator nu părea să-l conteste, cu excepţia unui băiat isteţ, cu părul de culoarea ghimbirului, pe nume Philip, care tânjea după atenţie din partea lui Sigrid şi credea că o obţinea dacă îi contesta autoritatea. Şi totuşi, în acea dimineaţă de luni, până şi ideea că urma să se bată cu Philip cel dificil i se părea încântătoare; oricum, mai bine aşa decât să petreacă un weekend întreg ascultându-l pe Edward vorbind la telefon cu părinţii lui, cu fraţii lui, apoi iar cu părinţii, generând un ciclu nesfârşit de stări de nelinişte, de sugestii, contra sugestii şi exasperare, lucru care o făcuse într-un final să o ia pe Mariella şi pe cele mai bune trei prietene ale fetiţei să mănânce brioşe imense, în culori pastelate, la o patiserie americană ce părea să fie o adevărată nirvana pentru toată clasa Mariellei.

— Vă fac atât de rău, spuse Sigrid, privindu-le cum mâncau. Doar grăsimi şi zahăr. Fiecare înghiţitură, pure calorii.

Bella, prietena Mariellei, avea gura plină cu o prăjitură de un roşu alarmant, învelită în cremă de unt.

— Catifea roşie, spuse ea. Gustă. O să vezi că merită să te îngraşi şi să ai pete de la ea.

Seara, după ce Mariella era deja în pat – însoţită, ca în fiecare seară, de iPod şi de şaptesprezece animale de pluş, care s-ar fi simţit cu siguranţă jignite, spunea Mariella, dacă noaptea se aflau în orice altă parte decât în pat –, Sigrid pregăti obişnuita lor cină târzie de duminică, cu hering Matjes, pâine neagră şi salată de castraveţi muraţi, apoi aduse un pahar de Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă în camera mică de lângă bucătărie, unde un ecran mare de televizor cu plasmă fusese montat pe un perete plin de rafturi de cărţi. Edward o urmă. Sigrid se aşeză pe canapea în faţa ecranului şi îndreptă telecomanda spre el. Edward se aplecă spre ea şi îi luă telecomanda din mână.

— Te rog, nu, spuse Sigrid.

Edward se aşeză lângă ea.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Ai vorbit tot weekendul.

— Da, răspunse Edward, însă nu cu tine. După cum bine ştii, am vorbit cu familia mea cea nebună şi am nevoie să vorbesc şi cu cineva raţional.

Sigrid oftă. Lăsă paharul cu vin pe cel mai apropiat teanc de reviste şi se întoarse cu faţa spre el.

— Bine.

— Te rog, n-o spune aşa.

— Îţi cunosc familia, spuse Sigrid, şi ştiu cum funcţionaţi cu toţii. Aşa că nu pot avea speranţe prea mari, nu-i aşa?

Edward întinse mâna peste Sigrid până la paharul ei cu vin, îl luă şi sorbi din el.

— Nu-mi vine să cred ce caz fac din asta, spuse el.

— Chiar nu?

— Nu, răspunse Edward. Adică Ralph şi-a pierdut firma, ceea ce e foarte trist, însă de fapt nu e deloc surprinzător dacă stăm să ne gândim la felul foarte arogant în care şi-a tratat banca în tot acest timp, iar ei se poartă ca şi când unul dintre copiii lor ar fi fost călcat de o maşină. I-am tot spus mamei că nu e decât o simplă *slujbă,* iar ea spunea că vai, nu va găsi niciodată alta în mediul acesta; şi că ce se va face el cu ipoteca, întrucât ei nu-şi pot permite aşa ceva, iar ea şi tata nu-i pot ajuta deocamdată, şi Petra e înnebunită.

— Chiar e? întrebă Sigrid.

— Ce să fie?

— Petra e înnebunită?

— Ei bine, răspunse Ed ridicând din umeri, când am vorbit cu ea părea să fie aceeaşi Petra pe care o ştim de obicei, adică evazivă şi lipsită de griji până când totul va trece şi altcineva se va gândi la o soluţie.

— Ei bine, atunci…

Edward întinse din nou mâna după paharul lui Sigrid. Însă ea îl luă cu abilitate din calea lui.

— Ia-ţi şi tu unul.

Edward oftă.

— Nu e vorba de Petra. Adică, într-un fel, este, pentru că e un etern copil prin definiţie; însă e vorba şi de părinţi, care intră în panică; şi de Ralph care se simte neajutorat şi are impresia că a gestionat totul atât de prost… şi chiar aşa a şi făcut.

Sigrid sorbi din vin şi îi întinse paharul lui Ed. El o privi cu recunoştinţă.

— Aş putea să-i sugrum fericit pe toţi.

— Ai vorbit cu Luke?

— Da.

— Şi?

— Încă e în luna de miere. Cel puţin, în capul lui. Spune că e oribil pentru Ralph şi scandalos din partea băncii, însă Ralph trebuie să se descurce.

— Da, trebuie, răspunse Sigrid.

Ed luă din nou o gură zdravănă din vinul lui Sigrid.

— Sigi, sunt cel mai mare. Simt că trebuie să-i calmez pe părinţi şi să-i ajut pe fraţi.

Sigrid îşi luă din nou paharul.

— Până la un punct. Nu le poţi hotărî tu viaţa, nu poţi trăi în locul lor, nu-ţi poţi împiedica părinţii să aibă priorităţile pe care le au.

— Vrei să spui pe Petra.

— Doar în parte, răspunse Sigrid.

Edward lăsă jos paharul cu vin şi îi luă mâna lui Sigrid.

— Geografia nu ajută. Toţi locuiesc atât de aproape unii de alţii şi sunt băgaţi unul în viaţa altuia! I-am spus mamei ceva prostesc.

— Ce anume?

— Îmi zisese că era foarte afectată de toate astea şi nu dormise, aşa că i-am spus să lase totul în seama mea, că o să mă gândesc eu la ceva şi o voi suna mâine; şi ştii cât de dură este în aparenţă şi nu plânge niciodată; dar atunci a plâns, mă rog, aproape că a plâns şi a spus „oh, îţi mulţumesc dragul meu", într-un fel în care nu face de obicei, iar acum sunt în pom pentru că m-a obosit toată povestea asta şi nu ştiu cum naiba să vin cu o soluţie constructivă mâine.

Sigrid tăcu, însă nu-şi retrase mâna. Îşi plimbă privirea peste fotografiile de familie înrămate în sticlă şi crom, de pe marginea rafturilor; părinţii ei în barca lor, părinţii ei îmbrăcaţi pentru un eveniment de la Grand Hotel din Stockholm, fratele ei în haină de piele şi cu ochelari întunecaţi, pe o stradă din Berlin, Mariella în tutu, pe bicicletă, la locul de joacă, pe plajă, Anthony şi Rachel în ziua nunţii lui Ed şi Sigrid, fraţii lui şi soţiile lor la nunta lor, băieţeii lui Ralph şi Petra aşezaţi pe o rogojină, cu nişte cuburi de lemn colorate. Apoi îl privi din nou pe Edward.

— Îmi vine în minte un singur lucru pe care îl poţi face.

El oftă din nou.

— Ce anume? întrebă el, deznădăjduit.

— Ei bine, Ralph este deştept. A avut succes în Singapore.

— Da…

— S-au rugat de el să rămână.

— Da…

Sigrid se trase spre marginea canapelei, gata să se ridice şi să se întoarcă în bucătărie pentru cină.

— Atunci, spuse ea, de ce nu-i oferi o slujbă?

Ed îi mărturisise doar după mult timp – se gândea Sigrid, în timp ce-şi scotea cizmele şi îşi încălţa saboţii ergonomici de cauciuc în care lucra – că-l considera pe Ralph o persoană mult prea dificilă cu care să lucreze cineva, chiar dacă şi-ar fi găsit de lucru. De fapt, atât de dificil, încât el, Edward, nu era deloc sigur că era în stare să facă asta. În acel moment, Sigrid îşi pierduse cumpătul. Spusese destule despre atitudinea lui Edward faţă de familia lui, comparând-o cu atitudinea ei faţă de propria familie, apoi adăugase că şi ei i se părea dificil să

lucreze cu fratele lui, însă dacă s-ar fi hotărât să facă asta, pur şi simplu *ar fi trecut la fapte,* din raţiuni familiale, fără să se plângă încontinuu de toate cele, aşa cum făceau cei din familia Brinkley, pentru că *toate cele* erau o dramă pentru ei; apoi se dusese la baie şi încuiase uşa şi, privindu-se în oglindă în timp ce se spăla pe dinţi, îşi spusese că a doua zi avea să fie în laboratorul ei, cu treburi interesante şi impersonale şi, chiar dacă acolo era şi Philip cel enervant, măcar nu era nici urmă de familia Brinkley sau de conversaţii în cerc, şi nimeni care să ceară sfaturi doar ca să aibă ce să ignore.

Şi gata, ajunsese, îşi luase papucii şi îşi legase părul la spate, era pregătită. Într-o cutie sigilată, împachetat în hârtie neacidă, pe bancheta de lângă acceleratorul şi microscoapele ei, se afla un fragment de material textil medieval trimis de la o biserică importantă din Florenţa, pe care Sigrid o privea cu tot scepticismul interesat al ateistului din naştere. Deschise uşa laboratorului, aproape fremătând, în aşteptarea unei zile lipsite de tentaculele lipicioase ale grijilor familiale, şi îl văzu pe banchetă, chiar pe scaunul ei, privind printr-un microscop de-al ei, pe blondul Philip.

Mariellei îi plăceau rarele călătorii către şcoală cu tatăl ei. Îi plăcea că tatăl ei era înalt – mai înalt decât majoritatea celorlalţi taţi – şi îi plăcea maşina lui neagră cu interiorul galben şi cum putea să stea de vorbă cu el bucurându-se de toată atenţia lui. În weekend, atenţia lui fusese îndreptată în prea multe direcţii, ceea ce însemna că şi mama ei fusese distrasă, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta niciodată, ceea ce de fapt diminua victoria ei în privinţa cofetăriei americane şi a brioşelor. Da, merseseră acolo, însă Sigrid nu o făcuse din toată inima. Ca toţi copiii, Mariella simţea toate nuanţele stărilor părinţilor ei.

— Tati, spuse ea, aşezându-se pe scaunul din faţă, lângă tatăl ei, Ralph şi Petra n-o să mai aibă bani absolut deloc, nici măcar să le ajungă pentru fulgi de porumb?

— *Unchiul* Ralph, răspunse Edward automat, şi mă*tuşa* Petra.

— Petra mi-a spus să-i spun Petra. Şi ce faci când nu mai ai bani absolut deloc, nici măcar cât să cumperi o bucăţică mică de brânză, atât de mică, încât nici măcar un şoarece nu s-ar sătura din ea?

— Ei nu sunt aşa, răspunse Edward. Au destui bani pentru brânză şi fulgi de porumb.

Mariella întinse mâinile. Avea o mică margaretă albastră pe unghia degetului mic de la mâna stângă, pe care şi-o lăsase cu îndrăzneală şi în timpul şcolii.

— Deci sunt bine?

— Exact.

— Ai vorbit tot weekendul, zise Mariella, iar acum spui că nu avem

de ce să ne facem griji.

Cu agilitate, Edward scoase maşina de pe alee şi intră în traficul de pe stradă.

— Nu e totul chiar în alb şi negru. Unchiul Ralph trebuie să-şi găsească altă slujbă.

— Pentru când i se termină banii?

— Da, cam aşa ceva…

— Ar putea fi doctor, spuse Mariella, sau prezentator de meteo. Sau ar putea lucra la poştă să vândă timbre. Mama spune că la poştă n-au niciodată oameni de-ajuns şi că sunt cozi imense.

Edward încetini maşina la primul semafor.

— E nevoie să înveţi şase ani ca să fii doctor.

— Uau! făcu Mariella admirativ.

— Ca să fii prezentator de meteo ai nevoie de o diplomă în ştiinţe, iar vânzarea de timbre nu-ţi aduce suficienţi bani cât să ai grijă de o familie.

— Petra ar putea lucra şi ea, spuse Mariella. Aşa cum face şi mama. Mama spune că e bine ca femeile să lucreze. Spune: uită-te la mama Bellei, care îşi petrece întreaga viaţă făcându-şi unghiile.

— Nu cred că a spus aşa ceva.

Mariella lăsă capul pe spate, simţind că ziua de şcoală îi sufla în ceafă.

— Mă rog, părea gata să spună asta.

— Poate că doar a gândit-o.

Mariella privi tăcută pe geamul maşinii.

— Sau, continuă Edward, chiar tu ai gândit asta când ai văzut-o pe mama Bellei; şi tocmai ţi-ai dat seama, că ai şi spus-o.

Mariella îşi cercetă margareta de pe unghie.

— Crezi că următorul weekend ar trebui să facem mâncare, să o punem în coş şi apoi să mergem cu maşina la Suffolk să le-o ducem lui Ralph şi Petrei?

— E o idee foarte bună.

— O întrebăm pe mama?

— Da.

Mariella îşi privi tatăl.

— Dacă tu şi mama rămâneţi fără bani, să-mi spuneţi. Da? Imediat.

— Serios? De ce? Şi dacă vrem să te protejăm?

Mariella pufni.

— Dacă nu ştiu, nu pot face nimic în privinţa asta, nu? Lovi cu piciorul covoraşul de cauciuc care proteja mocheta de sub picioarele ei. Asta nu e protecţie.

— Poftim?

— Nu, spuse Mariella cu hotărâre, ar fi doar o prostie.

Edward o sună pe Sigrid la prânz. Îi spuse despre conversaţia lui cu Mariella şi că spera că are o zi bună, fără provocări umane, şi că el urma să discute cu directorul său despre Ralph pentru că, deşi banca nu prea făcea angajări, încă erau câteva oportunităţi în echipa de analişti. Sigrid îi povesti despre Philip.

— Şi mi-a cumpărat flori.

— Poftim? *Flori?*

— Albăstrele. Chiar foarte frumoase.

— Să-l ia naiba pe Philip.

— Eram în toane atât de rele, spuse Sigrid, încât a încercat să mă dezarmeze cu flori. Le-am pus într-o cană într-un loc micuţ în care mai mănânc uneori. Sper că pricepe mesajul.

— Atât timp cât nu-ţi plac…

— Ah, dar *florile* îmi plac, răspunse Sigrid. Însă nu îmi place să le primesc.

— Îmi pare tare rău pentru weekend, spuse Edward.

— E în regulă.

— Mariella vrea să facem prăjiturele şi chestii de-astea pentru Ralph şi ai lui.

— Cel puţin e practică, spuse Sigrid.

— Şi eu încerc să fiu. Încă ceva.

— Ce e?

— Să ştii că înţeleg de ce ai spus ce ai spus aseară, zise Edward, şi în cea mai mare parte ai dreptate. Însă…

— Însă ce?

— E mult mai simplu să fii detaşat şi matur în privinţa propriei familii dacă aceasta e în altă ţară, spuse Edward. Atâta tot.

— E o judecată?

— Nu, răspunse el. E o observaţie.

— Atunci ai spus-o pe un ton nepotrivit.

— Sigi…

— Mi-ar plăcea să-mi văd mai des familia, spuse Sigrid. Mi-ar plăcea să am ocazia să fiu exasperată de ei aşa cum eşti tu de ai tăi.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Edward spuse scurt:

— Ne vedem mai târziu.

Şi închise telefonul.

Colegii lui Sigrid – trei fete, un bărbat de vârstă mijlocie, tăcut şi competent, şi Philip – fie mâncau diverse la prânz în separeul împodobit cu vaza cu albăstrele, fie erau plecaţi. Sigrid scrise un bilet pentru a împiedica orice gen de intruziune în timpul absenţei ei – „Nu atingeţi sub nicio formă” – şi îl lăsă sub un capsator pe bancheta ei, apoi ieşi din laborator să-şi ia cizmele şi să meargă jumătate de oră la o cafenea ca să-şi pună gândurile în ordine şi să se liniştească. Când o văzu trecând prin separeu, Philip ridică privirea din salata de paste pe

care o mânca, însă nu spuse nimic. Iar ea îndrăzni să spere că-l făcuse până şi pe el să tacă.

Străbătu cu paşi repezi Tottenham Court Road, apoi ajunse pe Charlotte Street, intră în barul unui hotel unde era sigură că va avea parte de o cafea şi un sendviş şi de tihna anonimatului pe care ţi-l oferă un spaţiu public. Hotelul era sofisticat într-un fel lipsit de agresivitate; acolo agitaţia se concentra mai mult în braserie, astfel că Sigrid găsi un fotoliu într-un colţ, comandă un sendviş cu somon afumat, îşi puse ochelarii şi deschise o carte ca să evite să fie deranjată – era o anumită specie de bărbaţi care avea impresia că toate blondele care stau singure într-un bar sau în holul unui hotel fuseseră depozitate acolo ca pachetele, special ca să fie ridicate – şi se lăsă în voia gândurilor.

Nu era vorba că nu-i plăcea familia lui Edward, îşi spuse ea într-un târziu. Mereu îi plăcuse – de la acea primă vizită la Suffolk când Ed dorise să se laude cu ea în faţa părinţilor lui, ca şi când ar fi fost un premiu –, iar acum se obişnuise cu ei. Crescuse într-un apartament de la primul etaj într-o zonă bună din Stockholm, cu mobilă modernă amestecată cu piese gustaviene elegante, vopsite în cenuşiu, moştenite de la bunica din partea tatălui, iar culoarea şi întinderea casei lui Anthony şi Rachel, pe coasta largă din Suffolk, fuseseră o mare surpriză pentru ea. Însă deja se obişnuise, aşa cum se obişnuise şi cu preparatele culinare ale lui Rachel şi cu emoţiile puternice ale lui Anthony şi cu pretenţia ca toţi cei care veneau din lumea exterioară să recunoască drept ceva firesc faptul că vor fi supuşi modului de gândire al familiei Brinkley, felului de a face lucrurile al familiei Brinkley, pentru că familia Brinkley ştia întotdeauna ce era cel mai bine.

I se aduse sendvişul pe o farfurie pătrată de porţelan, garnisit cu lăstari de mazăre. Îl privi. Peşte afumat. Probabil că părinţii ei mâncau peşte afumat în fiecare zi, într-un moment sau altul. Dacă ea, Edward şi Mariella ar fi locuit în Stockholm, oare i-ar fi supus presiunii, încet dar sigur, de a mânca peşte afumat în fiecare zi? Oare părinţii ei, preocupaţi de vieţile şi carierele proprii, ar fi insistat ca Sigrid şi familia ei să trăiască după aceleaşi reguli şi aşteptări ca ei înşişi? Oare nu cumva Edward avea dreptate? Nu cumva îşi idealizase părinţii pentru că trăiau liniştiţi în Suedia, şi nu în dezordinea de-aici? Muşcă din sendviş. Oare era nedreaptă?

Îşi rezemă capul de spătarul scaunului, mestecând, şi închise ochii. „Sunt aici în Anglia de paisprezece ani”, îşi spuse ea. „Şi locuiesc la Londra de doisprezece. Îmi place aici, îmi place Londra, îmi place Anglia, nu vreau să mă întorc la Stockholm. Însă – trase aer în piept, ca şi când ar fi extras energia să-şi continue gândul până la capăt – cu toate că nu sunt o străină pentru Edward, pentru Mariella, pentru cei mai mulţi oameni pe care îi cunosc şi cu care lucrez, pentru socrii mei

încă sunt o străină. Pentru ei încă sunt Nora Noastră Suedeză. Da, sunt bine-venită aici, iar ei mă fac să mă simt ca acasă – Rachel mă invită să o ajut în bucătărie –, însă mereu mă simt un pic străină, ca şi cum aş fi cea care a pus mâna pe fiul lor înainte ca el să aibă ocazia să cunoască o englezoaică, şi s-a căsătorit cu el într-un loc care nu era al lor şi într-un fel care nu era al lor. Şi nimic nu va schimba vreodată asta, pentru că m-am născut în Suedia şi oricât de bună ar fi engleza mea – şi chiar este bună – tot o vorbesc cu un accent uşor cântat, aşa cum fac toţi suedezii, aşa că de câte ori deschid gura le aduc aminte de asta.

Şi mai e şi Petra. Nu mă deranjează Petra, ba chiar ţin la ea. Poate că nu mă atrage prea mult ca persoană, însă nu creează probleme, nu e nici geloasă, nici posesivă, nici neplăcută, ba chiar e dulce în felul ei ciudat, iar Mariella o iubeşte şi îi place să o ajute cu băieţii cei mici. Însă ea e tratată altfel decât mine. Nimeni nu spune nimic, însă se vede în *atitudinea* lor. Petra e englezoaică, Petra e artistă, Petra nu are o familie care să o ajute sau să aibă grijă de ea, Petra e ceva ce pot avea ei şi o pot face să gândească la fel ca ei. Şi ceea ce nu iau ei în seamă, îşi spuse Sigrid brusc, cu furie, este că de câte ori o atrag pe Petra mai aproape de ei, măresc distanţa dintre mine şi ei şi, pentru că nu am o familie în ţara asta, simt distanţa asta. Iar când o simt, sunt rece uneori şi cu Edward, ca să-i pedepsesc prin el pe ei, apoi îmi pare rău şi sunt furioasă pe mine şi pe ei şi sfârşesc prin a plânge în holuri de hotel fără să-mi mănânc sendvişul scump."

Deschise ochii pufnind şi se ridică dreaptă, scoţând un pachet de şerveţele din geantă. Îşi suflă puternic nasul. Asta era chiar ridicol. Era o femeie matură, om de ştiinţă, soţie şi mamă. Socrii ei englezi nu erau răi cu ea. Avea o casă minunată şi bani destui şi o fiică şi un soţ care o adorau. Treaba ei era să fie alături de Edward în crizele de familie, mai ales când el, ca fiu cel mai mare, simţea că toţi aşteaptă de la el speranţa unei soluţii, iar lui nu-i trecea prin minte o astfel de soluţie. Treaba ei nu era să-l izoleze, să refuze să-l ajute sau să-l asculte, apoi să ţipe la el când acesta îi atingea ei punctul sensibil, ceea ce el nu făcea niciodată din răutate, ci doar pentru că era bărbat şi, uneori, stângaci.

Luă încă un sendviş. Acum, în tot ghiveciul mai intrase un element, şi anume Charlotte. Superba Charlotte, răsfăţata familiei ei, ţinută în puf mai ales de mama ei, care, după moartea tatălui lui Charlotte, se dedicase exclusiv rolurilor ei de mamă şi bunică. Oare cum se vor purta Rachel şi Anthony cu Charlotte? Oare Luke îi va lua apărarea în faţa lor dacă ea i-ar cere asta? Oare cum se va descurca Luke să echilibreze aşteptările familiei Brinkley? Şi cum va reacţiona Charlotte faţă de Petra şi de locul pe care îl ocupa Petra în inima familiei Brinkley? Sigrid îşi înghiţi sendvişul. Cumva, gândul la Charlotte o

făcea să se simtă mai bine, mai puţin exclusă, mai capabilă să vadă situaţia drept ceva care putea fi gestionat foarte bine. Îşi suflă din nou nasul şi îşi netezi părul, apoi ridică privirea să caute pe cineva căruia să-i comande o cafea.

În faţa ei se afla un bărbat. Avea aproximativ vârsta ei, îmbrăcat în costum închis la culoare, ţinând în mâini un pahar cu vin şi o sticlă de apă. Avea un rucsac de piele neagră atârnat pe un umăr, iar cu mâna în care ţinea vinul făcu un semn către fotoliul de lângă cel al lui Sigrid.

— Pot să stau cu tine? întrebă el.

Ea îi zâmbi vag.

— Nu, mulţumesc, răspunse Sigrid. Tocmai mă pregăteam să o sun pe mama în Suedia. Apoi pe cumnata mea. Presupun că asta îţi răspunde la întrebare.

Mariella stătea pe scări. Se pregătea să meargă la bucătărie sub pretextul că dorea să o asculte cineva la ortografie, dar de fapt dorea să petreacă o vreme cu mama ei înainte să fie trimisă să facă baie. Dar se opri când descoperi că ambii ei părinţi se aflau deja acolo, îmbrăţişaţi.

Când Mariella era mai mică – mult mai mică –, ura să-şi găsească părinţii îmbrăţişaţi fără ea şi mereu îşi făcea loc între ei, ca să devină centrul atenţiei lor. Însă acum, chiar dacă era uşurată să-i vadă comportându-se într-un fel care însemna că nu divorţau, slavă Cerului, se trezi dorindu-şi să termine odată şi să se poarte normal, pentru că era destul de stânjenitor şi o făceau să se simtă ciudat. Aşa că se retrăsese pe scări cu moara de sfoară pe care cineva de la şcoală o învăţase să o facă, dintr-un fir de lână roşie, cântând ca să acopere orice sunet potenţial deranjant care s-ar fi putut distinge din bucătărie, când auzi sunând telefonul de pe masa din hol.

— Răspund eu! strigă Mariella.

Sări în picioare şi coborî în hol să ridice receptorul. Ar fi trebuit să spună „Familia Brinkley” când răspundea la telefon, însă întotdeauna spunea „Alo?” pe un ton ridicat, pentru că aşa făceau şi părinţii ei.

— Mariella?

— Da.

— Mariella, sunt Charlotte.

Mariella se gândi o clipă.

— Charlotte! Noua ta mătuşă, Charlotte.

— Oh! spuse Mariella, zâmbind. *Salut.*

— Ai fost o domnişoară de onoare foarte drăguţă, spuse Charlotte. Ai arătat minunat. Toată lumea a remarcat. Chiar mi-a plăcut să te am domnişoară de onoare. Ce-o să faci cu rochia?

— Mama spune că habar n-are, răspunse sincer Mariella. Nu prea

poţi merge să te dai pe role în mătase roz, nu-i aşa?

— A spus ea asta?

— Ah, da, răspunse Mariella.

— Ah!

Mariella luă telefonul şi se întoarse la locul ei de pe trepte.

— Acum toţi sunt îngrijoraţi pentru Ralph şi Petra, spuse ea pe un ton de confidentă.

— Da, răspunse nesigură Charlotte.

— Tati spune că au bani destui pentru lucrurile mărunte, cum ar fi cerealele, însă nu pentru chestii mari. O să luăm multă mâncare şi mergem la ei în weekend. Vii?

— Nu, răspunse Charlotte.

— De ce nu?

— Mergem în vizită la mama, continuă Charlotte. O mai ţii minte pe mama?

— Da.

— O să facă o masă mare pentru mine şi Luke şi pentru sora mea mai mare Fiona şi soţul ei şi cealaltă soră mai mare a mea, Sarah, şi soţul ei şi fetiţele cu care ai fost domnişoară de onoare.

Mariella se aşeză mai confortabil.

— Deci o să fie o petrecere?

— Da, răspunse Charlotte, familia mea adoră petrecerile. Facem petreceri de câte ori putem. Când o să vii la următoarea noastră petrecere poţi purta rochia de domnişoară de onoare, nu?

— Bine, răspunse Mariella.

— Mami e acasă?

— Hm, spuse Mariella, da, dar face ceva cu tati.

Charlotte chicoti.

— Termină repede, răspunse Mariella, sunt doar în bucătărie.

Charlotte râdea.

— Nu-i întrerupe.

— Bine, *mulţumesc,* spuse Mariella.

— Ai putea să-i transmiţi mamei tale un mesaj?

— Da.

— Poţi să-i spui că ne-ar plăcea să ne întâlnim, aşa cum a sugerat şi ea? Mi-ar plăcea foarte mult. Însă momentan n-avem niciun minut liber, abia avem timp să ne spălăm pe dinţi.

Părea puţin cam prea agitată, se gândi Mariella, ca şi când avea răsuflarea întretăiată.

— O să-i spun.

— Mulţumesc, răspunse Charlotte, Mulţumesc. Transmite-le dragostea mea. Nu, dragostea noastră. Paaa!

Mariella închise telefonul şi îl privi o vreme. Apoi ridică fruntea şi strigă spre bucătărie:

— Mamă! Charlotte e prea ocupată să se întâlnească cu tine acum, însă o va face în curând! Apoi îşi desfăcu firul de pe degete şi urcă încet scările către dormitorul ei, fredonând un cântecel pe care îl inventaseră la şcoală despre unii profesori, şi care trebuia să rămână un secret total.

Capitolul 5

Petra învăţase că atunci când Ralph era în toane proaste nu era o idee prea bună ca ea să stea în casă. Compara toanele lui cu ceaţa şi smogul, care alunecau încet pe lângă uşile închise ale biroului său şi se strecurau în toate colţurile casei, astfel că fiecare cameră era invadată şi influenţată; şi chiar şi Barney, care era personificarea veseliei, o privea cu ochi neliniştiţi şi buza de jos tremurând. În asemenea ocazii, descoperise că cel mai indicat lucru era să-l ia pe Barney în cărucior, împreună cu toate accesoriile de care avea nevoie pentru a-şi hrăni şi a-şi schimba cei doi copii mici, şi pur şi simplu să plece în tăcere, fără să lase bileţele, fără să trântească uşi. O ieşire rapidă, lipsită de dramatism, de neremarcat.

Iarna mergea, de obicei, pe High Street – pe lângă casele cu nume de mare: Casa Creveţilor, Casa Sirenelor, Casa Pescăruşilor – pentru că lui Kit îi plăceau vitrinele magazinelor. De regulă nu cumpăra nimic, în primul rând pentru că nu avea obiceiul de a merge la cumpărături, însă îi plăcea să se uite la vitrine, în ritmul mersului lui Kit, la corla de ceramică din fereastra micii galerii de artă, care avea preţul fantastic – pentru Petra – de două sute de lire, şi la dentistul care avea o firmă cu o sirenă durdulie ce flutura sfioasă o periuţă de dinţi, în timp ce se sprijinea nepăsătoare de un şir de dinţi fixaţi în perete, sau la farmacia care vara vindea găleţi şi cazmale, până la magazinul de obiecte din chihlimbar, unde Kit tânjea după foci şi elefanţi minusculi ciopliţi în chihlimbar de culoarea zahărului de orz. Apoi, spre încântarea lui Barney, traversau High Street şi mergeau încet pe cealaltă parte, se opreau în faţa magazinului de dulciuri, cu produse învelite în folie, la vitrina prin care se vedeau borcane frumoase pe rafturi albe şi mai multe dulciuri decât ai putea visa vreodată. Barney nu spunea niciodată nimic în faţa magazinului de dulciuri. Pur şi simplu se întindea în cărucior, cu braţele şi mâinile grăsune ridicate către vitrină, ca şi cum se închina în faţa unui altar.

Însă vara, ca acum, plimbările lor aveau altă direcţie. Ieşeau prin grădina din faţă – în timp ce Kit arăta mereu că era foarte trist că pe casă nu aveau nume, ci doar un număr, numărul trei – şi treceau pe lângă şcoala primară unde se opreau ca să-l lase pe Kit să admire basorelieful unei corăbii pe mare în capătul cu fronton şi gardul alcătuit din creioane colorate uriaşe care împărţea locul de joacă. Apoi continuau, foarte încet, ca să aibă timp să exploreze toate locurile care trebuiau examinate pe traseu, până la poteca King's Field către grădina Petrei.

Lui Kit îi plăcea grădina. Îi plăcea felul în care ceilalţi oameni din celelalte grădini arborau steaguri patriotice şi îi plăcea mica magazie în care Petra îşi ţinea uneltele, sau tufele de soc şi liliac care atârnau

deasupra ei şi portiţa specială pe care intrai de pe alee. Păstra şi el în magazie câteva jucării, o lopăţică de plastic, o camionetă, un tractor, şi le scotea cu un aer muncitoresc, în timp ce Petra îl aşeza pe Barney şi scotea sapa şi îndrepta fasolea pe arac. După cum remarca de obicei Petra şi uneori îi spunea şi lui Ralph, chiar dacă îi era greu să-şi dea seama cât înţelegea el din asta, băiatul era foarte fericit când era pe parcela ei şi părea lipsit de grijile şi neliniştile care îl afectau.

— Poate că îi place să se afle într-un spaţiu mărginit, îi spuse ea lui Ralph. Îi place să ştie unde sunt limitele.

Ralph râdea uşor.

— Atunci nu seamănă cu mine.

Însă nimeni, se gândea Petra în timp ce privea printre frunzele rigide şi aspre în căutare de dovlecei noi, nu semăna cu Ralph. Asta îi plăcuse la el încă de când îl văzuse prima dată, în afară de felul în care arăta; îi plăcea această diferenţă, faptul că venea dintr-o familie distinsă, însă n-ai fi zis asta după felul în care vorbea, se îmbrăca sau gândea. Cândva fusese bancher, în costum şi cravată şi – îi spusese el – cu manichiura făcută, pentru că biroul lui din Singapore îi ceruse asta, pentru că la întâlniri mâinile se văd, iar unghiile şi cuticulele roase lasă impresia de lipsă de profesionalism.

Ei bine, acum totul era puţin ros la Ralph. Ar fi avut nevoie să se tundă, se bărbierea într-un fel care îl făcea să arate mai rău decât dacă n-ar fi făcut-o deloc şi purta zilnic acelaşi tricou până când Petra îl culegea de pe podea şi i-l punea în maşina de spălat. Pe Petra nu o deranja că Ralph era dezordonat – Dumnezeu ştie că dezordinea era starea naturală şi corespunzătoare cu propriul ei mod de a gândi –, însă murdar şi neglijent era cu totul altceva. Şi, chiar dacă Ralph ar fi fost genul de persoană căreia să-i poţi spune ceva sau pe care să o poţi schimba, nu era în firea Petrei să facă vreunul dintre aceste lucruri, chiar dacă, din când în când, se gândea că Ralph era bărbatul cel mai puţin înclinat către schimbare din câţi cunoscuse în viaţa ei.

Rachel încercase de multe ori să discute cu ea despre acest aspect al traiului cu Ralph. Îi era milă de Petra – Petra ştia asta – şi era dornică s-o ajute, să îndulcească unele dintre exigenţele impuse de traiul cu cineva care putea duce insensibilitatea la niveluri nebănuite. Însă Petra, care nu încercase niciodată nici cel mai mic sentiment de posesiune emoţională înainte să aibă copii, era conştientă că îi era datoare cu mulţumiri lui Rachel, dar nu considera că trebuia să-i dea dreptate lui Rachel şi să se enerveze pentru felul în care era Ralph. Nu dorea să se bage în modul lui de viaţă sau în felul în care acesta câştiga banii din care trăiau. Nu dorea să-l schimbe mai mult decât şi-ar fi dorit ca el să o schimbe pe ea.

Cu excepţia faptului că, acum, ea chiar se schimbase. Naşterea lui Kit şi Barney o schimbase. Lucruri care nu-i trecuseră niciodată prin

minte înainte ca fiind îngrijorătoare acum o tulburau, mărunţişuri precum siguranţa şi oboseala şi faptul că împărţea poveri neliniştitoare şi fragile precum înclinaţia lui Kit spre nefericire. Nu ştia dacă se simţea aşa din cauza hormonilor şi a maternităţii sau pentru că grija lui Rachel şi Anthony faţă de ea o infectase şi o făcuse să creadă că e ceva în neregulă cu anumite lucruri care altfel nu i-ar fi trecut prin cap. Pur şi simplu ştia, cu inima grea, atunci, în timp ce întindea un şir micuţ de dovlecei pe fâşia de iarbă care mărginea grădina ei, că banii şi grijile lui Ralph pentru slujba lui şi îngrijorarea insistentă a familiei lui o ajungeau din urmă într-un fel cum nu i se mai întâmplase până atunci, iar stomacul i se făcea ghem, mintea i se bloca, iar ea ajungea să se uite la propriii copii de parcă singura şi cea mai importantă datorie a ei era să-i protejeze de rele.

Iar Ralph nu-i vorbea. Era la fel ca întotdeauna cu copiii, plin de afecţiune şi chiar interesat de ei din când în când, în felul lui, însă nu discuta nimic din problemele sale de serviciu cu ea. Petra, care nu avusese niciodată un cont în bancă înainte să-i întâlnească pe cei din familia Brinkley, ştia că banca refuzase să-i dea lui Ralph ceva fără de care el nu putea funcţiona, probabil un împrumut, însă nu ştia de ce acest refuz însemna un dezastru sau ce grad avea acel dezastru. Când se gândi că, probabil, vor fi nevoiţi să plece din căminul lor, singurul lucru de care se temea era că Barney şi Kit îşi vor pierde dormitorul comun, atât de familiar; însă când încercă să-i spună despre temerile ei lui Ralph, acesta răspunsese doar atât, aproape fără să o privească:

— Te poţi duce oricând la mama, nu? Iei băieţii şi locuieşti cu mama şi tata.

Se ridică şi privi bucata de pământ. Era o zi însorită, cu un cer plin de nori mici şi albi, care decorau întinderea albastră. Kit, ghemuit lângă camionul lui, punea pietricele în remorcă, pe care le aşeza cu grijă, una câte una. Barney dormea sub umbra neregulată a liliacului, cu mâinile pe burtă, ca un consilier caricatural. Era fermecător, liniştit, mulţumit şi în siguranţă. Petra îşi privi tenişii, pătaţi în locul pe care căzuse biscuitul cu cremă scăpat de Barney. Lucrurile erau perfecte, însă vedea cât de fragil era de fapt totul, cât de trecător, cât de vulnerabil să fie distrus de la perspectiva întoarcerii acasă la furia tăcută a lui Ralph faţă de el însuşi pentru că-i dezamăgise pe toţi. Se întrebă, tresărind puternic din pricina unui sentiment de nostalgie, unde dispăruse pacea interioară pe care o avea când era aproape lefteră şi nu avea în perspectivă decât nişte cursuri de desen.

Traversă grădina şi se ghemui lângă Kit.

— Pentru ce sunt astea?

Kit nu o privi.

— Ca să construiesc un zid.

— Ce fel de zid?

Kit continua să adune grămadă pietricele.

— Prin care să nu intre oamenii răi.

— Ce oameni răi? Ce ştii tu despre oamenii răi?

Kit ridică din umeri.

— Nu există oameni răi, spuse Petra. Se aplecă spre el. Nu există. Iar dacă ar exista, aş avea eu grijă de tine, nu i-aş lăsa să se apropie.

Kit îi aruncă o privire, apoi îşi văzu de pietrele lui.

— Îmi pare rău, spuse Petra, însă acum trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mergem acasă.

Kit se ridică brusc. Dădu un şut puternic în camionul său, iar pietrele se răspândiră în jur, peste brazda de căpşuni a Petrei, printre stinghiile care îi susţineau mazărea.

—NU! ţipă Kit.

Când se întoarseră acasă, o găsi pe Rachel în bucătărie. Ralph era tot acolo, cu barba nerasă şi tricoul pe care-l purta de obicei. Tocmai îi pregătise lui Rachel o cană cu ceai şi ţinea şi el una în mână, cu aerul cuiva care face ceva doar de politeţe. Pe masa de la bucătărie, care încă păstra rămăşiţele de la micul dejun luat de copii, se aflau lasagna într-un vas de ceramică şi o cutie de plastic cu nectarine, precum şi tort de ciocolată presărat cu bomboane Smarties.

— Băieţi! spuse Rachel.

Îşi lăsă jos cana cu ceai şi ocoli imediat masa, sărutându-l pe Kit şi luându-l pe Barney din cărucior. Îl ţinu pe Barney astfel încât băieţelul să vadă tortul.

— Ia uite, spuse ea, uite! Uite ce ţi-a adus bunica!

Barney se aplecă peste umărul ei către masă.

— Unde e bunicul? întrebă Kit.

— Pictează, răspunse Rachel, unde credeai că este? Bunicul pictează tot timpul, nu-i aşa?

— Frumos din partea ta, spuse Petra. Mâncarea, adică…

— Nu duceam lipsă de mâncare, spuse Ralph.

— Ei bine, continuă Rachel, legănându-l pe Barney, după acest weekend cu siguranţă nu veţi duce. Mariella găteşte pentru voi. M-a sunat să-mi spună. Face un maraton de gătit şi aduce totul aici duminică.

— Vine Mariella? întrebă Kit.

Ralph se duse şi-l luă pe Barney din braţele mamei sale.

— Mamă, nu suntem refugiaţi…

Barney se întoarse ca să nu scape tortul din priviri.

— Nu, sigur că nu. Însă mâncarea este întotdeauna bine-venită, nu-i aşa, Barney?

— Cine vine? întrebă Ralph. Vin toţi?

— Ei bine, răspunse Rachel, accentuând cuvintele cu un aer

periculos, Ed, Sigi şi Mariella. Fără Luke şi Charlotte.

— De ce fără ei? întrebă Ralph sarcastic. De ce nu vin toţi să aducă haine şi pături de care nu mai au nevoie sau jucării nedorite?

— Nu fi rău! spuse Rachel. Nu vin pentru că mama lui Charlotte dă o petrecere…

— Şi ce dacă?

— Luke trebuie să fie acolo, spuse Rachel.

Kit se ridică în vârful picioarelor, ţinându-se de marginea mesei, apoi, tăcut, îşi împinse încet tot degetul în ciocolată.

— Kit!

Nu făcu nimic, pur şi simplu se opri, cu degetul înfipt în prăjitură. Rachel îl luă şi îl trase de-acolo. Petra ţipă scurt, pe jumătate scâncet, şi ieşi în grabă din încăpere. Rachel îl privi pe Ralph peste creştetul lui Kit.

— E prea mult pentru ea.

— Bineînţeles că este, spuse Ralph furios, din moment ce toţi vă purtaţi ca şi când ar fi sfârşitul lumii.

Rachel nu răspunse. Cunoscând foarte bine bucătăria – lucru care-l făcu pe Ralph să mârâie printre dinţi şi pe Barney să privească chipul furios al tatălui său, la câţiva centimetri distanţă de al lui –, ea deschise un sertar şi, cu o nelinişte gravă, scoase un cuţit lung şi îi spuse lui Kit:

— Hai să tăiem cum trebuie, vrei? Hai să tăiem şi atunci şi tu şi Barney primiţi câte o bucată.

— O bucată *uriaşă,* spuse Kit.

— Şi cuvintele magice?

— Şi mai uriaşă, spuse Kit.

— Ce zici de „te rog”?

— Te rog, spuse Kit.

Barney se întinse din braţele tatălui său.

— E în regulă, Barneykins, spuse Rachel, e tort destul şi pentru tine.

Ralph trase un scaun şi se aşeză, ţinându-l pe Barney cu un braţ.

— N-ar trebui să mergi să vezi dacă Petra se simte bine? întrebă Rachel.

— Nu.

— Ralph…

— E bine. E singură. Când are nevoie să fie singură, e singură.

Rachel aşeză două felii de tort pe două farfurii. Barney era roşu de poftă.

— Eşti sigur?

— Da, mamă! strigă Ralph.

Kit sări în sus şi îi aruncă tatălui său o privire fugară, speriată. Rachel îl ridică şi îl aşeză pe alt scaun, punându-i prăjitura în faţă.

— Nu striga, îi spuse ea lui Ralph.

— Nu mă face să strig.

— Haide, Barney, haide. Nu-l lăsa să înghită pe nemestecate! Nu te grăbi, Kit, dragul meu, mănâncă încet. De fapt, am venit cu un scop.

Ralph rupse o bucată din prăjitura lui Barney şi o mâncă.

— Eram sigur.

— E vorba de Petra, spuse Rachel.

— Aşa.

— De când n-a mai desenat?

Barney împinse uşor farfuria din faţa lui Ralph şi se repezi posesiv către ea.

— Nu ştiu, spuse Ralph, de secole, de luni întregi, cred că de dinainte să se nască Barney.

— Aşa ne gândeam şi noi. Cu toată atmosfera asta tensionată, ne gândeam că are nevoie să deseneze. Să-şi dedice o zi păsărilor.

— Nu e tensionată, spuse Ralph.

Rachel îl ignoră. Aduse o cârpă de la chiuvetă şi începu să şteargă feţele mânjite de ciocolată ale nepoţilor.

— Ne-am gândit să-i luăm pe băieţi o zi, două, săptămâna viitoare, ca să poţi petrece un timp singur cu Petra sau pentru ca Petra să meargă să deseneze.

— Bine, răspunse Ralph. Minunat! Excelent! O puteţi face miercuri.

Barney se întinse, luă cârpa din mâna lui Rachel şi o lăsă să cadă pe podea. Apoi îşi băgă toată faţa în ciocolată.

— Barney!

— Miercuri atunci? spuse Ralph, trăgându-l înapoi pe Barney, fără să-l şteargă însă pe faţă.

— De ce miercuri?

— Pentru că miercuri am un interviu, spuse Ralph.

— Dragul meu, spuse Rachel, este minunat! Ce veşti uluitoare!

— Mamă, e un interviu, nu un post. Un interviu.

Rachel înconjură masa şi îşi lăsă mâinile pe umerii lui.

— Unde e? Unde e interviul?

Ralph privi peste masă la Kit. Acesta culesese câteva bomboane Smarties de pe bucata lui de tort şi le aranja pe marginea farfuriei. Ridică privirea spre tatăl său, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu mai striga.

— La Londra, răspunse Ralph.

Când Petra vizitase pentru prima dată casa lui Rachel şi Anthony, ca studentă într-un grup de studenţi, i se păruse un loc minunat. De-afară părea destul de formală, cu cărămizile sale vechi şi ferestrele albe bine definite, însă în interior era confortabil, cald şi plin de culoare, cu podele strâmbe şi trepte abrupte, cu grinzi şi petice ciudate de lambriu. Fusese copleşită de atelierul lui Anthony, de bucătăria lui

Rachel, de autoritatea naturală pe care amândoi o exercitau în domeniile lor particulare. Însă atunci, desigur, în vizitele care urmaseră şi înainte ca Ralph să se întoarcă acasă, fusese singură cu Rachel şi cu Anthony, singurul copil, iar ea se bucurase de privilegiul de a fi singura persoană tânără dintr-un loc care luase fiinţă mai ales pentru ocrotirea şi dezvoltarea unei familii. Însă acum, cu propria ei familie, cu fraţii lui Ralph şi familiile lor, cu atâtea pretenţii diverse asupra casei şi ocupanţilor săi principali, vizitele acolo nu mai aveau luxul trecutului şi nu-i mai dădeau senzaţia de importanţă individuală. Uneori, când mergea acolo, uita până şi să vorbească, să ceară dreptul de a i se vorbi. Şi tot uneori, în drum spre casă, Ralph o întreba:

— Eşti supărată?

Aşa fusese şi azi. Se simţea ca şi când casa ar fi vuit de lume. Mariella, cu o şuviţă din părul ei lung împletită atent cu fire colorate, cu brăţări cu mărgele la încheieturile mâinilor, lăsase un coş imens pe podeaua salonului şi începuse să interpreteze un adevărat spectacol de binefacere, scoţând din el biscuiţi şi gogoşi şi prăjituri, în exclamaţiile şi aplauzele tuturor. Cu excepţia Petrei. Petra ţinea mult la Mariella şi era emoţionată de faptul că această sesiune de gătit fusese ideea ei şi, în parte, realizarea ei; însă în compania aceea de un entuziasm zgomotos, îşi dădu seama că pur şi simplu nu putea vorbi, pentru că simţea că ea nu se potriveşte în niciun fel cu acea atmosferă. Era prea mult. Iar Ralph părea gata să se revolte.

Însă masa de prânz fusese şi mai rea. Rachel gătise minunat, ca de obicei, şi mult, tot ca de obicei, iar Kit mâncase trei cartofi copţi cu sos şi îl ceruse şi pe al patrulea, iar Rachel era încântată. Dar după ce absenţa lui Luke fusese menţionată, apoi menţionată încă o dată, apoi analizată şi discutată, iar mama lui Charlotte fusese degradată la statutul de motiv inevitabil pentru care el nu era acolo, conversaţia se mută la subiectul Ralph şi viitorul interviu, care se părea că era la banca la care lucra Edward – deci, prin ajutorul lui Edward –, şi toţi erau foarte încântaţi de el pentru că pusese asta la cale şi erau siguri că Ralph se va achita cu brio şi că, la urma urmei, era atât de deştept!

— Şi dacă obţii slujba? spuse Anthony.

— Cum adică, dacă obţin slujba?

— Păi, spuse Anthony, e în capitală, nu-i aşa? Nu poţi face zilnic naveta de pe coasta Suffolk până în capitală.

— Ba bineînţeles că pot.

— Nu, nu poţi, spuse Rachel, o să oboseşti prea tare. Nici n-o să mai apuci să-ţi vezi copiii.

Apoi Ralph spusese calm, fără să-şi privească părinţii sau pe Petra:

— Va trebui să ne mutăm, nu? Apoi, când începuse să se contureze un murmur de răspuns în jurul mesei, ridică mâinile în aer şi ţipă: Gata cu presupunerile! Gata cu discuţiile! Opriţi-vă! Iar Petra avusese

senzaţia că, dacă s-ar fi apropiat treptat cu scaunul până la perete, ar fi intrat în el şi ar fi fugit în aerul şi în libertatea care o aşteptau de cealaltă parte, şi nimeni – cu excepţia lui Kit – n-ar observa că ea nu mai era.

— Eşti supărată? întrebă Ralph, în drum spre casă.

— Nu.

— Atunci, ce este?

— Sunt uimită, răspunse Petra.

— De ce anume? Că m-au chemat la interviu?

Petra privi peste umăr. Amândoi băieţii dormeau în scăunelele lor de maşină. Barney avea gura deschisă.

— Nu. Sigur că nu.

— Atunci, ce este?

— Ai spus, continuă Petra, că este posibil să plecăm din Suffolk.

— Nu, răspunse Ralph, n-am spus asta. Pur şi simplu am spus că dacă n-o să reuşesc să fac naveta e posibil să ne mutăm.

— Nu pot s-o fac.

— Nu-ţi cer să pleci din Suffolk. Poate doar să ne mutăm mai aproape de Ipswich.

— Nu.

— Ai locuit în Ipswich. Ştii oraşul.

— Asta a fost înainte, spuse Petra.

— Înainte de ce?

— Înainte de tine. Şi de băieţi. Şi de mare şi de tot.

Ralph nu spuse nimic câţiva kilometri. Apoi adăugă:

— Nu s-a întâmplat nimic. De ce vorbim despre lucruri despre care nu e cazul să vorbim?

Petra privi pe geamul maşinii.

— Mereu apar tot felul de astfel de lucruri. Mi-a plăcut pe Shingle Street. Mă obişnuisem şi la Aldeburgh. Nu vreau să mă obişnuiesc în altă parte.

Ralph intră cu maşina pe aleea casei.

— E posibil să fie nevoie, spuse el.

Petra tăcu.

— E posibil să fie nevoie, repetă Ralph mai tare, apăsând puternic pe frână.

— Nu, răspunse Petra.

Mai târziu, după ce băieţii erau îmbăiaţi, iar Barney se afla în pătuţul lui, sub caruselul lui cu dinozauri, Petra spuse că iese.

— Unde te duci? întrebă Ralph, care îi citea lui Kit.

— Până la grădină.

Kit începu să se foiască sub pilotă.

— Vreau şi eu să vin…

Ralph îl cuprinse în braţe.

— Nu.

— Ba da, vreau să vin…

— Nu, spuse Petra. Se aplecă şi îi mângâie părul lui Kit. Vin repede. Mă duc singură. Mă duc să culeg căpşune.

Kit începu să plângă.

— Când mă întorc, trec şi te sărut. O să văd dacă încă eşti treaz când mă întorc… să vedem dacă poţi sta treaz atâta timp.

— Rămâi cu mine, spuse Ralph.

— Vorbeşti cu mine?

— Nu, spuse Ralph, vorbesc cu Kit.

Petra ieşi din casă şi se îndreptă spre potecă. Era o seară liniştită şi plăcută, cu o lumină portocalie împrăştiată de soarele care apunea şi o briză rece care venea dinspre mare. Trecu pe lângă şcoală, apoi traversă şi o apucă pe drumul către grădini, amintindu-şi că uitase să ia cu ea un vas în care să pună căpşunele coapte, întrebându-se dacă ar putea să le pună pe o frunză de dovleac sau să improvizeze un coş din poalele hanoracului. Nu purtase niciodată hanorac înainte să aibă copii, nu se gândise niciodată că poate exista ceva atât de practic, de confortabil, şi de uşor de spălat. Nu avusese nevoie.

Puţin mai jos pe alee se afla un zid scund şi lat, care mărginea grădina unei case la care visa Petra. De obicei, când se întorcea de la grădina ei, oprea căruciorul şi îl urca pe Kit pe zid, apoi priveau împreună în tăcere, iar Petra avea senzaţia – cum i se întâmpla multe ori – că băieţelul înţelegea ce se întâmpla cu ea, pentru că şi el avea aceeaşi structură ca ea. Sub zid se afla o porţiune înverzită, care ducea la un eleşteu mare, mărginit de tufişuri cu frunze verzi sau roşietice, apoi pământul se ridica abrupt şi spectaculos într-o colină mică pe care se afla casa. Nu era o casă frumoasă, era pur şi simplu o casă mare şi prietenoasă, care străjuia grădina şi terenul din faţa ei; avea o poziţie încântătoare, parcă supraveghind copacii încântători de dedesubt, apoi mlaştinile şi trestiile şi, dincolo de toate astea, marea, care strălucea în depărtare. Casa îi dădea Petrei un sentiment mai profund decât liniştea, senzaţia de potrivire, de cămin, de corabie ancorată în siguranţă într-un port. Îi oferea un sentiment cu totul opus de cel pe care îl avusese în acea zi în casa lui Rachel şi Anthony. Chiar şi simplul fapt că o vedea o făcea să se simtă mai bine; şi nici măcar nu era casa ei. Şi nu avea să fie niciodată.

Ridică privirea către cer. Câteva gâşte zburau în depărtare, gâgâind, iar rândunelele tăiau aerul blând. O să vadă ea ce se va întâmpla de miercuri încolo, îşi spuse, măcar acum Ralph ştia ce putea ea şi ce nu, ce voia ea şi ce nu, şi că nu era atât de proastă încât să nu vadă când ajutorul se transforma în sufocare. Trase adânc aer în piept de câteva ori, cu mâinile sprijinite de marginea de sus a zidului. Nu aparţinea

nimănui, nici măcar lui Kit şi Barney, aşa cum nici altcineva nu-i aparţineau ei. Cu toată încărcătura pe care o puneau asupra ei bunătatea aşteptărilor şi povara binevoitoare a obligaţiei, încă îşi aparţinea sieşi.

În grădină, camionul lui Kit zăcea acolo unde îl lovise cu piciorul, pe o parte, cu pietricele căzute din el. Petra se aşeză în genunchi şi le adună, apoi le puse frumos una peste alta, pentru că Kit va avea nevoie de ele data viitoare când va veni, cu intensitatea distinctă a copilăriei. Apoi şterse camionul de praf cu o frunză de ştevie şi începu să culeagă căpşune, una câte una, cu grijă, aşezându-le în şiruri în camionetă, cu capătul verde orientat în aceeaşi direcţie, aşa cum ştia că i-ar fi plăcut lui Kit. Iar după ce le culese pe cele coapte, scoase briceagul din buzunar şi tăie un mănunchi consistent de garofiţe, roşu-închis şi albe cu dungi, apoi le aşeză peste fructe. Se ridică şi privi camioneta. Era priveliştea cea mai satisfăcătoare şi mai consolatoare a zilei.

Capitolul 6

Ca de obicei, Charlotte ajunse acasă înaintea lui Luke. Turele ei la postul de radio erau lungi, însă fixe, iar când se terminau, se terminau şi gata, şi intra altcineva şi continua lucrurile pe care le făcea Charlotte, respectiv să întâmpine musafirii şi să-i conducă, să servească ceşti cu cafea şi pahare cu apă şi să cheme taxiuri pentru oaspeţii mai importanţi, care să-i ducă în locurile unde aveau următoarea întâlnire. Îi plăcea că mulţi dintre oaspeţii care veneau de obicei, mai ales cei de sex masculin, o solicitau pe ea sau se prefăceau supăraţi când nu era tura ei, ci a Ailsei, care era atrăgătoare, însă scundă şi cu o înclinaţie spre o garderobă mai clasică decât cea a lui Charlotte. Evident, erau şi situaţii în care invitaţii mergeau prea departe şi o solicitau pe Charlotte într-un fel sexist foarte direct, cum ar fi bine-cunoscutul actor care spusese tare:

— Unde e Domnişoara cea Bine Dotată şi Minunată?

Însă de cele mai multe ori, era flatant să fie solicitată.

— Da, eşti foarte bine dotată, desigur, spuse producătoarea emisiunii de după-amiază, fără să o privească pe Charlotte, ci pliantul din mână. Şi e mare păcat că, fiind vorba de el, nu poţi să-i întorci complimentul şi să scoţi în evidenţă cât de penibil e.

— Ah, n-aş face asta!

— Ştiu, spuse producătoarea, ridicând privirea. Ştiu că n-ai face-o. De-asta ne-am obişnuit cu tine. Dacă nu erai atât de bună şi sinceră, am fi fost obligaţi să te detestăm.

Acum, în propria ei baie din apartament, Charlotte îşi descheie cămaşa şi îşi privi bustul. Avea sâni mari încă de la treisprezece ani, însă cumva se măriseră şi mai mult acum? Şi parcă erau, se gândi ea, desfăcându-şi sutienul şi apăsându-i uşor, puţin mai dureroşi, aşa cum sunt de obicei înainte de ciclu. Cum erau înainte de ultimul ei ciclu. De fapt, nu-i mai venise ciclul de vreo două luni, de dinainte de nuntă, când îşi făcuse calculele să vadă dacă era la ciclu în ziua nunţii sau – şi mai rău – în luna de miere. Însă nu-i mai venise ciclul – se opri şi numără datele pe degete – de aproape opt săptămâni. În mintea ei, nu dăduse prea mare importanţă acestui fapt, pentru că ciclul îi venea tot timpul neregulat de când nu mai lua anticoncepţionale, iar doctorul o avertizase că era posibil să se întâmple şi asta. Se privi în oglindă cu un soi de înfiorare, apoi îşi puse instinctiv mâna pe abdomen.

Luke fusese cel care-i spusese să nu mai ia anticoncepţionale. Ea le înghiţea, aproape fără să se gândească, de când era în clasa a douăsprezecea, la şcoală; dar Luke îi spusese foarte serios, într-o seară, în timp ce o privea la masa la care luau cina – curry thailandez cu legume – că se gândea, acum că viitorul ei era alături de el, că trebuia să-i ofere corpului ei toate şansele naturale şi să nu-l mai îndoape cu

substanţe chimice, indiferent de cât de sofisticate şi testate ar fi fost ele. Îi spusese că-şi va asuma cu bucurie responsabilitatea contraceptivă, ba chiar i-ar plăcea asta, aşa că ar fi bine, când ajung acasă, să arunce la toaletă restul rezervei pentru acea lună şi să-i ofere frumosului ei trup şansa să-şi îndeplinească minunata misiune.

Charlotte rămăsese fermecată de acel discurs. Era minunat să-l vadă pe Luke atât de matur, atât de stăpân pe el, considerând că trupul ei avea nevoie de respect şi grijă. Când ea aruncase pastilele – Luke îşi amintise de efectul pilulelor contraceptive asupra potenţei bărbaţilor prin intermediul apei contaminate –, se simţise incredibil de femeie şi de fertilă şi de puternică, iar asta le adusese amândurora satisfacţie, într-atât încât Charlotte trăsese concluzia că dacă eşti suficient de fericit chiar nu ai nevoie de somn. Şi că nici nu mai e nevoie să te gândeşti prea mult la utilizarea eficientă şi precisă a contraceptivelor dacă soţul ţi-a spus, în felul său ademenitor de hotărât, să laşi totul în seama lui.

Iar ea exact asta făcuse. Iar acum stătea în baie, cu cămaşa descheiată şi sutienul desfăcut, minunându-se. Atât: minunându-se. Poate că sânii ei nu păreau *mult* mai mari, însă cu siguranţă nu păreau nici mai mici. Şi erau dureroşi, un pic mai dureroşi. Charlotte îşi trecu limba peste buze şi îşi ţinu respiraţia. Apoi îşi aminti, cu o uşurare bruscă şi plină de bucurie, că, chiar dacă *era* însărcinată, nu avea vreo importanţă acum, cu toate că doriseră să-şi mai lase vreo doi ani de libertate înainte să se gândească la un copil. De data asta, se gândi Charlotte, n-o să mai alerge ca nebuna la farmacie să-şi cumpere testul de sarcină, n-o să mai aibă nici consfătuiri pline de nelinişte într-o baie comună, nici repetiţii tăcute la trei dimineaţa ale felului în care să-şi anunţe mama dacă testul ieşea pozitiv. De data asta, dacă – *dacă* – chiar era însărcinată, atunci va fi un motiv de sărbătoare.

Îşi puse din nou sutienul şi încheie doar doi nasturi – pe cei necesari – de la cămaşa băgată într-o fustă care-l făcea pe Ray, recepţionerul de culoare de la ea de la serviciu, pe care toată lumea îl iubea, să spună că nu ştia de ce nu înceta cu prefăcătoria şi nu venea la serviciu în chiloţi. Apoi traversă camera de zi până în bucătărie, luându-şi geanta, pe care o lăsase pe blat, în care avea ingredientele pentru cină – pui şi sos salsa picant. Urma să marineze puiul în ulei şi suc de lămâie, aşa cum făcea mama ei, apoi să spele frunzele de salată şi să măsoare cuşcuşul pe care îl alesese drept garnitură pentru pui şi doar după ce va fi terminat, iar masa va fi fost pusă, îl va suna pe Luke la studio şi-l va întreba – fără să-i spună nimic de bănuielile ei – când credea că va ajunge la cină.

Luke avea un software de grafică nou, care îi permitea nu doar să vadă obiectele tridimensional, ci şi să proiecteze tridimensional, astfel

că acea după-amiază fusese foarte încărcată. Avea o comandă nouă, să proiecteze sigla şi materialele publicitare pentru un mic lanţ de săli de sport din Essex şi din estul Londrei, iar acel software îi permitea, chiar şi într-un stadiu atât de timpuriu, să vină cu idei uimitoare, pe care era sigur că echipa de marketing de la sala de sport le va aproba. Aşa că, atunci când îi sună telefonul şi era sigur că nu poate fi decât Charlotte, răspunse şi spuse:

— Vino până aici, iubito, am ceva să-ţi arăt.

De-abia apoi o auzi pe Rachel spunând:

— Luke, dragule!

— O, *mamă,* zise el, pe cu totul alt ton.

— Nu cred că pe mine voiai să mă auzi, spuse Rachel.

Luke fixă telefonul între umăr şi ureche.

— Am o jucărie nouă şi voiam să i-o arăt lui Charlotte.

— O jucărie de serviciu?

— Oh, mamă, spuse Luke, râzând. Fireşte.

— Nu te ţin, replică Rachel, însă nu ai mai sunat din weekend şi, pentru că nu te-am mai văzut, mă întrebam cum merg lucrurile.

Luke rămase cu privirea pe ecran şi cu degetele pe mouse şi tastatură.

— Minunat, mulţumesc.

— Ai… ai avut un weekend plăcut?

— Perfect, răspunse Luke. Un prânz de cinci stele, am jucat tenis – noi am câştigat – cu noii mei cumnaţi şi cu sora lui Char, Sarah, care are un revers spectaculos. A fost minunat.

— Aha, bine, spuse Rachel, fără entuziasm.

— A fost o zi atât de încântătoare, continuă Luke voios, încât am rămas la cină. Mama lui Char – adică Marnie, mereu uit să-i spun aşa – ne-a dat o mulţime de fructe şi legume. Mâncăm zmeură de două ori pe zi.

— Am aici o recoltă minunată, spuse Rachel. Puteai culege cât doreşti şi nu s-ar fi simţit.

— Sunteţi toţi bine? întrebă Luke.

— La cine de referi mai exact?

— Păi, spuse Luke, tu şi tata, Ed şi Sigi şi Mariella, Ralph şi Petra şi – ah, ce fac Ralph şi Petra?

— Ralph are un interviu.

— Uau! Fantastic! Bravo lui! Unde?

— Nu ai vorbit nici cu fraţii tăi? întrebă Rachel.

Luke mută uşor telefonul.

— Nu. Nu am vorbit cu nimeni. Mamă, am fost prea ocupat cu lucrul şi căsătoria. Pur şi simplu, prea ocupat.

— Ralph se duce la un interviu pe care i l-a aranjat Ed. Ed a fost minunat. Iar Mariella le-a pregătit băieţeilor un coş plin cu prăjituri.

Am petrecut o zi minunată împreună.

— Perfect, spuse Luke.

— Ne-a fost dor de tine.

Luke închise ochii o secundă. Luă telefonul de lângă gât şi îl duse la cealaltă ureche:

— Ce uşurare cu Ralph!

— E doar un interviu.

— Însă e un început.

— De ce nu-l suni? Să-i urezi noroc.

— Mamă, decid singur pe cine să sun, spuse Luke.

— Ralph e fratele tău.

— Ştiu.

— Şi a dat de necaz.

— Ştiu şi asta.

— L-ai fi susţinut dacă veneai şi tu în weekend.

Luke închise ochii din nou. Şi-o aminti pe Marnie care îi întinsese coşul cu zmeură duminică seara, îl sărutase pe obraz, îl bătuse uşor pe umăr şi îi spusese cât de bine îi păruse să i-o dea pe Charlotte cuiva ca el. Se gândi să-i spună mamei lui că, acum, în viaţa lui mai era o familie, alături de propria lui familie şi, cu toate că priorităţile lui nu se vor schimba vreodată, erau priorităţi, nu doar pietre de pe plajă. Se gândi însă imediat ce întorsătură ar fi putut lua conversaţia lor după aceea, aşa că se mulţumi să spună:

— Mamă, termină. Apoi, adăugă: O să venim curând la Suffolk, promit. Char moare de nerăbdare să-ţi arate pozele de la nuntă.

— Minunat, răspunse Rachel sec.

— Le poţi vedea pe toate pe site acum, dacă…

— Prefer să mi le arăţi tu, dragul meu.

— Aşa voi face, mamă. Şi-i voi suna pe Ed şi pe Ralph, însă acum trebuie să închid ca să dau de Charlotte.

— Transmite-i dragostea mea.

— Sigur. Salutări tatei.

— La revedere, dragul meu, spuse Rachel.

Luke apăsă pe buton şi încheie conversaţia. Telefonul sună din nou.

— Era ocupat, spuse Charlotte pe un ton de reproş.

— Era mama.

— Aţi vorbit un *secol*…

Luke oftă.

— Oh, ştii tu. Se plângea de weekendul trecut.

— Ce e cu weekendul trecut?

— Nu am fost la Suffolk.

— Bineînţeles că nu, răspunse Charlotte, am fost acasă. Am petrecut o zi minunată acasă.

— Da, am petrecut o zi frumoasă. Iubito, mi-e dor de tine.

Charlotte chicoti uşor.

— Atunci, vino aici.

— Nu, vino tu până aici.

— De ce?

— Am ceva să-ţi arăt.

— O să-mi placă?

— Da, răspunse Luke. O să fii impresionată.

— Şi tu.

— Eu sunt deja impresionat.

— Nu, spuse Charlotte, râzând. Nu. Nu pentru chestia aia, oricare ar fi ea, ci pentru mine. Pentru ceva ce urmează să-ţi spun.

— Spune-mi acum.

— Nu.

— Haide.

— Nu, spuse Charlotte. E ceva ce trebuie să-ţi spun faţă-n faţă.

— Atunci, vino aici!

— Bine…

Luke îi transmise un sărut prin telefon.

— Abia aştept să te văd, spuse el. *Grăbeşte-te.*

Luke era treaz. Foarte treaz. Era două patruzeci dimineaţa, iar Charlotte dormea frumos şi profund lângă el, cu capul blond aproape pe umărul lui gol. Ceea ce-i spusese în seara aceea la studio fusese spectaculos, chiar mai spectaculos, într-un fel, decât momentul în care acceptase să se căsătorească cu el, pentru că fusese o asemenea surpriză şi responsabilitate şi bucurie. Luke îşi lăsă o mână pe coapsa lui Charlotte. Se simţea inundat de cel mai primar şi mai copleşitor simţ al potenţei pure.

Nu prea dăduse atenţie când auzise că Sigi era însărcinată. El era în America de Sud când Ed şi Sigi se căsătoriseră şi, cu toate că existaseră o mulţime de discuţii despre nuntă şi oferte de bilete de avion, Ed îl sunase pe Luke când acesta era la Lacul Titicaca şi-i spusese:

— Uite, nu ne supărăm dacă nu poţi veni la nuntă; sincer, doar părinţii noştri fac caz din asta, aşa că rămâi în Bolivia şi ne întâlnim cu toţii după ce te întorci.

Aşa că Luke rămăsese acolo şi ajunsese pe coasta chiliană şi apoi în Argentina, unde stătuse la un prieten de la şcoală, ai cărui părinţi aveau o moşie la ţară lângă Rosario, iar în fiecare dimineaţă călărea pe câmpuri de pătrunjel sălbatic. Şi când, în sfârşit, se întorsese acasă, şase luni mai târziu, descoperi că nici Ralph nu revenise din Singapore pentru nuntă şi că Ed şi Sigi locuiau într-un apartament din Canonbury în condiţii care lui i se păreau de o stabilitate impresionant de matură, ca şi când ar fi fost căsătoriţi de ani întregi.

Sigrid avea o slujbă nouă, într-un laborator legat de un departament de medicină legală al poliţiei; făcuse câţiva ani acest lucru, când anunţase, în felul ei calm şi lipsit de dramatism, că era însărcinată. Pe atunci, Luke era prins în viaţa de student la universitate, astfel că văzuse acea sarcină drept doar o altă veste bună de adăugat la celelalte preocupări vesele din acea vreme. Bineînţeles, la Petra impactul fusese mai mare, pentru că ea nu era convenţională ca Sigrid, nici Ralph nu fusese aşa vreodată, iar responsabilitatea pentru viitorul lor şi al copilului părea să fi făcut ca acel copil să nu le mai aparţină, ci să devină un proiect al familiei Brinkley, care îi absorbise pe toţi, indiferent de câte ori îi spusese Luke lui Ralph:

— Nu eşti obligat să faci asta. Nu *trebuie* să te însori dacă nu vrei. O să fii un tată bun chiar şi necăsătorit.

Însă Ralph era ca un somnambul. Ralph, care mereu fusese capricios, încăpăţânat şi recalcitrant, părea aproape paralizat la gândul unui copil, însă paralizat într-un sens fericit, dorindu-şi să facă tot ce putea pentru acest copil care, după cum îi spunea el fermecat, pe un ton nefiresc, lui Luke, era o parte din *el.* Iar când Luke vorbise cu părinţii lor, descoperise că aceştia nu doriseră acea căsătorie ca să fie acceptaţi din punct de vedere social, ci pentru că se gândeau că Petra era singura persoană care putea înţelege unicitatea lui Ralph şi era pregătită să i-o susţină, şi pentru că – deşi nu recunoscuseră niciodată deschis – investiseră prea mult în acest copil – care atenua lovitura care însemnase plecarea de-acasă a copiilor lor – ca să o lase pe Petra să plece.

Luke se întoarse să privească faţa adormită a lui Charlotte, genele dese şi lungi care îi atingeau obrajii. Fusese atât de multă agitaţie în jurul lui Ralph şi al Petrei şi al nunţii lor, încât sosirea bietului Kit aproape că fusese o întâmplare secundară, ca scena finală dintr-o dramă stânjenitoare. Luke venise cu maşina la Ipswich, la spital, să-i vadă pe Petra şi pe Kit. Petra stătea în pat, arătând de paisprezece ani, cu părul legat cu o fâşie de brocart şi cu mănuşile ei de dantelă neagră fără degete, iar Kit era împachetat ca o larvă albă şi solidă, într-un leagăn Perspex, cu chipul roşu şi o explozie de păr negru. Luke îşi amintea cum se aplecase asupra lui, gândind: „Ce drăcuşor simpatic! Deja seamănă cu Ralph", în loc să gândească: „Ah, e o viaţă nouă, e un om în carne şi oase pe care l-au conceput Petra şi Ralph, e *viitorul"*.

Căci asta gândea acum. Mâna lui era caldă pe piciorul cald al lui Charlotte. Chiar la câţiva centimetri deasupra locului în care se afla palma lui, ceva se mişca – probabil – deocamdată ca o colecţie mică de celule, care urmau să se dezvolte într-un copil, cu urechi şi degete la mâini şi la picioare şi, mai presus de orice, cu o gândire proprie. Ochii lui Luke se umplură de lacrimi care străluceau şi i se rostogoleau pe obraji înspre urechi.

— Oh, fă să fie adevărat, spuse Luke încet în dormitorul întunecat, fă să fie adevărat. Fă să avem un copil.

Rachel îl sună la trei zile după ce doctorul confirmase că Charlotte era, într-adevăr, însărcinată. Aproximativ nouă săptămâni de sarcină deja. Doctorul o privise pe Charlotte pe deasupra ochelarilor de citit şi spusese că vârsta lui Charlotte era excelentă pentru a avea primul copil. O spusese ca şi când Charlotte făcuse ceva foarte inteligent; apoi zâmbise larg şi adăugase, privindu-i pe amândoi, că o să fie un copil minunat. În cele din urmă, se ridicase şi le strânsese călduros mâna, apoi ei ieşiseră în stradă strălucind de mulţumire de sine şi de emoţie, să sărbătorească la o cafea, singura metodă de stimulare care mai era permisă din acel moment în sistemul lui Charlotte.

În timp ce îşi beau cafelele – fără cafeină în cazul lui Charlotte –, discutaseră despre sfatul dat de doctor, şi anume să le spună familiilor lor abia după ce trec trei luni de sarcină.

— În timp ce o suni pe mama ta, spuse Luke, eu îi sun pe părinţii mei.

Charlotte dusese o linguriţă de spumă la gură şi răspunse:

— Nu, după.

— Cum adică după?

— Adică, spusese Charlotte, eu le spun întâi mamei şi surorilor mele, iar după ce termin poţi să-ţi suni şi tu familia.

Luke îşi lăsase jos ceaşca de cafea.

— De ce nu în acelaşi timp?

— Pentru că, răspunsese Charlotte, ca şi când ceea ce zicea ea era perfect firesc, mama mamei e întotdeauna prima care află. Familia mamei e prima.

— *Poftim?* se mirase Luke.

— Mama mamei, spusese Charlotte, e bunica principală. Aşa merg lucrurile. Surorile mele întâi i-au spus mamei, apoi soacrelor.

Luke se aplecase spre ea.

— Însă acest băieţel e şi parte din mine şi pe jumătate e şi al meu. E nepotul părinţilor mei la fel demult pe cât e al mamei tale.

Charlotte îl privise, cu ochii limpezi şi încrezători.

— Nu, nu e.

— Însă se va numi Brinkley.

— Nu fi atât de demodat, spusese Charlotte. Nu e vorba de nume. E vorba pur şi simplu de… ordinea firească.

— Ei bine, e prima oară când aud aşa ceva.

— Tu nu ai surori, replicase Charlotte, iar părinţii tăi au fost foarte norocoşi pentru că familia lui Sigrid trăieşte în Stockholm, iar Petra nu are deloc familie.

Luke rămăsese o clipă pe gânduri.

— Eşti *sigură?* întrebase el.

— Oh, da.

— Nu mi se pare drept.

— Natura nu e dreaptă, răspunsese Charlotte aspru.

— Ai putea… ai putea să încalci această ordine firească sau ce-o fi ea şi să ne sunăm părinţii în acelaşi timp? Pentru mine?

Charlotte luase o înghiţitură de cafea.

— Nu, răspunsese ea hotărât, fără să adauge: „Îmi pare rău”.

Pe Luke îl neliniştise foarte mult acest dialog. Era nebun după Charlotte şi se gândea că familia ei era minunată şi diferită de a lui într-un sens revigorant, cu felul lor vesel şi nonconformist de a vedea viaţa, iar imaginea lui despre arta soacrei sale se rezuma la o masă ordonată în salon, fără mizerie sau mirosuri. Însă, în acelaşi timp, erau ceilalţi comparativ cu propria lui familie, iar familia lui era foarte înrădăcinată în el, la fel ca propriul ADN, indiferent cât de exasperanţi şi de pretenţioşi şi dezordonaţi erau, iar când se gândi cum s-ar simţi părinţii lui dacă ar şti vreodată că acea ordine absurdă i-a pus pe locul al doilea, pur şi simplu i se frânse inima.

Luke ştia fără urmă de îndoială – toată viaţa ştiuse – că părinţii lui erau de partea sa, aşa cum erau şi de partea lui Edward sau a lui Ralph. La şcoală, iar mai târziu la universitate, avusese prieteni care nu fuseseră iubiţi şi sprijiniţi fără rezerve, ca el şi fraţii lui; iar când se gândea la copilărie îşi amintea de o perioadă de siguranţă absolută, chiar dacă, inevitabil, aşa cum era şi firesc, nu fusese şi una de fericire desăvârşită. De asemenea, se mai gândea că părinţii lui erau bunici foarte buni, chiar minunaţi, pentru Kit şi Barney; şi la fel de minunaţi şi pentru Mariella, în măsura în care le permiteau distanţa şi modul de viaţă diferit. Gândindu-se la nedreptatea implicită a atitudinii lui Charlotte, Luke simţea cum se înfierbântă şi, cu toate că-i era imposibil să-şi imagineze că se putea înfuria pe Charlotte, îl enerva prostia unei clase sociale sau a unui obicei care permisese ca un asemenea lucru să devină o tradiţie aparent perfect acceptată.

La sfârşitul unei zile lungi, în care disecase toate aceste gânduri în minte, sună Rachel.

— Mă întrebam, spuse ea, dacă ne putem aştepta la o vizită din partea voastră la Suffolk.

— Ah, sigur.

— Stăm la masă în bucătărie şi ne uităm în calendar, continuă Rachel, şi se pare că următoarele trei weekenduri sunt libere, alegeţi unul – sau chiar pe toate. Ce zici?

— Pot să te sun un pic mai târziu? spuse Luke prudent, cu ochii pe Jed, care era absorbit de ecranul său în cealaltă parte a studioului.

— De ce nu poţi vorbi acum?

— Lucrez şi trebuie să mă sfătuiesc şi cu Charlotte.

La capătul celălalt al liniei se lăsă un moment de tăcere, în care Luke îşi auzi tatăl spunând: „Las-o baltă, Rach”, apoi mama îi zise lui Luke:

— Vreau doar să notez ceva aici.

Jed ridică fruntea şi-i aruncă lui Luke o privire fugară.

— Bine, răspunse Luke, notează weekendul de peste două săptămâni. Te sun mai târziu.

Lăsă telefonul jos.

— Ar fi trebuit să rămâi burlac, prietene, spuse Jed, cu ochii din nou pe ecran.

— Ah, nu, n-ar fi trebuit. Niciun om întreg la mine n-ar fi scăpat-o pe Charlotte.

— Adevărat. Însă mai e şi tot bagajul care vine cu însurătoarea. Mămicile şi tăticii şi competiţia.

— Nu e nicio competiţie, spuse Luke. N-o să las să se întâmple asta.

Jed zâmbi spre ecran.

— Noroc, prietene.

Mai târziu, în apartament, în timp ce turna apă plată pentru Charlotte şi Cola dietetică pentru el, Luke îi spuse că acceptase să meargă în vizită la Suffolk peste două săptămâni, în weekend. Charlotte stătea pe canapea cu picioarele pe masă, părând la fel de relaxată precum o pisică africană întinsă leneş pe o creangă de copac. Luă apa în care Luke adăugase cuburi de gheaţă şi o felie de lămâie verde.

— E mai frumos să vină ei aici.

Luke se aşeză lângă ea şi întinse un braţ pe canapea pe după umerii ei.

— Eşti drăguţă. Însă vor să mergem acolo ca să ne hrănească şi să admire cu voce tare pozele.

Charlotte luă o înghiţitură de apă.

— Însă eu nu vreau asta, dragul meu, spuse ea dulce.

Luke îi mângâie obrazul cu podul palmei.

— Am crezut că-ţi place să mergi la Suffolk.

— Îmi place. Chiar îmi place. Mai ales atelierul tatălui tău.

— Păi atunci…

Charlotte îşi întoarse uşor faţa către el.

— Vreau ca prima dată când ne văd căsătoriţi să fie aici.

— De ce?

— Vreau să fie aici ca să am eu controlul.

— Cum adică?

— Vreau să vadă că pot s-o fac. Că pot să-ţi ofer un cămin. Vreau ca mama ta să vadă că ştiu să gătesc.

Luke îşi retrase mâna.

— S-ar putea să fie cam greu, spuse el precaut.

— De ce?

— Pentru că noi nu am fost acolo weekendul trecut şi suntem căsătoriţi de cinci săptămâni; şi a mai fost şi toată povestea cu Ralph. Şi cred că mama vrea să te primească acolo ca pe nora ei deplină şi să te răsfeţe puţin. Cred că, în felul ei, vrea să se agite pentru tine.

— N-a prea făcut asta până acum, spuse Charlotte încet, privind în faţă.

— Nu, însă acum eşti *căsătorită* cu mine. O să vezi că o să fie diferit. Draga mea, e firesc să-i dai o şansă, mai ales că am fost în vizită la ai tăi. Trebuie să fim corecţi.

Charlotte se îndepărtă uşor de el.

— Mama mea nu pretinde nimic, spuse ea.

Luke izbucni într-un hohot de râs ironic.

— Haide, draga mea! Poate că nu cere direct, aşa cum face mama, însă tot timpul face aluzii…

— Taci din gură! se răsti Charlotte.

Se lăsă o tăcere bruscă şi alarmantă. Luke îi luă mâna lui Charlotte, cea în care nu avea paharul cu apă. Ea şi-o trase înapoi. El mai aşteptă câteva clipe, apoi spuse încet:

— Îmi pare rău.

Charlotte nu răspunse.

— Îmi pare rău, spuse Luke, chiar îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

— Aşa e, spuse Charlotte accentuând cuvintele.

— Nu trebuie să ne certăm pentru asta. Nu trebuie. Nu trebuie să lăsăm competiţia asta între familii să intervină între noi.

— Nu, nu trebuie, spuse Charlotte, pe un ton voit neprietenos. Şi de aceea, nu mă voi duce la Suffolk înainte ca părinţii tăi să vină la Londra să vadă unde şi cum trăim şi să sărbătorească faptul că suntem căsătoriţi şi avem propria viaţă.

— Tata urăşte Londra, spuse Luke nefericit.

— Ei bine, va trebui să se obişnuiască. Nu-l vizitează niciodată pe Ed?

— Nu prea des, răspunse Luke. De obicei, Ed şi Sigi merg la Suffolk.

Charlotte se întoarse uşor spre el, ca să-l poată privi în faţă.

— Cu noi o să fie altfel, zise ea.

— Sper…

— Noi o să facem lucrurile în felul nostru. O să ne facem singuri viaţa *noastră*.

— Şi asta se aplică şi pentru familia ta? întrebă Luke cu precauţie.

Charlotte trase aer în piept. Se aplecă şi lăsă paharul pe masă, apoi se întoarse din nou spre Luke.

— Nu cred că pricepi. Familia mea nu mi-ar cere niciodată să mă

port într-un fel pe care eu nu-l consider potrivit pentru mine. Pur şi simplu n-ar face-o.

— Ah!

— Pentru că toate eram fete, continuă Charlotte, tata spunea mereu că suntem ale lui şi ale mamei doar până o să fim ale altcuiva.

— Cumva faci vreo aluzie? La părinţii mei?

— Spun doar că acum, că suntem căsătoriţi, răspunse Charlotte, nu le mai aparţinem părinţilor ca înainte. Şi vreau să subliniez asta chemându-i pe părinţii tăi aici şi gătind pentru ei un prânz minunat şi arătându-le fotografii şi, dacă e duminică, ducându-i la piaţa de flori.

Luke se rezemă din nou pe canapea.

— Nu ştiu de ce asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Iar pe mine nu mă face să mă simt mai bine faptul că tu nu vrei să le arăţi părinţilor tăi casa noastră şi cum trăim.

— Nu am vrut să spun asta.

Charlotte se ridică de pe canapea.

— Exact asta se întâmplă.

Luke ridică privirea către ea. Arăta uimitor, văzută din poziţia lui de pe canapea, înaltă şi puternică şi un pic înfricoşătoare. Se dezobişnuise să se mai sperie de Charlotte încă din zilele de demult ale certurilor din pricina cocainei şi era îngrozit la gândul că acea situaţie ar putea reveni. Simţi un acces de panică.

— De ce nu mergem un weekend la Suffolk ca să-i mulţumim, spuse el, fără să vrea să pară prea împăciuitor, însă conştient că asta se întâmpla, apoi facem lucrurile în felul nostru.

— Nu, spuse Charlotte şi îşi încrucişă braţele.

— Dar am fost la mama ta.

— Ţi-am *spus* de ce! aproape că strigă Charlotte. Ţi-am *spus* că familia fetei are alt statut! N-o să mergem acolo mai des decât mergem altundeva, însă nu mă duc la Suffolk înainte ca părinţii tăi să ne viziteze la casa noastră, şi acesta e *ultimul* meu cuvânt.

— Ultimul tău cuvânt.

— Da, spuse Charlotte.

Îşi desfăcu braţele şi îşi puse mâinile pe faţă, iar Luke îşi dădu seama că plângea. Sări în picioare şi o luă în braţe.

— Nu plânge, îngeraş, nu plânge. Te rog, nu plânge.

Charlotte bolborosi ceva de neînţeles.

— Ce e? Spune-mi ce e.

— Crede că sunt cu capul în nori.

— Cine? Cine ar putea să creadă aşa ceva?

— Mama ta, răspunse Charlotte. Îşi lipi faţa udă de lacrimi de umărul lui.

— Nu, n-ar putea să creadă una ca asta.

— Nu mă obliga să merg acolo, spuse Charlotte.

Luke oftă şi o sărută pe creştet.

— Va trebui, cândva.

— Ştiu. Însă nu acum.

— Bine.

— Te rog, sună-i. Sună-i şi invită-i aici. Spune-le că ar însemna mult pentru noi.

— Bine.

Charlotte îşi desprinse capul de umărul lui Luke şi îl privi, aruncându-i un zâmbet nesigur.

— Dacă-i inviţi peste trei săptămâni, spuse ea, o să am deja ecografia de douăsprezece săptămâni şi le putem spune despre copil.

— Nu le pot cere să aştepte trei săptămâni.

— De ce nu? întrebă Charlotte după o clipă de tăcere.

— Deja vor fi trecut două luni de la nuntă!

— Da, răspunse Charlotte, apoi aşteptă din nou.

Braţele lui Luke slăbiră îmbrăţişarea. El privi o vreme dincolo de ea, apoi îşi fixă din nou ochii pe chipul ei. Încercă să zâmbească.

— Bine, răspunse el.

Capitolul 7

În atelierul său, Anthony desena cu un creion 4B. Cu câteva zile în urmă, trecuse pe lângă o casă din Woodbridge; în faţa ei, pe un petic de iarbă, văzuse câţiva cocoşi ciugulind; oprise maşina şi bătuse la uşă să ceară voie să urmărească o vreme găinile. În casă locuia un cuplu de vârstnici care îngrijeau de un mic nepot; aceştia îi spuseseră că da, da, sigur – pe un ton grăbit, de parcă nu puteau fi deranjaţi din activitatea lor, ca să vadă ce vor alţii şi ce treburi au. Aşa că Anthony sărise peste un gard tocit din sârmă ghimpată şi se ghemuise aproape de cocoşi, cu un caiet de schiţe pregătit; iar păsările continuaseră să cânte şi să ciugulească iarbă, ca şi când el n-ar fi fost altceva decât un copac.

Anthony încă ţinea ore de artă. Acum preda doar o zi pe săptămână, pentru că nu putea să renunţe şi să accepte ideea că perioada de profesorat din viaţa lui se sfârşise. Şi, de multe ori, găsea că păsările domestice erau modele perfecte pentru a fi folosite de studenţii noi când învăţau să deseneze aceste vietăţi, deoarece conturul lor era foarte clar, iar mişcările lor erau mult mai simplu de urmărit decât ale unei păsări care se mişca într-o diversitate de moduri extraordinare, cum ar fi sitarul. În acelaşi timp, cocoşii erau veseli şi plini de personalitate, se apropiau de oameni, aşa cum făcuseră şi cu Anthony în acea zi, când doi sau trei cocoşi veniseră direct la el şi-i cercetaseră şireturile de la pantofi, prinzându-le în cioc şi dându-le în cele din urmă drumul, cu un mic cucurigu de exasperare. Iar acum se afla din nou în atelierul său, lucrând la o serie de schiţe pe care le va lua cu el la prima oră din noul an academic, după vară, şi le va da din mână în mână studenţilor – dintre care sigur unii vor fi destul de neliniştiţi ca să spargă gheaţa.

Oricum, cocoşii îl linişteau. Nu erau romantici şi sălbatici, nu aveau spiritul liber ca iubitele lui păsări de apă, însă erau blânzi şi familiari, iar Anthony avea nevoie de confort în acea după-amiază deosebită, după conversaţia nefericită de la ora prânzului cu Rachel. Chiar fusese doar ora prânzului, nu un prânz propriu-zis, deoarece, cu toate că Rachel făcuse una dintre minunatele ei salate presărate cu seminţe şi flori de călţunaşi, după cearta lor, Anthony nu prea mai avusese chef să mănânce, iar refuzul mâncării pregătite de ea fusese, evident, ultima picătură.

Miezul problemei fusese faptul că Anthony îi luase apărarea lui Charlotte. Rachel se umpluse de nervi la ideea că un weekend în Suffolk era refuzat în favoarea unui drum obositor şi inutil cu maşina la Londra, ca să ia un prânz gătit de o amatoare, într-un apartament ca o închisoare, pentru ca apoi să fie obligaţi să admire zona insalubră şi la modă unde Luke şi Charlotte aleseseră inexplicabil să locuiască. Iar

Anthony îi spusese blând:

— Cred că ar trebui să mergem.

— Poftim?

— Cred că ar trebui să acceptăm cu entuziasm şi să mergem cu inima deschisă.

— Eşti atât de pervers…

— Nu, răspunse Anthony.

Privi salata pe care o avea în faţă, decorativă şi plină de culoare în vasul de ceramică, şi se gândi brusc că i se părea imposibil de mâncat.

— Pur şi simplu, vor să ne arate apartamentul…

— Am văzut apartamentul, îl întrerupse aspru Rachel. L-am văzut când l-a găsit Luke…

— …în care locuiesc acum ca tineri căsătoriţi. E primul lor cămin şi vor să se laude cu el.

Rachel nu răspunse. Scoase din sertar două vase africane de lemn pentru salată şi le trânti în faţa lui Anthony.

— Vor să-i vedem căsătoriţi, spuse Anthony. Vor să-i luăm în serios ca pe un cuplu de tineri căsătoriţi.

— Adică vrei să spui că ea vrea.

— Posibil. Iar în ceea ce te priveşte, e mai mult decât posibil.

— Adică? întrebă Rachel pe un ton beligerant.

— Adică, replică Anthony, deja fără să-i mai pese, tu crezi că Charlotte nici nu-şi dă seama ce noroc are.

Rachel trase aer în piept. Apoi se aşeză la masă în faţa lui Anthony şi spuse, privind mai degrabă salata decât pe el:

— Eşti un bătrân *prost.* Doar pentru că e frumuşică…

Atunci Anthony îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Şi să nu crezi că m-am deranjat să pregătesc prânzul doar de *distracţie,* adăugă Rachel.

Anthony aşteptă vreo două secunde să vadă dacă îi venea vreun răspuns în minte, însă nu-i veni niciunul, aşa că ieşi din bucătărie şi din casă, şi traversă curtea cu pietriş până în atelierul său ca să-şi caute alinarea într-un creion 4B şi în ideea de a desena găini. Rachel nu-l urmă. Iar el nu se aştepta, oricum, ca ea să o facă.

Dar se aştepta ca ea să rămână în bucătărie şi să se simtă îngrozitor. Rachel nu se pricepea – nu se pricepuse niciodată – să-şi controleze impulsurile primitive şi să transforme energia naturală a acestora în ceva mai măsurat şi mai constructiv. Când băieţii erau mici, ca mamă fusese ca o tigroaică, nu neapărat prea protectoare, însă de un partizanat sălbatic dacă se confruntau cu cea mai mică urmă de nedreptate sau lipsă de loialitate. Asta o făcea o mamă de încredere, desigur, însă în acelaşi timp, o îndepărta de o eventuală prietenie cu alte mame. După cum îi spunea de multe ori lui Anthony, nu-şi dorea prietene doar de dragul prieteniei, nu era interesată de nimeni care nu

înţelegea că pentru ea băieţii ei erau cei mai importanţi, iar acesta era un lucru foarte firesc. Era uimită, mirată, fericită să aibă fii, chiar trei, în condiţiile în care ea însăşi venea dintr-o familie mică, având doar o soră mult mai mare decât ea. Încă de la naşterea lui Edward, fusese clar că Rachel se simţea ca şi când faptul că era mamă de băieţi îi conferea un statut aparte şi visceral. Iar ea iubea acel statut şi se străduia să fie demnă de el, prin a nu insista asupra unei feminităţi exagerate sau a vreunui capriciu, prin a fi foarte binevoitoare cu toţi prietenii lor, prin a continua să-i sprijine în toată perioada de schimbări şi încercări din adolescenţă. Însă fetele – fetele băieţilor – erau altă poveste. Fetele le cereau credinţă băieţilor, aşa cum şi ea aşteptase acelaşi lucru – şi îl primise – de la Anthony. Din motive complet diferite, Sigrid şi Petra reuşiseră cumva să evite orice discuţie privitoare la cine aparţine cui, însă cu Charlotte nu avea să fie la fel de simplu. Anthony oftă şi adăugă un ochi mic şi sticlos la găina ghemuită pe cuib pe care o desena. Charlotte era obişnuită cu propriul stil în privinţa familiei, iar Luke era acum în capul listei familiei ei. Rachel avea să afle că celei mai noi dintre nurorile ei nu-i era nici pe departe teamă să o înfrunte.

Uşa de-afară se deschise. Era o zi caldă, iar Anthony ar fi lăsat-o, ca de obicei, întredeschisă, însă cearta cu Rachel îl făcuse să o închidă din instinct.

— Tocmai am vorbit cu Petra, spuse Rachel din prag.

Anthony nu se întoarse.

— Şi?

— O să-i aducă pe băieţi mâine la nouă şi jumătate. Lui Barney nu trebuie să-i dăm pâine, se pare. Ieri a mâncat jumătate de chiflă şi spunea că stomacul lui era umflat ca al unei gravide.

— Îi place mult să mănânce.

Rachel veni şi privi în tăcere desenul lui Anthony.

— Sunt minunate.

— Sunt un subiect bun.

— Da, răspunse Rachel. Mă întreb de ce oare n-am crescut niciodată găini.

— Poate din cauza vulpilor?

— Da, poate…

Anthony desenă o găină fugind, cu picioarele aruncate în lateral.

— E perfect, spuse Rachel urmărindu-l.

— Pot fi foarte amuzante.

— Acum… sunt îngrijorată pentru Ralph…

— Ştiu, răspunse Anthony.

— Şi crezi că mă descarc pe Charlotte.

— Aha!

— Nu este prea strălucită…

— Nu ai de unde să ştii asta.

Rachel oftă.

— Ştiu doar că l-a îmbrobodit pe Luke ca să nu mai gândească raţional.

Anthony continuă să deseneze.

— Ei bine, spuse Rachel, atingându-i braţul, rapid şi uşor. Mâine vin cei mici, are loc interviul lui Ralph şi e şi ziua liberă a Petrei. Slavă Cerului că o avem pe Petra!

Anthony desenă câteva pene pe gâtul găinii.

— Da, răspunse el. Slavă Cerului!

Petra nu se mai gândise să meargă la Minsmere de dinainte de naşterea lui Kit. Ralph sau socrii ei ar fi avut grijă de băieţi dacă ar fi vrut să se ducă, însă, cumva, o altă parte a creierului ei o domina, după ce devenise mamă; iar când se gândea la desen îl vizualiza drept un lucru care-i aparţinuse celeilalte Petra, Petra care lucrase în barul clubului de fotbal ca să-şi plătească chiria şi preparatele culinare originale şi orele de desen. Nu fusese învăţată să considere arta drept vocaţie, drept centrul existenţei cuiva. Ba chiar, înainte de Anthony, nu întâlnise pe nimeni care să considere că arta era altceva decât un privilegiu acordat doar câtorva aleşi. Aşa că, atunci când în viaţa ei arta fusese înlocuită de copii şi de gospodărie şi de adaptarea la cererile arbitrare ale traiului cu Ralph, acceptase schimbarea aşa cum acceptase existenţa ei de pe o zi pe alta în perioada de studenţie în Ipswich.

Însă acum, dintr-odată, mai ales din cauza acelui interviu al lui Ralph, care i se părea atât de plin de lucruri în egală măsură înspăimântătoare şi minunate, avea o zi pentru ea, o zi pe care să o petreacă, după cum i se spusese foarte clar, desenând. Băieţii fuseseră lăsaţi – spre mulţumirea ei, Kit nu ţipase şi nu se agitase – la bunicii lor, iar ea se îndrepta spre nord, în maşina de mâna a doua primită de la Anthony şi Rachel când împlinise douăzeci şi unu de ani; Anthony o învăţase să conducă. Ea era un şofer bun, mai bun decât Ralph, însă îi era greu să se concentreze când era singură în maşină, fără pălăvrăgeala de pe bancheta din spate, fără Kit care să întrebe cum zboară păsările sau să-i ceară să-l împiedice pe Barney să-l mai atingă. Îşi dădea seama că ar trebui să se simtă minunat că avea o zi liberă, dar se simţea pierdută şi parcă dezbrăcată, ca şi când ar fi început ziua nepregătită şi lipsită de apărare.

Caietele ei de schiţe se aflau într-o geantă de doc pe bancheta din spate. Anthony îi strecurase vreo două creioane în buzunar, iar Rachel îi pregătise un pachet de picnic, într-o geantă de pânză cu sloganuri ecologice, apoi îşi făcuseră cu mâna, fiecare dintre ei cu câte un copilaş în braţe, cu un entuziasm care o făcuse să se simtă vinovată.

Era foarte tentată să nu se ducă la Minsmere, ci pur şi simplu să hoinărească pe o potecă nemarcată şi să găsească un spaţiu suficient de mare unde să parcheze maşina şi pur şi simplu să meargă să se întindă pe un câmp şi să privească cerul, să lase grijile legate de Ralph şi Kit, de bani şi aşteptări să-i iasă din minte, să zboare în aer, unde să se dizolve din proprie voinţă.

Însă trebuia să meargă la Minsmere. Băieţii fuseseră preluaţi în ideea nerostită, însă fermă, că Petra urma să deseneze toată ziua, cu o pasiune care să o energizeze şi să o revitalizeze. Nu avea altă opţiune decât să conducă spre intrarea lungă şi împădurită de la Minsmere şi să lase maşina în parcarea în pantă de deasupra Centrului pentru Vizitatori, să închirieze un binoclu cu două lire şi jumătate, apoi să se ducă în mlaştini, printre trestii, către East Hide, unde poate – doar poate – va găsi consolare şi se va distra urmărind păsările care-şi făceau cu greu drum până aici.

Rezervaţia era plină. Era vară şi vacanţa şcolară era în toi, aşa că toţi copiii se târau de-a lungul potecilor nisipoase către mare. Petra se gândi că, dacă ar fi fost în locul lor şi ar fi fost obişnuită cu agitaţia neobosită a jocurilor pe computer, o zi în natură la rezervaţia de păsări, unde ţipatul şi alergatul erau interzise, cu toţi acei adulţi care erau neatenţi într-un fel ciudat şi se mişcau încet, ar fi fost ameţitoare. Chiar frustrantă. „De fapt", se gândi ea, oprindu-se lângă intrarea izolată ingenios de la East Hide, „nu cred că sunt în stare să fac asta azi. Nu sunt sigură că pot să intru acolo şi să găsesc un loc pe bancă, să mă aşez în linişte cu binoclul şi să urmăresc, şi să aştept, şi să urmăresc până când mâna mea se duce la creion aproape fără să-mi dau seama şi să mă trezesc că desenez ca şi când nu m-aş fi oprit niciodată din asta. Poate că voi putea s-o fac mai târziu. Poate că ar fi mai bine să mă plimb un pic şi să scap de neliniştea asta. Poate că o să merg până la mare şi o să mă opresc la dune, să privesc cerul şi să-mi limpezesc gândurile."

Pe malul mării era linişte. Petra traversă poteca moale şi plină de nisip care mergea paralel cu ţărmul şi se urcă pe pantele alunecoase ale dunelor pitice, până când văzu apa, tremurătoare şi de un albastru cenuşiu sub cerul brăzdat de nori. Erau puţini oameni împrăştiaţi pe faleză, cu binoclul ridicat spre cer; într-o parte, un tânăr cu hanorac înfăşura metri întregi de plasă care fusese întinsă de-a lungul unei porţiuni de plajă. Petra se aşeză să-l privească. El se mişca încet şi sigur, fără grabă, aplecându-se să aşeze ţăruşi la o grămadă, îndreptându-se de spate ca să tragă plasa spre el. Era liniştitor să-l privească – silueta îndesată a unui tip priceput, pe fundalul alcătuit din mare şi cer, cu capul şi umerii profilaţi pe fondul strălucitor al apei, acum aproape invizibilă din cauza nisipului şi a smocurilor de iarbă înaltă. Petra îşi aminti că, atunci când Anthony o adusese prima

dată la Minsmere, într-o primăvară, văzuse orhidee violete şi steaguri galbene şi o mică egretă, elegantă şi exotică precum o gravură japoneză, la vânătoare de broaşte în apa mică.

Se întinse pe nisip. Era cald la suprafaţă, însă rece dacă îşi băga degetele mai adânc în el. Cerul de deasupra era brăzdat cu nori palizi, iar în depărtare se auzeau sunetele constante, neschimbate şi insistente ale mării, ale vântului şi ale pescăruşilor, cu toate că aerul era nemişcat acolo jos, pe dune. Petra îşi mişcă umerii ca să stea mai confortabil în nisip şi trase aer în piept, inspirând şi expirând regulat. Apoi se relaxă în adânciturile pe care le făcuse în nisip, închise ochii şi adormi.

Steve Hadley termină de înfăşurat plasele şi le făcu teanc, urmând să vină să le ia mai târziu, după ce toţi clienţii plecau şi rezervaţia era pustie. Acele plase îngrădiseră câteva porţiuni de plajă la începutul verii, pentru a-i opri pe vizitatori să calce din greşeală pe micile cuiburi ale chirelor-de-mare. Era trist când se întâmpla un asemenea lucru, pentru că chirele depuneau, de obicei, doar două ouă. Iar chirele erau atât de micuţe… nu mai mari de douăzeci de centimetri, cu ciocul lor galben cu vârful negru şi capul negru şi lucios iarna. Steve le iubea. Însă iubea aproape toate păsările, altfel de ce ar fi fost acolo, lucrând printre ele, indiferent de anotimp, în loc să li se alăture tatălui şi fratelui său la firma prosperă de optometrie a familiei, în Birmingham?

Se opri o clipă să scoată o gumă de mestecat din buzunar. Cercetase toată plaja să vadă dacă adunase toate plasele, dacă toate ouăle sănătoase fuseseră clocite, iar acum se întorcea la bază să bea o cafea şi să mănânce ceva, înainte să meargă să verifice balustrada de la unul dintre turnurile de observaţie ale podului suspendat. Ieri, câţiva copii – mari şi greoi – îl făcuseră să se balanseze şi, chiar dacă se opriseră când fuseseră atenţionaţi, fuseseră văzuţi din nou acolo mai târziu, doar ca să arate că nu le pasă, presupunea Steve. Era interesant pe podul suspendat, însă nu se compara cu mlaştina şi ţărmul. Steve nu era niciodată mai fericit ca atunci când se afla la o aruncătură de băţ de mare.

În drumul său pe dune spre potecă, Steve trecuse pe lângă o fată adormită pe nisip. Dormea profund, după cum arăta, cu mâinile complet relaxate. Purta echipamentul obişnuit al celor care urmăreau păsările – tricou şi vestă de lână şi tenişi –, iar la gât avea un binoclu; lângă ea se afla o geantă de pânză din care ieşea colţul unui caiet de schiţe, însă ceva îl atrăgea la ea, ceva mai mult decât mica rândunică pe care o avea tatuată pe gât sau panglicile colorate legate la încheietură. Nu era neapărat înfăţişarea ei, îşi spuse el, cât atitudinea ei. Părea să se simtă foarte bine întinsă acolo pe nisip, ca acasă,

perfect relaxată. Arăta ca şi când ar fi venit la Minsmere cu gândul hotărât de a dormi acolo, pe dune, deasupra mării.

Se gândi că ar fi trebuit să o trezească. Nu făcea niciun rău, cu siguranţă nu deranja păsările, însă aceea era o rezervaţie naturală, nu un loc de relaxare, iar vizitatorii veneau acolo ca să urmărească păsările, nu să moţăie. Se aplecă, cu gândul de a-i pune blând mâna pe umăr s-o trezească, însă nu putu s-o facă. La urma urmei, n-ar fi dormit dacă nu ar fi avut nevoie de asta. Părea că acela era somnul cel mai bun şi mai odihnitor de care avusese parte în ultima vreme. Oricum, cineva va veni sigur printre dune şi o va trezi, aşa că nu era nevoie ca el să facă atunci pe angajatul model şi s-o trezească fără motiv. Steve se ridică din nou. Probabil că le va spune celorlalţi că încercase s-o facă.

— Am găsit-o pe Frumoasa-Adormită azi, pe plajă, va spune el.

Doar că fata nu era chiar o frumuseţe. Avea un chip drăguţ, însă nu era o frumuseţe.

— Somn uşor, murmură el, apoi îşi continuă drumul printre dune, spre potecă.

Mai târziu, Petra aduse o ceaşcă de ceai de la cafeneaua Centrului pentru Vizitatori şi se aşeză la una dintre mesele de picnic de-afară, de pe iarbă. Desfăcu pachetele învelite în folie pe care i le dăduse Rachel şi găsi sendvişuri cu maioneză şi ou, castraveţi, clătite şi caise uscate. Le întinse pe masă şi le privi. Delicioase. Foarte frumos din partea ei. Răsplata pentru o dimineaţă lungă de desen. Atâta doar că nu desenase absolut nimic, nici măcar nu scosese din buzunar creioanele primite de la Anthony. Nu făcuse altceva decât să doarmă în nisipul cald, până când fusese trezită de doi copii care trecuseră pe lângă ea şi, din greşeală, o împroşcaseră cu nisip pe faţă. Fusese un somn minunat. Nu mai dormise aşa de ani întregi, încă de când stătea cu Ralph în casa lui goală de pe Shingle Street şi dormeau cu fereastra deschisă spre mare, ascultând zgomotul făcut de aceasta, de vânt şi de pescăruşi, exact ca aici.

Căscă. Dormise vreo două ore şi ceva în plină zi. Se simţea mult mai uşoară şi cu mintea mai limpede după acel somn, aproape fericită. Şi cu siguranţă simţea – încă era lumină afară – că putea să deseneze după ce mănâncă, suficient cât să le arate lui Rachel şi Anthony că îşi îndeplinise partea din acest târg nerostit şi îşi meritase ziua liberă. Îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită la el. Nu avea semnal. Fu copleşită de un sentiment vag de uşurare. Nu-i putea verifica nici pe copii, nici pe Ralph. Cu alte cuvinte, nu-şi putea duce la îndeplinire toate responsabilităţile faţă de alte persoane care îi colorau viaţa şi uneori i-o transformau într-o povară, până într-atât încât i se părea că totul era foarte greu de îndurat. De exemplu, dacă Ralph era în toane

proaste, ştia că nu era nici vina, nici problema ei, însă nu putea să nu se simtă legată de acest fapt şi, prin urmare, implicată cumva, până când simţea că toată energia din corp i se scurge şi intră în pământ. Însă astăzi, în timp ce stătea în soarele acoperit de câte un nor la masa de picnic din lemn încălzită, cu sendvişurile delicioase făcute de Rachel, era într-o mică vacanţă departe de toate astea, un moment de respiro la care semnalul companiei de telefonie mobilă conspirase cu amabilitate.

Îşi termină sendvişurile şi ceaiul şi împachetă resturile în folie. Mai târziu, Barney va fi încântat să vadă caisele uscate şi de-a dreptul entuziasmat să vadă clătitele. Kit se va smiorcăi în faţa supei aşa cum făcea la aproape toate mesele, evitând orice preparat care era nou, strălucitor sau avea o formă naturală. Însă nu era nevoie să se gândească încă la asta. Nu trebuia să se gândească la nimic altceva decât la câteva ore domoale şi liniştite în East Hide, cu binoclul la ochi şi caietul de schiţe pe raftul de sub fereastra de unde Anthony îi arătase pentru prima dată, desenând rapid şi în linişte totală, cum schiţarea unei păsări începea cu un triunghi.

Se aşeză la capătul băncii, ca să poată vedea bine la stânga şi în faţă. Acolo mai erau un bărbat complet absorbit, cu un aparat foto pe un trepied, şi alţi câţiva oameni cu caiete de schiţe, însă, în afară de ei, ceilalţi vizitatori intrau şi ieşeau, având aerul plin de respect al celor care vizitează biserici şi catedrale. Oricum, Petra uită curând de tot acel du-te-vino, nu-i remarcă nici măcar pe cei care se aşezau pe banca de lângă ea. Avu nevoie să stea doar de o jumătate de oră, observând păsările, respirând din ce în ce mai lent; apoi luă creionul şi se trezi desenând.

Desena un fluierar, minunându-se de picioarele lui portocalii şi strălucitoare, când auzi o voce în spatele ei:

— Îmi pare rău să te întrerup, draga mea, însă e cinci fără cinci.

Petra ridică privirea, uimită. Un bărbat vârstnic, cu o insignă în formă de pasăre pe vesta cu buzunare şi ochelari cu lentile groase, stătea lângă ea cu un carnet în mână.

— Te-am urmărit, spuse el. Şi soţia mea, de asemenea. Venim aici în fiecare săptămână când e vreme bună, ne place. Şi suntem foarte impresionaţi.

Făcu un semn către caietul de schiţe al Petrei.

— Ah…

— Însă e posibil să fi uitat că se închide la cinci? I-am spus lui Beryl, oare sunt un bătrân exagerat dacă vin să te atenţionez, iar ea mi-a răspuns că e mai bine să o fac eu decât cineva din personalul de aici; pentru că aşa aveam ocazia să-ţi spun şi cât de bune ni se par desenele tale.

Petra privi schiţa. Fluierarul ei era în zbor, etalându-şi marginile

albe ale aripilor.

— Mulţumesc…

— Cu plăcere, draga mea. Nimic nu se compară cu păsările, chiar nimic. Am găsit o alinare atât de mare în ele de când a murit fiica noastră…

Petra îl privi lung.

— Ah, îmi pare foarte rău.

— Cred că are legătură cu aripile. Păsările şi îngerii. Beryl spune că nu e bine să fac atâtea conexiuni, însă pe mine mă ajută.

Petra începu să-şi strângă instrumentele de desen, aruncându-le pe toate în geanta de pânză. Nu-l putea privi.

— Da, răspunse ea, sunt sigură că ajută. Îşi puse geanta pe un umăr. Vă mulţumesc că mi-aţi spus. Cât e ceasul? Mulţumesc…

Apoi trecu pe lângă el, ieşi pe uşă pe culoarul care ducea spre alee şi dispăru.

În parcare nu-şi mai găsea cheile de la maşină. Răsturnă tot conţinutul genţii, îşi întoarse buzunarele pe dos şi goli geanta de picnic, însă nici urmă de chei. Sări în sus şi în jos să vadă dacă nu cumva uitase de ele şi-i zăngăneau în vreun alt buzunar, însă nu se auzi nimic, nici măcar în buzunarele mari ale pantalonilor ei de armată. Se uită la ceas. Era cinci şi un sfert. Rachel şi Anthony o aşteptau pe la cinci şi jumătate şi nu avea semnal la telefon să-i anunţe că va întârzia. Lovi maşina cu pumnul, inutil, lipsită de putere.

Probabil că îşi pierduse cheile la dune. Îi alunecaseră în timp ce dormea pe nisip, iar clinchetul lor fusese înghiţit de sunetul pescăruşilor şi al mării. Trebuia să se întoarcă, să alerge pe lângă eleşteu şi de-a lungul Zidului Nordic, până în punctul în care cărarea o lua spre sud, paralel cu marea, şi va găsi locul în care – pe atunci fără nicio grijă, fără nicio preocupare – se întinsese şi privise întinderea pustie a cerului.

Lăsă geanta de pânză lângă maşină, apoi se răzgândi şi o împinse dedesubt, împreună cu cea de picnic. Acum, parcarea era aproape goală, lângă intrarea de la Centrul pentru Vizitatori rămăseseră doar maşinile celor câţiva angajaţi. Petra începu să alerge, gândindu-se că ar putea verifica la Centru dacă cineva adusese acolo cheile ei, însă Centrul era închis, iar în spatele uşilor masive de sticlă erau închise toate bunurile, iar serviciile erau suspendate până în ziua următoare; nu se zărea nici urmă de viaţă nici în interior, nici la cafenea, unde mesele şi scaunele fuseseră rearanjate cu o înclinaţie profesionistă pentru simetrie.

Petra continuă să alerge, smulsă din seninătatea după-amiezii şi chinuindu-se să găsească o rezolvare la problema maşinii încuiate şi a telefonului de neutilizat, precum şi pentru problema celor doi băieţei

care trebuiau luaţi într-o jumătate de oră. Când ajunse la dune, găsi locul în care dormise şi căzu în genunchi, scotocind în nisip cu degetele, sperând şi sperând să zărească o lucire de metal.

Apoi auzi pe cineva. Nu era un strigăt, ci mai mult un sunet prin care cineva încerca să-i atragă atenţia cât mai discret cu putinţă. Ridică privirea. La marginea plajei era parcată o motocicletă cu ataş, iar ataşul era plin cu rotocoale de plasă. Tânărul pe care Petra îl văzuse mai devreme îi făcea cu mâna.

Petra sări în picioare. O luă la fugă spre el, împiedicăm du-se în nisip, în timp ce el se îndrepta la rândul său spre ea, iar când fu la câţiva metri distanţă, îl auzi spunând:

— Le am, le am…

Îi întinse cheile. Ea zâmbea, cu răsuflarea tăiată.

— Ah, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, oftă ea. Nici nu-ţi imaginezi, am crezut că le-am pierdut, nu pot să dau telefon, nu ştiam ce să fac…

— Le-am văzut când am venit cu motocicleta, spuse el. Zăceau în nisip. Vocea lui era uşoară, cu accent de Midlands. Le-am luat, m-am gândit că erau ale tale. Urma să le predau mâine. Îi zâmbi. Te-am văzut dormind mai devreme.

Petra dădu din cap şi strânse puternic cheile.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ea.

— Nu trebuie.

— Mi-ai salvat viaţa, continuă Petra.

— Mi-a părut bine să fiu de folos, spuse el, ridicând din umeri. Chiar a fost un noroc chior.

— Da, mare noroc.

— Părea că dormi foarte bine.

Ea dădu aprobator din cap.

— Am dormit minunat.

— Somnul în aer liber e cel mai bun. Lângă mare.

Petra privi dincolo de el, către apă.

— Iubesc marea, spuse ea.

— Şi eu. Şi păsările de mare.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Cum pot să-ţi mulţumesc? întrebă ea.

— Nu e nevoie.

— Mi-ar plăcea.

— Atunci, spuse el, băgând mâinile în buzunare, ai putea să faci o donaţie.

— Da, răspunse Petra, da, o să fac asta. Cine să spun că m-a ajutat?

El coborî privirea.

— Nu e cazul.

— Ba da.

El ridică din umeri şi o privi. Îşi recăpătase ritmul normal al

respiraţiei, iar părul îi ieşise de sub eşarfă şi-i căzuse pe faţă.

— Eu sunt Steve, spuse el.

— Iar eu sunt Petra, răspunse ea, dând din cap.

— Un nume neobişnuit.

— Locuiesc în Aldeburgh, spuse ea, şi am doi băieţei. Ridică cheile. Pe care pot să-i iau acum. Datorită ţie. Făcu vreo doi paşi înapoi, către poteca din spatele dunelor.

— Tu unde locuieşti, Steve?

El privi cerul o clipă. Apoi, o privi rapid pe Petra.

— Pe Shingle Street, răspunse el.

Capitolul 8

După părerea lui Edward, Ralph se descurcase bine la interviu. Ceea ce era o uşurare. De fapt, era chiar o uşurare imensă din moment ce Edward fusese cel care aranjase interviul şi avusese mari nelinişti în privinţa felului în care se va descurca Ralph; în acelaşi timp însă, se simţea vinovat pentru lipsa de loialitate pe care o dovedise gândindu-se că fratele său ar fi putut să-l dezamăgească. Adevărul era că Ralph nu era un om pe care să-l consideri ortodox sau măcar, în astfel de ocazii, politicos. Era posibil să apară nebărbierit, cu hainele necălcate şi în tenişi, să se poarte ca şi când ar fi venit la audiţia pentru o trupă indie, nu la un interviu pentru echipa de analiză pentru Asia de Sud-Est, care avea o relaţie specială de afaceri în SUA; o bancă ai cărei proprietari erau elveţieni, şi care reuşise să se menţină neatinsă în mijlocul tuturor acelor tulburări provocate de ceea ce colegii lui Edward vorbitori de limba franceză numeau *la crise*.

Însă Ralph venise la costum şi cravată, iar claritatea şi viteza lui de gândire îl făcuseră pe Aidan Bennett, persoana principală care îi lua interviul, să nu observe faptul că părul îi trecea peste guler şi că, într-un mod ciudat, manşetele cămăşii păreau să nu aibă nasturi. De asemenea, după cum îi spusese Aidan lui Edward, Ralph fusese foarte sincer în privinţa trecutului său, explicând că investise aproape toţi banii făcuţi în Singapore în afacerea lui pe internet şi îi pierduse, în parte din cauza crizei economice şi a comportamentului băncii, iar în parte deoarece, credea el, abilităţile sale erau mai degrabă intelectuale şi catalitice decât manageriale. Recunoscuse că-i plăceau problemele, îi plăcea să găsească soluţii pentru situaţiile dificile şi să descopere motivele care le generaseră. Problemele, problemele care solicitau mintea, i se potriveau.

— Mi-a plăcut de el, îi spuse Aidan lui Edward.

Edward dădu din cap, încercând să pară că ar fi ştiut asta tot timpul.

— O să se potrivească foarte bine în echipă, spuse Aidan. Avem ce face cu genul acesta de minte Sudoku. Îl privi pe Edward. Desigur, va avea un program prelungit. Şi nu prea e posibil să faci naveta zilnic de pe Coasta de Est decât dacă eşti obsedat de călătorii.

— Nu mă aştept ca asta să fie o problemă, minţi Edward.

— Nu seamănă deloc cu tine.

— Nu…

— Din niciun punct de vedere.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Edward, uşor iritat.

— Doar că nu e cum mă aşteptam eu.

— E un compliment? La adresa mea?

Aidan îl cercetă cu privirea câteva clipe. Apoi îşi puse mâna pe

umărul lui Edward.

— Nu chiar, răspunse el.

Edward îl găsi pe Ralph la barul de lângă bancă, împreună cu doi membri juniori ai echipei de analiză. Beau Peroni din sticlă, iar Ralph părea în largul lui, ca şi când ar fi lucrat cu ei de ani buni.

— Cum a mers?

Ralph îndreptă sticla spre fratele său.

— Bine. Sunt bun.

— Ade l-a plăcut, spuse unul dintre juniori. Nu s-a mai obosit să facă pe galantul. Aşa e Ade. O să fie galant doar când o să te trimită la frizer.

Edward dădu din cap.

— Nu cred că ar trebui să te consideri angajat încă, îi spuse el lui Ralph.

— Nici nu fac asta, frăţioare.

— Mai poate dura câteva zile. Mai sunt şi alţii de intervievat.

— Ştiu. Vrei ceva de băut?

— Voiam să plec acasă, răspunse Edward. Vii la noi în seara asta? Cred că Sigi te aşteaptă.

Ralph lăsă sticla jos.

— Îmi pare rău.

— Trebuie să te întorci?

— Altădată, spuse Ralph.

— Măcar vino la cină, continuă Edward.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi îi făcu semn barmanului să mai aducă un rând.

— Cred că o să stau în banca mea o vreme, spuse Ralph. Însă îţi mulţumesc.

Edward ezită. Ar fi dorit să-i ceară lui Ralph să-i povestească mai în detaliu cum fusese la interviu. Şi ar mai fi dorit să-l întrebe dacă nu voia să-şi vadă cumnata şi nepoata, însă se simţea prea expus, mai ales în faţa a doi bărbaţi care erau în echipa lui Aidan Bennett şi pe poziţia de juniori. Îl privi intens pe Ralph.

— Eşti sigur?

Ralph zâmbi. Părea că trecuse printr-o criză gravă şi fusese răsplătit prin asigurarea unui viitor neaşteptat de bun.

— Foarte sigur. Mulţumesc, frăţioare.

Edward făcu un pas înapoi. Mulţumirile erau pentru interviu sau pentru invitaţia la cină ori pentru niciuna? Oare nu cumva Ralph îi dădea de înţeles să-l lase în pace? Simţi cum se naşte în el o mică scânteie de furie în faţa lipsei de recunoştinţă a fratelui său.

— Te las cu noii tăi prieteni, spuse el, privindu-l enervat.

— În secunda în care am ajuns pe trotuar, aş fi vrut să-l fi obligat,

să-l fi convins cumva să vină cu mine, îi spuse Edward lui Sigrid o oră mai târziu.

Sigrid punea masa. În timpul săptămânii, Sigrid insista ca Edward să ajungă acasă înainte de şapte şi jumătate, pentru ca Mariella să ia cina cu ei, iar ei să o întrebe ce făcuse în ziua respectivă. Nu că ea ar fi fost dispusă să le spună prea multe. Pentru Mariella, şcoala încă era o datorie cotidiană, la fel ca spălatul pe dinţi sau hrănitul peştişorilor din acvariu, nicidecum ceva care să însemne viaţă adevărată, cum era cea care te aştepta după orele de curs. Iar în vacanţe, ca acum, Mariella îşi petrecea ziua cu prietena ei, Indira, a cărei mamă lucra şi ea cu normă întreagă, şi atunci de Indira avea grijă o studentă care voia să câştige un ban în timpul vacanţei. Împreună cu Indira, Mariella inventase jocuri elaborate şi neimportante, care cu siguranţă nu meritau supuse examinării parentale din timpul cinei. Tot ce dorea ea să ştie în fiecare seară era dacă mama ei urma să-şi ia liber a doua zi – şi din când în când o făcea – ca să i se dedice ei toată ziua, de când se trezea şi până mergea iar la culcare, cu telefonul mobil setat pe modul silenţios. Dacă i se promitea o astfel de zi rară, Mariella era extraordinar de veselă la cină şi inventa aventuri şi conversaţii minunate pe care le avusese cu Indira, în ciuda prezenţei opresive a Tanyei, care nu-şi dorea altceva decât să fie înapoi în Leeds alături de prietenul ei şi nu să aibă o slujbă plictisitoare de dădacă pentru două fetiţe conspirative care insistau că părinţii nu le obligau niciodată să mănânce la masă. Însă dacă Sigrid urma să meargă la serviciu a doua zi, ca de obicei, Mariella pur şi simplu o privea stăruitor pe tot parcursul cinei, să vadă dacă nu cumva se va răzgândi.

— Nici nu mă prea aşteptam să vină, spuse Sigrid, aşezând lumânările, care constituiau parte integrantă a pregătirii mesei pentru cină.

— Ştii, eu am sperat totuşi. După ce am obţinut interviul pentru el. Mariella studiază la violoncel?

— Arpegii, răspunse Sigrid scurt.

— Ralph…

— …e nepoliticos, completă Sigrid.

Edward ridică din umeri.

— Poate pur şi simplu se bucură că nu e nevoie să fie acasă şi să bea ceaiul, să facă baie şi să se culce. Un moment liber.

Sigrid aşează şervete de bumbac curate în dreptul fiecărui loc, dintre cele trei, de la masă.

— A fost crescut la fel ca tine. Însă nu seamănă cu tine.

— Nu respectă convenţiile.

— Nu e cu picioarele pe pământ, adăugă Sigrid. Aş spune că e puţin autist.

Edward deschise uşa frigiderului şi scoase o sticlă de vin pe

jumătate goală. O ridică întrebător.

— Te rog, răspunse Sigrid.

— Dacă sună mama, spuse Edward deschizând un dulap să ia pahare, îi voi spune pur şi simplu că va trebui să-l întrebe pe el cum a fost azi.

— Sau să nu răspunzi la telefon.

Edward se întoarse s-o privească.

— Ah, n-aş putea să fac asta.

Sigrid oftă.

— Ai făcut destule pentru el. I-ai obţinut un interviu pentru o slujbă perfectă şi pare să se fi descurcat foarte bine, însă nu ţi-a mulţumit şi nu a vrut să discute cu tine despre asta, preferând să bea cu doi străini.

— Eşti supărată?

— Pe el, da, răspunse Sigrid. Pe familia ta, uneori. Mai mult pe mama ta decât pe tatăl tău.

— Din cauza…?

— Poate.

— Sigi, spuse Edward, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Şi nu le-am spus. Sau, cel puţin, nu e aşa cum trebuie. Nu-i poţi învinui că nu ştiu ceva ce nu li s-a spus vreodată.

Arpegiile din sufragerie încetară brusc.

— A studiat cincisprezece minute, spuse Sigrid. După cum i-am cerut.

Uşa bucătăriei se deschise.

— Gata, spuse Mariella triumfătoare.

— Iar acum, câteva game?

— În niciun caz.

— Cinci minute…

— Ah, nu, te rog, ah, te rog, nu, oh nu, nu…

— Cinci minute, spuse Sigrid, vin să te ascult.

— Şi o să stai cu mine până la final?

— Da.

— În fiecare secundă până mă opresc?

— Da, spuse Sigrid.

Mariella îşi privi tatăl.

— Dacă se întoarce aici, îi spuse ea cu asprime, s-o trimiţi *imediat* înapoi la mine.

Edward îşi luă vinul şi se îndreptă spre uşile de sticlă din spatele bucătăriei, care duceau spre o terasă aflată deasupra micii grădini pavate, unde Mariella avea o poartă de plasă prinsă cu şuruburi de zidul ce trecea prin spatele grădinii. Când era foarte mică, discutaseră posibilitatea de a se muta mai departe, într-o casă mai mare dintr-o

suburbie, unde să aibă un loc de joacă pentru Mariella, poate şi un copac pentru leagăn şi chiar şi tufişuri în mijlocul cărora să ridice un cort. Însă Edward îşi dăduse seama curând că un asemenea proiect nu avea să fie niciodată altceva decât un subiect de discuţie, că Sigrid, într-un fel, încerca să-i facă pe plac, să fie normală, încercând să-l convingă – şi totodată şi pe ea însăşi – că ea nu-şi petrecuse primul an din viaţa Mariellei luptând cu depresia cea mai adâncă şi mai înspăimântătoare, ci că de fapt acceptase cu uşurinţă toate schimbările, aşa cum şi-ar fi dorit să se întâmple.

Deschise uşile de sticlă spre terasă. Acolo se aflau două scaune de lemn pictate, însă Edward rămase în prag, rezemându-şi umărul de cadrul uşii, cu o mână băgată în buzunarul pantalonilor, analizând neliniştit propria lui schimbare. Sorbi din băutură. Fusese un an îngrozitor. De fapt, mai bine de un an, dacă lua în considerare perioada de final a unei sarcini dificile şi domolirea lentă şi nefericită a hormonilor lui Sigrid şi insistenţa ei, insistenţa ei absolută, ca Rachel şi Anthony să nu ştie ce se întâmplase, să nu ştie ce naştere grea şi înfiorător de prelungită fusese cea a Mariellei, sfârşită cu o cezariană de urgenţă pentru că monitorul arătase – arătase de prea mult timp, din punctul de vedere al lui Edward – că bebeluşul era tot mai afectat.

— Niciodată, spusese Sigrid.

Stătea întinsă pe o parte pe patul de spital, cu faţa întoarsă de la el.

— Nu…

— Poate că sunt laşă, însă nu mai pot face asta din nou. Nu *pot*.

Obstetricianul îi spusese lui Edward că o primă sarcină complicată afecta doar foarte rar naşterile ulterioare. Însă, simţea Edward, acela nu era momentul să spună aşa ceva. Sigrid plângea. Părea că nu dorea să încerce s-o hrănească pe Mariella. Plângea şi plângea şi îi spunea lui Edward că era o mamă rea, ştia asta, era clar rea, iar o mamă rea era cel mai rău tip de răutate care exista, iar ea nu putea face nimic în privinţa asta, nimic, şi îl ruga să nu-i dea copilul, să nu i-l dea, pentru că ar face-o să se simtă şi mai rău, ar face-o să-şi dea seama cât de rea, rea, rea era.

Mama lui Sigrid, care era medic, venise de la Stockholm. Edward fusese recunoscător, foarte recunoscător, să o vadă. Fusese foarte bună cu Edward şi fermă şi hotărâtă cu cei din spital, şi le luase pe Sigrid şi Mariella cu avionul şi le dusese pe amândouă la Stockholm, unde rămăseseră timp de trei luni. Edward se ducea şi el, aproape în fiecare weekend, să-şi ţină în braţe fiica, să o hrănească şi să o schimbe şi să o audă pe Sigrid spunându-i că nu trebuia să se apropie de ea, că era o mamă rea.

— Niciodată, repetase ea în neştire.

Şi în tot timpul acelor luni pline de nelinişte, Edward fusese nevoit

să o apere pe Sigrid şi să nu le spună părinţilor lui ce se întâmpla, dar şi să-şi ferească părinţii să afle că erau excluşi de la ceea ce se întâmpla.

— Mama ei e de vină, comentase Rachel. O femeie rece. Şi la nuntă a fost rece, îţi aduci aminte?

— E greu să ai un bebeluş de altă naţionalitate, mai ales un întâi născut.

— Ne are pe noi, spusese Rachel. Îl privise pe Edward. Te are pe tine.

— Naşterea e cu totul altceva.

Rachel se uitase la Anthony.

— Tu ce crezi?

— Sper să se întoarcă acasă curând, spusese Anthony. Aici vom putea avea grijă de ea. Ne-ar plăcea să avem grijă de ea aici. Ne-ar plăcea să avem bebeluşul aici.

— Cred că e geloasă, adăugase Rachel. Cred că nu-i place că Sigi s-a măritat cu un englez şi are o familie engleză. Nu că Sigi ar părea că-şi doreşte prea mult o familie engleză. Pare să se încăpăţâneze să fie suedeză când e cu noi.

— Este suedeză, spusese Edward.

Se gândise cu recunoştinţă şi, în acelaşi timp, cu regret, la calmul şi ordinea apartamentului din Stockholm, la ferestrele înalte şi podelele şi mobila deschise la culoare, şi la felul liniştit şi hotărât în care mama lui Sigrid îi vorbea fiicei sale. Toate erau atât de diferite de casa în care crescuse el, atât de diferite de ospitalitatea naturală şi plină de entuziasm a părinţilor lui faţă de toţi prietenii lui, atât de diferite de culoarea şi haosul şi conversaţiile pline de încăpăţânare, duse cu voce tare. Îşi dorea ca Sigrid să fie acasă şi totuşi se temea că trebuia să plece din Stockholm. Îşi privise mama, care turna în castroane de ceramică supa de inspiraţie spaniolă, şi îşi dorise atunci să-i spună că Sigrid era foarte bolnavă şi se opusese ca cei din Anglia să afle asta.

— Crede că nu ştim, îi spusese mai târziu Rachel lui Anthony.

— Păi nu ştim.

— Eu ştiu, continuase Rachel. Ni se interzice să mergem la spital, Sigrid e dusă la Stockholm, Edward arată ca o fantomă şi e clar că îşi doreşte să ne spună lucrurile de care nu are voie să pomenească. Ce naiba ar putea fi altceva decât că Sigrid a trecut printr-o perioadă foarte grea şi că acum are depresie postnatală?

— Poate s-a întâmplat ceva cu copilul, şoptise Anthony şovăind.

Rachel clătinase din cap.

— Nu. E vorba de Sigrid. N-a mers cum se aştepta ea şi nu vrea ca noi să ştim.

Anthony se ridicase, venise la Rachel şi îşi lăsase mâinile pe umerii ei.

— Rach…

— Ce e?

— Rachel, dacă Sigrid şi Edward au dat de înţeles foarte clar că nu doresc ca noi să ştim, atunci nu ştim. Înţelegi? Nu ştim absolut nimic.

Rachel rămăsese nemişcată.

— Nu ştim, repetase Anthony.

— Bine, spusese Rachel ezitând. Chiar dacă e clar că Edward vrea să ştim?

— Nu vrea, răspunsese Anthony.

— Nimic, spusese Edward o săptămână mai târziu, când mama sa îl înfruntase.

— Nu e nimic ruşinos, insistase Rachel, sunt multe femei care trec prin asta după ce nasc. E foarte firesc. E vorba de hormoni. Nici n-ar trebui numită depresie.

Edward îşi întorsese privirea de la ea. Era măcinat de o nevoie violentă de a o proteja pe Sigrid şi de furie faţă de el însuşi pentru că îşi lăsase neliniştea să se vadă, dar şi faţă de mama lui că nu-şi ţinea gura.

— Nu s-a întâmplat nimic, spusese el. Pur şi simplu, a dorit ca mama ei să fie lângă ea după ce s-a născut Mariella, iar acum vrea să mai stea o vreme cu ea. E ceea ce a spus tata, şi anume că ai primul copil de altă naţionalitate. Atâta tot.

Rachel îi zâmbise.

— Nu te cred, spusese ea, iar Edward îşi pierduse orice control în faţa vicleniei ei şi a refuzului de a şi-o ascunde.

— Mai bine ţi-ai vedea de treaba ta! îi strigase el.

Poate că totul ar fi fost perfect, se gândi Edward acum, în timp ce îşi bea vinul şi îşi zornăia monedele din buzunar, dacă lucrurile s-ar fi oprit acolo, dacă Rachel s-ar fi mulţumit cu victoria ei clară, chiar dacă nerecunoscută de el. Însă nu fusese capabilă să se stăpânească, nu înainte de a-i da de înţeles lui Sigrid, după ce se întorsese cu copilul din Suedia, că părinţii lui Sigrid nu erau singurii bunici şi, mai mult, pentru că era prima dintre nepoţi în ambele familii, Mariella avea o importanţă şi o semnificaţie aparte. Apoi îşi oferise ajutorul şi sprijinul să aibă grijă de copil, iar Sigrid, arzând de furie, îi spusese lui Edward că dacă mama lui nu părăsea imediat apartamentul, de preferinţă pentru totdeauna, ea va pleca direct la Stockholm, cu Mariella cu tot. Apoi, după ce Rachel, în sfârşit, plecase, Sigrid îl acuzase pe Edward de lipsă de loialitate, că îi spusese mamei lui lucruri pe care îi promisese că nu le va spune nimănui niciodată şi că era mai legat de familia lui decât de soţia şi de propriul copil.

Aşa că nu-i mărturisise. Nu-i mărturisise atunci că fusese atât de speriat de suferinţa ei, atât de disperat să nu i-o amplifice sau să nu cumva să provoace o alta, încât, când Mariella avea zece săptămâni,

îşi făcuse programare pentru vasectomie la Marie Stopes Internaţional şi plătise trei sute de lire, având convingerea că făcea un lucru corect, pentru un motiv corect, într-un fel corect.

Procedura durase zece minute.

— Apetitul sexual nu va fi afectat, îi spusese un doctor care avea aproape vârsta lui. Veţi produce aproximativ aceeaşi cantitate de lichid, însă fără spermă. Vă testăm după şase luni.

Nu-i spusese lui Sigrid nici după şase luni. De fapt, nici nu fusese nevoie, pentru că ea se urca în pat în pijamale neatrăgătoare şi dăduse foarte clar de înţeles că nu dorea să fie atinsă. Îndurase totul până când Mariella avea aproape un an şi până când sesiunile la duş de unul singur atinseseră o culme a inutilităţii dezgustătoare, apoi îi spusese, pe un ton repezit, că sperma lui era vidă şi că simţea că înnebuneşte.

Ea plânsese. Însă plânsese atât de mult după naşterea Mariellei, încât, la început, Edward se gândise, obosit şi distrat, că şi atunci fusese la fel. Însă ea îi zâmbea – sau cel puţin încerca să zâmbească – şi îi spusese o groază de lucruri în suedeză, apoi adăugase în engleză că era minunat şi aprecia enorm ceea ce făcuse el, însă în acel moment libidoul ei nu era mai mare decât al unui linoleum. Putea să facă ce dorea, îi spusese Sigrid râzând şi suspinând, însă trebuia să se obişnuiască cu ea aşa, doar zăcând acolo ca un peşte pe un tocător, un peşte cu o cicatrice pe stomac.

El îşi termină vinul. Dumnezeule, fusese nevoie de foarte mult timp. Ani de zile. Ani de răbdare şi de frustrare, ştiind că dacă ar căuta sex în altă parte n-ar face altceva decât să se liniştească pe moment şi, la fel ca atunci când îşi pierdea complet cumpătul, ar fi urmat doar remuşcare şi regret şi dezamăgire de sine. Încercase să nu şi-o amintească pe acea Sigrid pe care o întâlnise la petrecerea aceea nebună de la Universitatea din Loughborough, pe Sigrid care îl făcea să spună, uimit şi fericit: „Oare e firesc? E normal să fac atât de mult sex?” Încercase să se concentreze asupra dragostei, asupra dragostei lui pentru ea, să o adore pe Mariella, să nu fie un bărbat înnebunit, aşa cum se spunea despre cei cu dorinţă sexuală persistentă.

Iar acum, iată-i aici pe toţi. Mariella avea opt ani şi exersa la violoncel. Sigrid era a doua într-un laborator important şi foarte respectat. El avea o slujbă bine plătită, se bucura de consideraţie profesională, iar căsătoria lor, chiar dacă nu era ceea ce promisese iniţial să fie, devenise ceva fără de care el nu se putea imagina. Poate că era obişnuinţă. Sau pur şi simplu era căsătorie. Poate că şocurile seismice ale acesteia îi lăsaseră o oarecare cicatrice emoţională, însă el continua să funcţioneze dincolo de zgârieturi şi cucuie, cu optimismul loial, specific rasei umane.

Edward se întoarse în bucătărie. Sigrid era lângă chiuvetă şi spăla

salata, iar Mariella se rezemase de spatele ei, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu pleacă nicăieri. El se simţi brusc nesigur, iar dacă ar fi spus ceva, probabil că vocea lui ar fi fost răguşită şi înecată, aşa că rămase acolo în picioare, cu paharul de vin gol în mână, gândindu-se că, dacă într-adevăr aveai nevoie doar de dragoste, atunci aceea era o reţetă foarte pretenţioasă şi complicată pentru supravieţuirea oamenilor.

Mai târziu, Mariella îl chemă să-i spună noapte bună. Trecea printr-o fază în care îşi dorea foarte mult un câine şi-şi cumpărase din banii de buzunar un fluier pentru câini, pe care şi-l legase de un şiret strălucitor şi îl prinsese de unul dintre stâlpii de la capul patului ei suedez vopsit în alb; iar când se pregăti pentru sărutul de noapte bună, suflă în el cu hotărâre.

Stătea în pat în capul oaselor, cu părul pieptănat şi îmbrăcată în pijama cu buline. Patul ei era plin de animale de pluş, iar veioza care se învârtea arunca forme de stele pe pereţi şi tavan.

— Tati, spuse Mariella.

Edward se aşeză pe pat.

— Au, făcu ea, trăgându-şi picioarele.

— Nu vrei să te întinzi?

Mariella alunecă uşor pe pat, ca să nu deranjeze animalele.

— Tati…

— Da?

— Câinele acesta…

— Draga mea, ţi-am explicat deja. De multe ori. Nu ar fi drept faţă de câine să fim plecaţi cu toţii toată ziua. Câinii urăsc să stea singuri.

— Bine atunci, spuse Mariella, bătând din palme. Să ne gândim la ceva care ar putea să vă facă să staţi acasă. E nevoie de un bebeluş.

— Draga mea…

— Uite, spuse Mariella, ştiu ce trebuie să faceţi. Eu mă duc şi dorm la Indira, iar tu şi mami puteţi să-l faceţi. Chiar îmi doresc mult un bebeluş.

Edward îşi lăsă mâna pe cuvertură, pe abdomenul ei.

— Draga mea, nu e chiar atât de simplu.

— Mereu spui asta.

— Pentru că e adevărat, răspunse Edward.

— Mama spune că nu mai are ouă de bebeluşi.

— Aşa este.

— Şi dacă nu îmi place să fiu singurul copil?

— Atunci, spuse Edward privind-o în ochi, ar fi, într-adevăr, foarte trist.

Mariella oftă. Ridică mâinile şi apoi şi le uni în dreptul feţei.

— Chiar *trebuie* să le spui părinţilor totul?

— Când eşti copil, e o idee foarte bună să le spui cele mai multe lucruri. Ca să te ajute.

— Însă voi nu mă ajutaţi, spuse Mariella. Voi doar spuneţi nu, nu, asta nu merge, aia nu merge. Nu faceţi nimic care să mă ajute.

Edward se aplecă spre ea. Îşi lăsă o mână lângă capul ei, pe pernă.

— Eşti o pacoste, Mariella Brinkley.

Ea îi zâmbi.

— Când o să fiu mare…

— Aşa…

— O să am copii şi câini şi poate şi o maimuţă.

— Şi crezi că o să vreau să stau cu tine?

Mariella ridică bărbia, să primească un sărut.

— Va trebui. Ca să ai grijă de tot, cât timp eu voi fi la serviciu.

Edward tocmai apleca să o sărute, dar se opri şi zise:

— La *serviciu? O să lucrezi?*

Mariella închise ochii o clipă, ca şi când el ar fi fost mult prea greu de suportat.

— Bineînţeles că da, răspunse ea.

Sigrid stătea în picioare în bucătărie, cu telefonul în mână.

— Mariella se gândeşte că va avea o carieră, iar noi va trebui să avem grijă de maimuţa ei în timp ce ea lucrează, spuse Edward.

— Aş fi fericită să fac asta, spuse Sigrid. Aşează telefonul din nou în încărcătorul său. Era Charlotte.

— Unde era?

— La telefon. Cât ai fost tu la Mariella.

— Ah!

— Ne-a invitat la prânz, spuse Sigrid. Când vin părinţii tăi, peste două săptămâni.

— Dumnezeule! Nu e ceea ce obişnuiam noi…

— Părea foarte entuziasmată.

— De ce? Că venim cu toţii la prânz?

— Ei bine, spuse Sigrid, nu ştiu. Nu ştiu de ce. Nu cred că era vorba de Ralph.

— De ce Ralph?

Sigrid începu să strângă farfuriile de pe masă.

— Ralph a fost acolo.

— Cu Charlotte şi Luke?

— Da. Îl privi. Cred că era puţin beat.

Edward îşi duse pumnii la frunte.

— Dă-mi putere.

— Charlotte spunea că o să-l culce pe canapea. I se părea amuzant.

— Aş vrea să mi se pară şi mie.

Telefonul sună din nou. Edward se îndreptă spre el, însă Sigrid i-o

luă înainte, punându-i mâna pe braţ să-l oprească.

— Da? spuse ea în receptor, apoi, pe un ton atent neutru: Ah, Rachel!

Edward întinse mâna automat, să ia receptorul. Sigrid îi zâmbi şi se întoarse cu spatele.

— Mă tem că nu ştiu, îi spuse Sigrid soacrei ei. Nu, Edward e la o întâlnire de afaceri, iar Mariella e în pat.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Sigrid spuse:

— Edward a încercat din greu să-i obţină lui Ralph acest interviu. Nu a fost uşor, pe vremurile astea.

Edward veni lângă Sigrid şi îşi trecu braţele pe după talia ei. Spre uşurarea lui, după câteva clipe, ea se relaxă în îmbrăţişarea lui. Auzea tonul ascuţit al mamei sale prin telefon, ca şi când ar fi ascultat-o de după un zid sau de sub cuverturi.

— Nici măcar nu i-a mulţumit lui Edward, spuse Sigrid. Nu cred că-şi dă seama ce favoare i s-a făcut.

Edward îşi lăsă faţa între umărul şi gâtul lui Sigrid.

— Mă tem că nu te pot ajuta, continuă Sigrid. Îmi pare rău că nici Petra nu a aflat nimic. Sunt sigură că o să apară. Poate că sărbătoreşte. Da, da, sigur. O să-i transmit Mariellei. Dacă era trează ţi-ar fi transmis şi ea sărutări. Da, mulţumesc. Salutări şi lui Anthony.

Închise telefonul.

— M-ai salvat, spuse Edward lipit de gâtul ei.

— A fost o salvare foarte mică.

— De ce nu i-ai sugerat să-l sune pe Luke?

Sigrid se răsuci în braţele lui.

— Pentru că nu am simţit nevoia, răspunse ea.

Capitolul 9

Rachel spusese că va conduce ea spre Londra. Anthony fusese de acord, aşa cum ea era sigură că se va întâmpla, ca să poată sta tăcut lângă ea, ascultând distrat Classic FM şi privind afară pe fereastră norii şi peisajul pe lângă care treceau – chiar şi pe cel din nord-estul Londrei –, iar ea să poată să conducă şi să se gândească.

Avea nevoie să se gândească. Încercase de zile întregi să se gândească, fie singură, fie să-i spună lui Anthony, însă Anthony nu dorise să ia parte la gândurile ei şi o evitase, fie pentru că nici el nu ştia ce să creadă, bănuia ea, fie pentru că nu era de acord cu ea şi nu voia să se certe în privinţa asta. Oricum, lui Anthony nu-i plăcuse niciodată să facă analize. În toată viaţa lor de cuplu, de câte ori apăruse o problemă legată de vreo relaţie, Anthony avusese expresia chinuită a unui câine obligat să meargă pe picioarele din spate, o expresie uimită, uşor oprimată, apoi se retrăsese în atelier. Dacă Rachel îl urmărea, din nevoia de a diseca şi a scoate de la el o explicaţie, spunea cel mult:

— Nu putem să aşteptăm să vedem ce se întâmplă? Nu putem, pur şi simplu, să aşteptăm?

Rachel ştia că nu se pricepea să aştepte. Toată viaţa, încă de când era copil, ştia că reversul monedei pentru energia sa minunată era lipsa ei de răbdare. Efectul problemelor era acela că ea se aprindea precum o rachetă, se agita în sinea ei, îşi storcea mintea să găsească o soluţie care, invariabil, să implice şi propria ei participare plină de avânt. Mintea şi trupul lui Rachel se hrăneau din activitate, din răspunsurile practice şi imediate la dileme ce păreau de nedezlegat, iar când nu avea ocazia de a oferi rezolvări instantanee, se simţea devastată de propria ei neputinţă. Acela era momentul în care, după aproape patruzeci de ani de experienţă dezamăgitoare, îi cerea ajutorul lui Anthony, iar el, ca de obicei, îi dădea foarte clar de înţeles că nu i-l poate oferi.

Întotdeauna cel mai rău era când problema îl implica pe Ralph. Prin comparaţie, corectitudinea lui Edward şi tinereţea şi optimismul lui Luke îi provocau nelinişti mult mai mici lui Rachel decât Ralph. Însă natura lui Ralph era să provoace nelinişte şi să fie complet ignorant în ceea ce priveşte capacitatea lui de a fi în permanenţă o mică pacoste pentru ea, ca un fel de durere de dinţi emoţională, pe care în cea mai mare parte a timpului o putea îndura, însă având tendinţa de a izbucni brusc şi de a provoca agonie. Provocase un acces de agonie când banca îi respinsese împrumutul şi, cu toate că agonia trecuse odată cu interviul pentru slujbă, se aprinsese din nou când Ralph dispăruse după ce i se oferise slujba şi nimeni nu se gândise să-i spună lui Rachel că dormea beat pe canapeaua lui Luke şi că habar nu avea

cum să-şi organizeze o viaţă de lucru care îi solicita prezenţa timp de cel puţin douăsprezece ore pe zi într-un birou care se afla la o distanţă de aproape trei ore de soţia şi copiii săi.

Rachel încercase să discute cu Petra. Petra fusese încă de la început cel puţin detaşată în privinţa interviului pentru slujbă. Stătea în bucătărie şi făcea ceai pentru Rachel cu un calm înnebunitor, în timp ce Barney se târa liniştit pe podea, ducând la gură tot felul de resturi pe care le înghiţea.

— Nu-mi pasă de bani, spusese Petra. Nu mi-a păsat niciodată de bani. Sunt obişnuită să nu am bani.

Rachel trăsese adânc aer în piept şi îşi luase privirea de la Barney aflat pe podea.

— Asta a fost atunci, îi răspunsese ea Petrei. Erai studentă şi nu trebuia să te gândeşti decât la tine. Acum ai copii. Ai un cămin. Ai responsabilităţi. Nu mai eşti liberă să trăieşti cu gândul că nu-ţi pasă de bani.

Petra nu-i răspunsese. Îi pusese lui Rachel ceaiul în faţă, apoi se aplecase să scoată un capac din plastic din gura lui Barney, însă fără grabă. Întreaga ei postură, toate mişcările ei îi indicau lui Rachel că nu avea de gând să continue acea conversaţie, aşa cum făcuse şi când discutaseră despre eventualitatea de a se muta mai aproape, ca să-i permită lui Ralph să facă naveta mai uşor.

— Nu pot să plec de lângă mare, spusese Petra. Cândva, când nu locuiam lângă ea, aş fi putut, însă acum nu mai pot. Cel mai frumos loc în care am stat vreodată a fost Shingle Street. A fost cel mai frumos loc şi pentru Ralph. Pe Shingle Street am fost fericiţi cu adevărat. Aproape că aveam marea în sufragerie.

Rachel simţise cum întreg corpul i se strânge de încordare. Avea atâtea de spus, atâtea de scos în evidenţă despre caracterul practic, despre bun-simţ, responsabilitate şi maturitate, şi nu putea să rostească nici măcar o silabă. Îşi băuse ceaiul şi se dusese să-l sărute de rămas-bun pe Kit, care se holba fascinat la televizor. Apoi se întorsese acasă într-o stare de agitaţie avansată şi îl găsise pe Anthony, iar acesta nu voia să se certe cu ea sub nicio formă.

— Vorbim despre fiul tău! strigase Rachel. Despre fiul tău şi nora ta care nu acceptă, de fapt refuză să facă faţă lucrurilor practice şi consecinţelor vieţii pe care o vor duce!

Anthony era în atelier şi desena o cârtiţă moartă pe care o prinsese cu succes în timp ce traversa lanţul său de munţi miniaturali de pe pajişte. Zăcea pe o bucată de hârtie gălbuie, foarte naturală, cu labele din faţă pe jumătate îndoite, ca şi când încă ar fi săpat.

— E viaţa lor, spusese Anthony, continuând să deseneze.

— Însă au *copii,* nu pot ignora acest lucru, iar dacă nu se mută, Ralph nu va veni acasă noaptea, iar…

— Opreşte-te, o îndemnase Anthony.

— Nu pot să cred că nu-ţi pasă…

Anthony estompase conturul desenului cu degetul.

— Îmi pasă. Îmi pasă la fel de mult ca şi ţie. Însă faptul că îmi pasă nu îmi dă vreun drept să mă bag.

— Cum îndrăzneşti…

— Nu voi continua discuţia, încheiase Anthony. Nici acum, nici mâine şi cu siguranţă nici în maşină în drum spre Londra când voi fi blocat lângă tine.

Şi iată-i împreună acolo, în maşină, cu radioul pornit ca să neutralizeze atmosfera, iar Rachel era la volan, conducând într-un stil pe care ştia că Anthony îl va observa, dar se va abţine să-l critice. Rachel se hotărâse să nu vorbească, ştiind, după toţi acei zeci de ani de când se cunoşteau, că teama nu făcea altceva decât să o facă să pară furioasă, iar dacă adăuga furia provocată de neliniştea ei legată de Ralph şi a Petrei la dispreţul pe care îl simţea pentru faptul că era obligată să ia prânzul duminica în Shoreditch şi nu la propria ei masă de familie, mare şi primitoare, ştia că nu putea scoate pe gură ceva de care să fie mândră nici pe departe. Aşa că goni cu maşina, iar lângă ea Anthony încerca să ignore tăcerea ei violentă şi propria sa nelinişte lăuntrică în faţa furtunilor care-i ameninţau viaţa de familie, cercetând norii şi întrebându-se cum i-ar fi pictat Constable sau Turner sau Whistler.

Luke făcuse o masă suficient de mare cât să încapă şapte persoane la prânz, suprapunând pe mica lor masă o placă rămasă de când îşi mobilaseră biroul. Charlotte şi-ar fi dorit ca la masă să fie unsprezece persoane, nu şapte, însă, după a doua noapte petrecută de Ralph mirosind a băutură pe canapeaua lor, Luke obosise să încerce să-i convingă pe Ralph şi Petra să răspundă pozitiv la invitaţia lor, şi spuseseră că trebuie să-şi vadă de plan fără ei.

— Însă vreau să-i văd pe copii, spuse Charlotte.

— Nu, nu vrei. Barney o să distrugă podeaua, iar Kit o să plângă şi o să facă mofturi la mâncare.

— Nu mă deranjează.

— Pe mine, da, spuse Luke.

Se lăsă o pauză scurtă, apoi Charlotte spuse:

— Eşti îngrijorat de venirea mamei tale.

— Nu, nu sunt.

— Lukey…

— Niciodată nu mi-am invitat părinţii la masă, spuse Luke. Niciodată în viaţa mea.

— Ei bine…

— Mereu mergeam noi acasă. Mergeam acasă să mâncăm. Aşa

făceam. Întotdeauna.

— De asta merită să facem un efort.

— Dar *fac* eforturi!

Charlotte aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Nu te răzbuna pe mine, iubitule.

Luke o privi. Pufni exasperat şi îşi întinse mâinile.

— Nu e vorba de tine…

— Atunci?

— E vorba de… tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Ralph şi vizitele noastre la Suffolk, şi faptul că nu le-am spus părinţilor mei despre copil.

— Le vom spune azi. Vor afla azi.

— Tu i-ai spus mamei tale weekendul trecut, spuse Luke trist.

— M-am văzut cu ea, zise Charlotte. Am vrut să-i spun în faţă şi am vizitat-o.

— Două weekenduri în care ţi-ai văzut mama.

— Îmi ţii socoteală?

— Nu, răspunse Luke, însă mama mea o va face.

Charlotte desfăşură o faţă de masă albă dublă şi o întinse pe masă.

— Ai cumpărat Coca-Cola sau ceva pentru Mariella?

— Schimbi subiectul?

Charlotte se aplecă să netezească faţa de masă. Era îmbrăcată într-o bluză de voal gri peste pantaloni scurţi din dantelă. Picioarele ei erau uimitoare. Luke îşi imagină brusc acele picioare privite de tatăl său şi de fratele lui mai mare.

— Tu aşa ai de gând să te îmbraci?

Charlotte se ridică. Îşi strânsese părul în vârful capului şi îşi pusese cercei mari cu perle.

— Bineînţeles. E nou.

Luke oftă.

— E minunat. Arăţi minunat. Însă…

Charlotte începu să chicotească. Înconjură masa şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui Luke.

— Vreau să le distrag atenţia de la cât de dezgustător va fi prânzul. Crezi că va funcţiona?

— Dacă nu sunt copii la masă, atunci nu voi avea absolut nimic de făcut, spuse Mariella.

— Ia-ţi cu tine un joc, zise Sigrid. Sau o carte.

Era la ea în baie şi se machia, iar Mariella stătea jos, îmbrăcată, în cada goală, pe un scaun pe care şi-l adusese special în acest scop.

— Dacă ne-am fi dus la Suffolk, aş fi avut o groază de făcut, spuse Mariella. Mereu am o groază de făcut la Suffolk.

— Ei bine, mătuşa Charlotte…

— Mi-a spus să o strig Charlotte.

— Charlotte vrea să-i vedem noul apartament şi să gătească pentru noi.

— O să fie ciudat, spuse Mariella.

— Nu neapărat.

Mariella o privi pieziş pe mama ei.

— Mama Indirei îşi pictează linii pe ochi, ca nişte aripioare. Aripioare jucăuşe.

— Mama Indirei e foarte spectaculoasă.

— Are un milion de brăţări, continuă Mariella. Până sus pe braţe. Ne lasă să ne jucăm cu bijuteriile ei, ne lasă să ne punem inelele ei pentru degetele de la picioare şi pentru glezne şi să cotrobăim prin sariurile ei. Niciodată nu spune „ah, ce dezordine aţi făcut, vă rog să strângeţi" sau „nu săriţi în patul meu" sau „atenţie să nu murdăriţi covorul de ojă". Niciodată nu face asta…

— Atunci de ce nu petreci mai mult timp acolo în loc să mă deranjezi pe mine?

Mariella îşi lăsă capul într-o parte.

— Îmi place să te deranjez.

— Am observat, răspunse Sigrid.

Se apropie de oglindă, cu cleştele de întors gene.

— De ce nu putem avea un bebeluş? o întrebă Mariella.

Sigrid duse cleştele de gene la un ochi şi strânse.

— Mă tem că nu mă pricep prea bine la asta, spuse ea.

— Ba da, răspunse Mariella. M-ai avut pe mine.

Sigrid deschise cleştele de gene pentru celălalt ochi.

— Aşa e. Însă nu a fost uşor. Unele femei fac uşor copii şi se pricep foarte bine la asta. Trupul lor se pricepe foarte bine la asta. Vezi tu, suntem construiţi un pic diferit.

— Însă doctorii te vor ajuta, spuse Mariella. Doctorii de bebeluşi. Asta e meseria lor.

— Chiar şi aşa.

— Şi care parte din tine n-a mers?

Sigrid lăsă cleştele de gene şi luă rimelul.

— Capul, draga mea.

— Nu ai bebeluşi în cap.

— Însă, spuse Sigrid, ai gânduri şi sentimente. Mai ales când creşte un copil în tine. Nu eşti doar un corp, ci ai şi minte. La urma urmei, şi tu ai gânduri tot timpul, nu-i aşa? Şi nu uita că unii oameni au sentimente şi gânduri dificile, pe care tu poate nu le ai şi trebuie să-i înţelegi.

Mariella se ridică şi ieşi din cadă.

— Aşa ca bunica? întrebă ea dezinvolt.

Sigrid tocmai îşi dădea cu rimei şi se opri, întorcându-se:

— Poftim?

Mariella se aplecă să ridice scaunul.

— Păi bunica a avut trei copii, deci probabil că ea a crezut că e uşor.

— Da, cred că da.

Mariella lăsă scaunul pe podeaua băii. Apoi se căţără pe el, părând mai înaltă decât mama ei. Privi în jos către Sigrid, zâmbind în faţa propriei superiorităţi.

— Aşa că, spuse ea, uneori bunica uită să-i înţeleagă pe cei ca tine. Nu-i aşa?

— Ei bine, vrem să vă dăm o veste, spuse Charlotte.

Era un pic îmbujorată. Prânzul avusese succes şi, cu toate că Rachel comentase în privinţa lui, mâncase tot din farfurie şi chiar spusese „oh, hasmaţuchi!", pe un ton de surpriză plăcută când văzuse ornamentele de pe salata de cartofi. Mariella fusese adorabilă şi amuzantă şi îi distrase cu poveştile improbabile despre prietenele ei, iar Anthony desenase caricaturi cu ei toţi sub formă de păsări – Charlotte era un struţ foarte simpatic, cu gene false şi ciorapi-plasă – şi toţi exclamaseră când văzuseră apartamentul şi pozele de la nuntă; Charlotte îl privise pe Luke şi simţise că acesta îi dădea dreptate să insiste în privinţa invitaţiei la prânz, pentru a le demonstra părinţilor săi că întrunirile de familie pot fi la fel de plăcute şi în altă parte decât la baza familiară de la Suffolk. Aşa că lovi uşor cu lingura în paharul de apă şi spuse pe un ton uşor grăbit:

— Ei bine, vrem să vă dăm o veste.

Rachel, care stătea lângă Luke, întinse mâna să-i atingă fruntea.

— Oh, dragul meu. Ai dat lovitura la serviciu.

Luke o privea lung pe Charlotte. Părea sufocat, ca şi când ţinea în el ceva de care abia aştepta să scape.

Charlotte, la rândul ei, o privi pe Rachel.

— Nu, spuse ea hotărât.

Rachel se întoarse către Charlotte.

— Nu…

— Nu ce? întrebă Charlotte pe un ton aspru.

— Te rog, îi spuse Anthony lui Rachel din partea opusă a mesei.

— Nu un copil, spuse Rachel cu nepăsare.

— Rachel! strigă Anthony.

Charlotte se ridică. Îşi pierduse cumpătul într-o clipă.

— Da, ţipă ea. Un copil! O să avem un copil! Ce e rău în a avea un copil?

— Sunteţi căsătoriţi de zece minute, spuse Rachel fără să clipească. Nu puteai să aştepţi?

Se instală haosul. Luke se ridică şi răsturnă scaunul, în graba lui de

a înconjura masa până la Charlotte, însă Sigrid fu mai rapidă decât el şi o îmbrăţişă pe Charlotte. Edward şi Anthony se întoarseră către Rachel.

— Cum ai *putut?*

— Ce aveţi în *cap?* V-aţi pierdut *minţile?*

— Şi care e treaba ta…

— Dumnezeule, sunteţi o pacoste…

Mariella privea. Stătea pe scaunul ei de la masă din faţa bunicii sale şi privea. Îi văzu pe mama ei şi pe unchiul Luke îmbrăţişând-o pe Charlotte şi, chiar dacă nu vedea decât părul şi picioarele lui Charlotte, ştia că acolo erau lacrimi, în toate acele îmbrăţişări, şi că plângea pentru că bunica spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună, iar acum bunica stătea acolo, cu privirea în poală, în timp ce tatăl şi bunicul ei se răsteau la ea în şoaptă, furioşi. Mariella se întrebă dacă bunica ar vrea să-şi ceară scuze, apoi dacă mama ei o liniştea pe Charlotte din cauza acelor chestii cu copiii din cap, apoi îşi aminti că Charlotte pornise totul când spusese că ea şi Luke vor avea un bebeluş şi un val de plăcere o luase pe Mariella pe sus şi o înălţase deasupra tuturor, aşa cum fusese în baia mamei ei cu câteva ore în urmă.

Bătu din palme.

— Opriţi-vă! strigă Mariella.

Nimeni nu păru s-o observe.

— Tăceţi, tăceţi! strigă Mariella. Privi către tatăl ei. Se oprise, nu se mai răstea la bunica şi stătea cu capul în mâini. Mariella trase adânc aer în piept, apoi ţipă: O să fie un *copil!*

Anthony spuse că va conduce el spre casă. Luase cheile maşinii din geanta lui Rachel, apoi îi deschise uşa, iar ea se sui fără să scoată vreo vorbă şi îşi trase centura de siguranţă; nu se uită la el când se aşeză pe scaunul şoferului şi potrivi oglinzile. Întrebă dacă avea nevoie să fie direcţionat către A12, iar el îi mulţumise, însă îi spusese că existau indicatoare, apoi porni radioul destul de tare şi călătoriseră într-o tăcere deprimantă până la Suffolk.

Drumul dură două ore şi jumătate. În cea mai mare parte, Rachel stătuse rezemată de spătarul scaunului, cu ochii închişi şi faţa întoarsă de la Anthony. Nu-şi dădea seama cum ar putea începe o conversaţie, iar Anthony arăta ca şi când acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Foarte rar îl văzuse atât de furios. Nu era un bărbat care să se lase pradă mâniei, cu atât mai puţin faţă de ea. De fapt, cu anii, ajunsese să creadă că, în ceea ce-l privea pe Anthony, ea putea face orice, că el nu doar că preţuia, ci şi depindea de vitalitatea şi siguranţa ei particulară, de felul partizan în care-i apăra pe bărbaţii din viaţa ei, de abilitatea ei de a acţiona. Prin mintea ei se derulau diverse momente ale vieţii lor de cuplu, în care Anthony căutase la ea alinare

şi înţelegere, momente precum nunta lui Edward sau dispariţia lui Ralph în Singapore sau anul de peregrinări al lui Luke. Iar ea încercă să se consoleze spunându-şi că Anthony avusese nevoie de ea atunci, se bazase pe ea pentru raţiunea ei, sinceritatea ei, capacitatea ei de a nu se lăsa copleşită de imaginaţie. Încercă să se convingă de faptul că ceea ce spusese azi nu era decât ceea ce gândeau toţi de fapt, dar nu puteau rosti cu voce tare, însă nu reuşi. Încercă să se convingă de faptul că reacţia lui Anthony era exagerată şi nedreaptă, amplificată de atracţia lui bărbătească pentru aspectul fizic al lui Charlotte, însă nu reuşi. Îşi spuse că, indiferent ce făcuse şi indiferent care fusese reacţia lui Anthony, nu avea de gând să plângă în faţa lui; şi reuşise. Aşa că, kilometri întregi, pe tot drumul lung către estul Angliei, în lumina obosită a soarelui din acea după-amiază târzie de duminică, Rachel rămase cu faţa întoarsă, cu ochii închişi şi gândurile colcăind în spatele lor precum o grămadă de viermi.

Pe aleea din faţa casei, Anthony o aşteptă să coboare din maşină ca să poată parca în micul hambar ce servea drept garaj.

— De fapt, spuse Rachel, iau maşina.

— O iei?

— Da.

— Unde?

— La Aldeburgh, răspunse Rachel.

— Şi crezi că acolo vei fi ascultată şi ţi se va da dreptate? întrebă Anthony, privind în faţă prin parbriz.

— Nu e vorba de asta.

— Nu?

— Am nevoie să vorbesc cu cineva, spuse Rachel, cu o uşoară disperare. Am nevoie să vorbesc. Şi nu pot vorbi cu tine.

Anthony deschise uşa şoferului şi ieşi.

— Nu. Cu siguranţă, nu poţi face asta.

Rachel se strecură fără eleganţă pe după schimbătorul de viteze şi se aşeză pe scaunul şoferului. Încă era cald de la trupul lui Anthony, iar căldura o făcu brusc să-şi dorească să plângă, mai mult decât oricare dintre gândurile pe care le avusese în drum spre casă. Când porni contactul şi se aplecă în faţă, îşi dădu seama că scaunul era mult mai în spate, iar oglinzile erau poziţionate în unghi greşit, aşa că trebui să se oprească la câţiva metri de locul în care se oprise mai devreme Anthony şi să regleze totul, cu el stând în picioare acolo şi privind-o, cu o expresie de nepătruns, însă deloc încurajatoare. O luă încet înainte pe pietriş şi ieşi pe poartă în stradă. Iar când casa şi silueta tăcută şi nemişcată a lui Anthony dispărură din raza ei vizuală, dădu frâu liber lacrimilor.

Anthony crescuse alături de câini. Tatăl său avusese un prepelicar, din familia copoilor care nici nu oboseau alergând, nici nu adormeau repede, iar Anthony presupusese că toate gospodăriile, toate familiile aveau câini, aşa cum aveau frigidere şi maşini şi televizoare. Însă Rachel, când era copil, fusese muşcată foarte rău de un câine, un labrador bătrân şi pe jumătate orb care crezuse că Rachel îi împiedica accesul la vasul cu mâncare. Iar ea rămăsese cu teamă faţă de câini. Îi tolerase lui Anthony ultimul copoi până-ntr-acolo încât stătuse lângă el în timpul ultimelor nopţi lungi ale vieţii lui, pe o cuvertură veche în bucătărie, însă după aceea spusese că ar fi bucuroasă să nu mai aibă câini o perioadă, care se prelungise odată cu venirea lui Edward, apoi se prelungise din nou odată cu venirea lui Ralph şi aşa mai departe, până când traiul fără câine devenise ceva ce chiar şi Anthony ajunsese să accepte. De fapt, acum nici nu se prea mai gândea la câini şi doar în ocazii ca aceasta, când se plimba pe chei, de-a lungul râului, paralel cu marea, considera că un câine ar fi fost un tovarăş plăcut şi simplu, care l-ar fi distras de la propriile gânduri, şi că unui câine i-ar fi putut spune cu voce tare şi fără teamă tot felul de lucruri pe care dorea să le exprime, însă care doar ar înrăutăţi lucrurile dacă ar fi rostite în faţa altei fiinţe umane.

Poteca se prelungea de-a lungul unui dig, între uscat la stânga şi râul Orde la dreapta. Era un drum pe care Anthony îl ştia de-o viaţă, pornind de pe cheiul cu întinderile sale tăcute de apă, fâşii joase de teren şi grupuri de mici bărci ancorate, care se legănau în briza blândă. De pe chei, poteca trecea pe lângă barăcile de lemn unde se vindea peşte proaspăt în timpul săptămânii şi o ceainărie mică şi curată cu terasă, apoi trecea pe lângă cubul alb al clubului nautic – toate familiare, toate atemporale, la fel de atemporale precum conturul îndepărtat, dacă privea spre uscat, al bisericii şi al castelului dintre copaci şi gardurile vii. Băieţii iubiseră castelul când fuseseră mici. Ralph îl alesese pentru un proiect de şcoală şi scrisese un eseu îngrijit şi cumpătat despre el, care începea astfel: „Castelul a fost construit CU MARI CHELTUIELI, de către Henric al II-lea”. Luke trecuse la poveşti din al Doilea Război Mondial şi era invidios pe emoţiile pe care le încercase Anthony în copilărie, când asistase la îndepărtarea baricadelor de pe plajă şi la căutarea grenadelor şi a bombelor neexplodate. Edward, acum atât de urban şi de cosmopolit, fusese interesat de istoria naturală a locului, un colecţionar de brâncă şi ierburi de mare, capabil să recunoască speciile de pescăruşi după culoarea picioarelor şi să stea ghemuit ore întregi în câmp lângă dig aşteptând să vadă iepurii cafenii în remarcabilele lor lupte din timpul ritualului de împerechere primăvăratic.

Ei bine, se gândea acum Anthony, în timp ce cobora malul abrupt de lângă dig şi se întorcea să privească lama albă a unei bărci cu

pânze care trecea liniştită în depărtare, nu avea nimic de câştigat dacă se apuca să compare acele vremuri cu ce era acum. Acele zile aveau ca protagonişti trei băieţi sub doisprezece ani. Prezentul avea ca protagonişti trei băieţi care aproape că trecuseră de treizeci de ani cu toţii. Copii mici, cu probleme mici: copii mari, cu probleme mari. Se simţea dezgustat de ce se întâmplase în acea zi, de spectacolul acela, de drumurile obositoare, de lipsa de grijă contraceptivă a lui Luke şi Charlotte, de egoismul lui Ralph, de incapacitatea lui Rachel de a-şi controla gândurile, limba şi comportamentul. Se simţea murdărit de toate astea, amărât şi mânjit, şi tânjea după acel câine mitic care să alerge înaintea lui pe o potecă dintr-un lan de grâu, urmărind un miros atât de pătrunzător, încât nu mai putea simţi nimic altceva. Acea simplitate pură i-ar fi adus alinare. I-ar fi amintit că viaţa nu însemna doar limite încălcate şi enervări şi sentimente rănite.

Din lanul din apropiere se auzi brusc ţipătul ascuţit al unei păsări. Anthony se opri şi rămase nemişcat. Acolo, pe un spic de grâu – şi nu în vârful unei trestii cum se întâmpla de obicei stătea o presură de trestie, mai mică decât mâna lui Anthony, cu trupul vărgat şi pătat îndrăzneţ şi cu capul negru precum cărbunele, împodobit cu o mustaţă albă şi amuzantă. Anthony aşteptă. Pasărea îl văzuse cu siguranţă. Probabil că avea un cuib în apropiere, pe sol, în formă de căciulă, poate şi cu câteva ouă înăuntru, din care vor ieşi pui maronii cu mustăţi negre şi albe deasupra ciocului minuscul. Pasărea şi omul rămaseră nemişcaţi, în seara de vară, timp de câteva secunde miraculoase, apoi pasărea scoase din nou acel ţipăt ciudat şi îşi luă zborul fără grabă, către trestiile de dincolo de dig. Anthony o privi dispărând şi trase aer în piept.

— Mulţumesc, spuse el către cerul pustiu.

Rachel se întoarse abia după lăsarea întunericului. Anthony îşi turnase un pahar de whisky cu apă şi se dusese în atelier, cu intenţia de a se refugia acolo, aşa cum făcea de obicei. Însă nu reuşise, aşa că se întorsese în bucătărie şi deschisese ziarele de duminică şi încercase să le citească şi să nu se uite prea des la ceas, şi să nu-şi toarne al doilea pahar de whisky.

Rachel aruncă cu zgomot cheile maşinii pe masa din bucătărie.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea, fără să-l privească pe Anthony.

El se uită în continuare în ziar.

— Şi mie, răspunse el.

— Nu vreau să discut despre asta…

— Credeam că vrei.

— Da, voiam, spuse Rachel, însă mi-a pierit cheful. Când stăteam în bucătăria lor, m-am simţit obosită de povestea asta, de mine, de… felul meu de a mă purta. În aceeaşi măsură.

Anthony ridică privirea. Rachel stătea acolo unde se oprise când intrase. Arăta sfârşită şi şifonată, iar părul îi era ca şi când ar fi dormit cu el ud.

— Cum adică?

Rachel se întoarse încet spre el. Zâmbea îndoită.

— Nu prea îi interesa…

— Ce anume…

— Am ajuns la ei chiar înainte de baie. Ralph era în baie, aşa că i-am ajutat cu una, cu alta, apoi i-am citit lui Kit, apoi am coborât, iar Petra desena la masa din bucătărie în vreme ce Ralph era în birou. Şi i-am spus Petrei despre copil, iar ea nici măcar nu a ridicat privirea, doar a spus: „A fost rapidă", iar eu am răspuns, prosteşte: „La fel ai fost şi tu", iar ea nu mi-a răspuns, a continuat să deseneze, apoi a venit Ralph şi mi-a spus: „Mulţumesc de vizită, mamă", iar eu mi-am dat seama că era un fel de a-mi spune să *plec*.

Anthony se ridică încet de la masă.

— Şi unde te-ai dus?

— Lângă mare…

— Unde ai…

— Am parcat pe Shingle Street, răspunse Rachel. Unde Petra spunea că ea şi Ralph au fost atât de fericiţi!

Anthony veni lângă ea.

— O zi proastă.

— Aşa e.

Ar fi vrut să spună: „Trebuie să laşi de la tine", însă apoi îşi dădu seama că erau amândoi prea obosiţi ca să facă faţă la ceea ce ar urma inevitabil, iar Rachel poate că ştia şi ea şi nu voia să înfrunte adevărul sau nu putea, la finalul unei asemenea zile. Aşa că rămase în picioare, privind-o cu coada ochiului, iar după o vreme ea întrebă:

— A sunat cineva?

— Băieţii? Nu.

— Am crezut că poate Luke.

— Nu.

— Sau Edward.

— Nu.

— Sigi…

— Opreşte-te, spuse Anthony. Eu beau un whisky. Vrei şi tu?

Rachel făcu semn din cap că nu. Privi bucătăria, culorile, obiectele, şirurile de căni pe rafturile de lemn, fructierele de ceramică, tocătoarele împrăştiate.

— Toate astea par învechite, nu-i aşa…

— Rachel, nu începe. E prea târziu. Suntem prea obosiţi…

Ea îi aruncă o privire, iar el păru s-o zărească pe fata căreia îi oferise inelul cu acvamarin ce aparţinuse cândva bunicii lui, fata care

ştiuse mereu ce să facă cu el, cu Dărăpănătura, cu casa părinţilor lui, care se prăbuşea lent.

— Somn, spuse Anthony, punându-i mâna pe umăr. Nu ne rămâne decât să încheiem ziua de azi.

Rachel se îndepărtă, iar mâna lui alunecă de pe umărul ei. Luă cheile maşinii şi le aruncă în fructieră, printre banane.

— Bine, spuse ea.

Capitolul 10

În timp ce Petra se afla la grădină cu băieţii, Ralph îşi scoase toate costumele vechi din fundul dulapului din dormitorul lor. Nu-şi scosese niciodată costumele din vechiul dormitor din casa părinţilor săi, ca să le ducă la casa de pe Shingle Street, însă când se mutaseră la Aldeburgh, Rachel venise cu toate costumele lui învelite în huse de plastic şi pânză şi spusese că, pentru că începea propria viaţă de familie, ar trebui să-şi ţină la el tot ce-i aparţinea.

Ralph fusese uşor surprins. Rachel îi adusese costumele, însă nu şi cărţile din copilărie sau fortul său de jucărie sau suportul pentru chei care fusese prima lui lucrare în lemn din şcoala generală. Acceptase costumele, presupunând că mama lui îi dădea de înţeles că statutul său de tată îi solicita mai multă seriozitate, şi le îndesase în spatele micului dulap pe care îl împărţea cu Petra, apoi uitase de ele, aşa cum uitase şi de posesiunile lui din copilărie, pe care mama lui părea încă dornică să le păstreze. De fapt, uitase atât de complet de ele, încât îşi închiriase ceva pentru nunta lui Luke, înainte ca Petra să-i spună încet:

— Însă ai costum. Ai multe costume.

Şi iată-le din nou pe toate, albastru-închis şi cenuşiu-închis, strivite pe umeraşe nepotrivite, cu etichetele croitorilor din Singapore, care copiaseră minunat cele două costume englezeşti cu care venise el. Nu arătau prea bine, bietele sale costume, şifonate şi neglijate, cu căptuşeala roasă şi tot felul de chestii în buzunarul pantalonilor, şi cu nasturi lipsă la manşete. Ralph îşi aruncă blugii pe podea şi luă pantalonii unui costum frumos de lână, cenuşiu cu dungi. Îi îmbrăcă peste boxeri şi peste şosetele subţiri. Încheie nasturele în talie şi trase fermoarul. Îi veneau perfect, îi cuprindeau mijlocul, îi cădeau peste coapse suficient cât să-şi poată băga mâinile în buzunare, unde găsi jumătate dintr-un bilet de avion pentru Singapore Airlines şi o bancnotă mototolită de cincizeci de dolari de Singapore. Privi bancnota din mâna lui şi îşi aminti. Se gândi la apartamentul său, într-un bloc uriaş de pe Orchard Street, cu un hol imens, strălucitor, pardosit cu piatră lustruită şi lift într-o coloană de sticlă, care se ridica tăcut printre copacii verzi şi lucioşi ai unei jungle de interior. Îşi aminti de sala de tranzacţii a băncii, unde toţi urlau în căşti zece ore pe zi. Îşi aminti de plaje în weekenduri, unde stătea singur pe nisip privind cum soarele dispărea brusc în Strâmtoarea Singapore, şi se gândea că acolo, peste marea violet, se întindea prima dintre insulele nenumărate ale Indoneziei. Închise ochii. O dorinţă bruscă de libertate îl lovi cu atâta forţă, încât îi tăie respiraţia.

Băgă bancnota de cincizeci de dolari înapoi în buzunar şi deschise ochii. Se privi în oglinda îngustă pe care o bătuse într-un cui în spatele

uşii de la dormitor şi a cărei margine de jos fusese decorată de Kit cu abţibilduri cu Bob Constructorul. Arăta diferit în pantaloni de costum, în ciuda tricoului verde-închis uzat şi lăbărţat şi a bărbii nerase de două zile. Găsi haina de la costum şi o îmbrăcă. Chiar şi cu tricoul acela, chiar dacă sacoul era şifonat, arăta impresionant. Îşi îndreptă umerii. Costumul îi dădea personalitate şi autoritate. Trase aer în piept. Se întrebă dacă mai avea cămăşi şi pantofi. Jurase să nu mai poarte cravată niciodată, însă cravata făcea ceva pentru cămaşă, cumva o completa. La fel ca butonii de la manşete. Oare oamenii mai purtau butonii la manşete? Oare el încă mai avea vreo pereche?

Se duse la bucătărie în şosete şi costum. Umplu ibricul. Nu-i era nici foame, nici sete, dar simţea nevoia să-şi amintească ceva ce era – sau fusese – plin de emoţii şi stimulant, care trebuia sărbătorit măcar cu o cafea. Îşi aminti cât de lipsit de griji fusese în Singapore, cât de uşor era să-şi exercite talentele, fără să trebuiască să facă altceva decât să exploateze lucrurile la care se pricepea, să se relaxeze seara şi să alerge liber în weekenduri. Acum se întreba cum de considerase atunci că era sătul, plictisit şi cum de reuşise să lase în urmă totul, intenţionat. Îşi aminti cum îşi aruncase cravata – era posibil să fi fost chiar o cravată Hermes, cumpărată din aeroportul Changi – într-un coş pentru hârtii al companiei şi se minună în faţa nebuniei lui. Ce naiba fusese în mintea lui?

Privi în jurul său în bucătărie. Nu era bucătăria Petrei, în felul în care bucătăria mamei lui era bucătăria mamei lui. Într-un fel era bucătăria lor, sau cel puţin bucătăria pe care el şi Petra o construiseră dintr-o cameră pătrată plăcută, în care se aflau un aragaz şi o chiuvetă. El zugrăvise pereţii în albastru, pentru ca Petra să poată adăuga păsări, nori şi constelaţii, şi aranjaseră mobilierul pe care îl achiziţionaseră de ici, de colo într-un fel confortabil, chiar dacă nu era neapărat estetic; iar ei pur şi simplu trăiau acolo, iar teancul de rufe murdare căpătase şi el un loc al său, la fel ca ibricul şi cutiile cu cereale, şi cănile de plastic ale băieţilor. Oare lui, lui Ralph, îi va fi dor? Dacă vor fi nevoiţi să plece din acea bucătărie, din acea casă, şi să se mute undeva de unde Ralph – în acest costum şi cămaşă, şi cravată, şi butoni la manşete – ar putea lua trenul zilnic către o lume de sticlă şi oţel care, chiar în acel moment, îi amintea de strălucirea nostalgică din Singapore, oare i-ar păsa?

Uşa exterioară a bucătăriei se deschise. Kit, în tricoul lui cu Spider Man, intră ţinând un morcov plin de pământ şi un băţ. Ridică morcovul.

— Uite!

— Mă uit…

— Eu l-am scos, spuse Kit.

— Bravo. Şi acum îl mănânci?

Kit lăsă morcovul să cadă pe podea.

— Nu…

— Uau, făcu Petra din prag. Uite cum arăţi.

Ralph luă o postură ţanţoşă.

— Ce părere ai?

Petra îl ţinea în braţe pe Barney. Se aplecă şi-l lăsă pe podea. Copilul se îndreptă spre morcovul scăpat de Kit.

— Nu e chiar genul meu de costum, însă arăţi bine, spuse Petra.

— Ai putea să-l calci?

— Bine.

— Nu am cămăşi…

Petra se întoarse afară şi reapăru cu un coş plin cu legume.

— Uite.

— Kit mi-a spus acelaşi lucru…

— Kit doar le smulge. Eu le cultiv. Morcovi, spanac, ridichi, salată.

Ralph traversă bucătăria şi aruncă un ochi în coş.

— Impresionant!

— Îmi place, spuse Petra.

— Grădina?

— Să cultiv plante.

Ralph se întoarse la ibric.

— Poate vom găsi o casă cu o grădină. O grădină suficient de mare cât să cultivi plante.

— Îmi place grădina mea, spuse Petra.

Barney mânca morcovul cu pământ, adus de Kit. Acesta stătea lângă masă, cu băţul între picioare ca şi când ar fi fost un căluţ de jucărie, asamblând piese de Lego aflate într-un coş de pâine. Pe masă se aflau caietul de schiţe al Petrei şi mai multe ziare şi borcane, o cutie de lapte, un ciocan şi câteva castroane rămase de la micul dejun, cu cereale uscate pe margini. Petra lăsă coşul jos pe caietul de schiţe.

— Casa asta e bună, spuse ea.

Ralph turnă în cafetieră cafea dintr-o pungă. Adăugă apa fiartă din ibric şi puse din nou pistonul în cafetieră. Îl împinse uşor şi cu grijă.

— O să câştig şaizeci de mii. Şi asta pentru început. O să câştig şi mai mult după o perioadă de probă de trei luni.

— Nu pot să mă gândesc la o sumă atât de mare.

— Ei bine, ar trebui, spuse Ralph.

Petra se aplecă şi îi luă morcovul lui Barney, şterse pământul de poalele tricoului ei şi i-l dădu înapoi.

— Nu contează.

— Ce anume? întrebă Ralph.

Petra îşi frecă mâinile de tricou.

— Banii, răspunse ea.

Ralph lăsă cafeaua şi veni lângă ea.

— Avem nevoie de bani, draga mea, spuse el.

— Doar puţin.

Ralph întinse mâinile şi o întoarse spre el.

— Petra. Lecţia numărul unu. Dacă nu ai bani, nu ai unde să locuieşti, nu ai ce să mănânci, nu ai cu ce să te îmbraci. Lecţia numărul doi. Dacă nu ai o slujbă, nu ai bani pentru cele de mai sus. Înţelegi?

Petra nu-l privi. Dădu din cap.

— Tu nu lucrezi, spuse el.

— Aş putea. Am mai făcut-o.

— Da. Însă acum nu lucrezi. Nu ai mai lucrat de când s-a născut Kit. Nu mă deranjează. Nu mă deranjează că nu lucrezi. Însă unul din noi trebuie să o facă. Am lucrat şi voi lucra din nou.

— Da.

— Şi nu mai pot lucra din casa asta.

Petra nu răspunse. Ralph se aplecă să o privească în ochi.

— Acum, trebuie să merg la slujbă, spuse el. Trebuie să merg la Londra.

Petra făcu un pas înapoi, eliberându-se din strânsoarea lui.

— Frigănele la cină? îl întrebă ea pe Kit.

Băiatul se concentra la piesele de Lego şi respira greu. Nu o băgă în seamă.

— Asta se va întâmpla, îi spuse Ralph Petrei.

Petra păşi peste Barney ca să ajungă la frigider, pe care îl deschise ca să caute ouă.

— De ce continuăm să iubim lucruri care ne fac rău? întrebă ea cu răceală.

Ralph rămase nemişcat.

— Te referi la mine?

Petra nu răspunse.

— Vrei să spui că încerc să te rănesc? întrebă Ralph.

Petra se întoarse, cu un cofraj de ouă în mână.

— Nu încerci asta. Însă asta se întâmplă.

— Şi cum altfel aş putea să vă întreţin pe toţi? întrebă Ralph încordat.

— Trebuie să fie ceva…

— Însă nu ceva ce vreau să fac.

Petra găsi o pungă de pâine feliată sub ziarele de pe masă.

— Atunci vrei să faci asta?

— Da, răspunse Ralph.

Ea îl privi. Avea o expresie de nedumerire totală.

— *Vrei* să porţi costum şi să mergi la Londra cu trenul, să lucrezi toată ziua într-un birou şi să nu vezi lumina zilei iarna?

— Da, răspunse Ralph.

— Vrei să fie ca în Singapore?

Ralph luă cafetiera şi îşi turnă cafea în cană.

— Da, răspunse el.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Mi s-a dat încă o şansă să fac ceva la care mă pricep foarte bine.

— Am avut bani şi înainte.

— Însă nu am putut să mă gestionez singur, răspunse Ralph. Am crezut că pot, însă nu am putut. Nu sunt manager. Sunt bun în echipă. Sunt creativ când nu trebuie să fiu eu cel responsabil. O să fiu o pacoste, însă o să am rezultate. Dacă sunt liber, o să am rezultate.

— Liber…

— Da.

Petra scoase din pungă feliile de pâine.

— Atunci trebuie să fii liber, spuse ea.

— Mulţumesc. Întinse cana pe care tocmai o umpluse. Cafea?

Steve Hadley ajunsese să cunoască Aldeburghul destul de bine. De când sosise cartea poştală de la Petra – o carte poştală pe care ea pictase un nagâţ cu creastă, însoţită de o bancnotă de zece lire – îşi petrecuse mult din timpul său liber în Aldeburgh, căutând-o. Ea îi spusese că avea doi băieţi mici şi, cu toate că văzuse destule femei scunde cu copii, nu multe aveau doar băieţi. Însă Steve nu se grăbea. Avea toată vara la dispoziţie să patruleze coasta din Aldeburgh, de la marea sculptură în formă de scoică până la Benjamin Britten şi până la punctul cel mai sudic al oraşului, unde terasele înalte de pe ţărmul mării dispăreau în fâşiile mlăştinoase aflate în locul în care râul se împletea cu marea. Avea cartea poştală a Petrei în buzunar. I-o trimisese directorului rezervaţiei naturale, împreună cu banii, ca donaţie, iar directorul îi dăduse cartea poştală lui Steve, spunând că el era singurul Steve la care se putea referi ea, deci mai bine să o ţină el, căci era un desen tare frumos. Da, era un desen tare frumos. Fără el şi fără efortul pe care ea îl depusese cu siguranţă, Steve se îndoia să s-ar fi deranjat să o caute. Însă desenul şi amintirea ei dormind pe nisip se îmbinaseră şi îl făcuseră să o ţină minte într-un fel incitant şi plăcut. Aşa că, după slujbă şi în zilele libere, Steve mergea până la Aldeburgh şi mânca peşte şi cartofi pai, stând pe prundiş şi aşteptând.

În sfârşit, o văzu chiar când se pregătea să plece acasă, într-o după-amiază a uneia dintre zilele sale libere, în timp ce stătea în picioare privind către şcoala primară, admirând bărcuţa strălucitoare modelată pe zidul alb. Ea trecu pe lângă el cu un cărucior în care se afla un bebeluş mare, iar lângă ea mergea un băieţel, trăgând uşor de cărucior şi scâncind încet şi constant, un sunet pe care Steve îl recunoscu de la copiii fratelui său.

Coborî de pe trotuar până în stradă, în faţa ei.

— Bună, spuse el.

Petra părea să nu înţeleagă, apoi expresia ei se lumină. Îi zâmbi. Purta o tunică indiană brodată, peste blugi, şi era încălţată cu tenişi, iar părul îi era legat pe un umăr într-o coadă lungă.

— Salut…

El întinse mâna.

— Sunt Steve. De la Minsmere. Îţi aminteşti?

Ea dădu din cap în semn că da. Apoi îi spuse băieţelului:

— M-am dus să dorm pe nisip şi mi-au căzut cheile de la maşină din buzunar. Acest bărbat le-a găsit…

Kit se opri din scâncit. Îl privi nesigur pe Steve. Iar acesta se ghemui pe stradă în faţa lui.

— Am nepoţi de vârsta ta, spuse el.

— Am trei ani, răspunse Kit precaut.

— Sunt sigur, continuă el.

— Am un camion.

Steve se ridică.

— Ce norocos!

— Ce faci în Aldeburgh? îl întrebă Petra.

El zâmbi.

— Te căutam.

— Da?

Scoase din buzunar cartea poştală desenată de ea.

— O ţin cu mine de săptămâni întregi.

— Nu vreau să mă urmăreşti, spuse Petra.

— Nu, răspunse el, pur şi simplu aşteptam. Speram cât de cât. Ştii tu… Îl privi din nou pe Kit. Cum te cheamă?

— Kit.

— Şi pe el?

— Barney, răspunse Kit, apoi adăugă: Tot timpul mănâncă.

Steve râse.

— Aşa se pare, spuse el, privindu-l pe Barney.

Petra îl studia. Apoi spuse, ca şi când ar fi luat brusc o hotărâre:

— Mergem la grădină.

Steve dădu din cap, apoi adăugă şovăind:

— Pot să vin şi eu?

— Bine…

El se îndreptă spre căruciorul lui Barney.

— Să-l împing eu?

Petra se dădu într-o parte.

— Bine, răspunse ea, apoi adăugă: Sunt măritată.

— Mă gândeam că eşti.

Petra îl luă pe Kit de mână.

— De patru ani…

— Nu e nicio problemă.

— Nicio problemă?

Steve îl împinse pe Barney către aleea ce ducea la grădini.

— Adică, oricum te plac. Te plac pentru că te-ai culcat pe nisip şi ai pictat nagâţul. Eşti altfel.

— Asta nu mă ajută, spuse Petra. Să fiu altfel. Şi Kit e altfel. Nu-i aşa, Kit?

Băieţelul privi dincolo de mama lui, către Steve care împingea căruciorul. Se gândea că de obicei nu o putea ţine de mână din cauza căruciorului; şi-i plăcea să o ţină de mână, şi-i plăcea că nici în cealaltă mână ea nu ţinea nimic. Îl privi aprobator pe Steve.

— Da, îi răspunse el mamei sale.

— Nu vreau să vorbesc despre plăcut, îi spuse Petra lui Steve. Nu vreau nimic de genul ăsta. Nu trec printr-o perioadă prea bună. Mergeam la grădină pentru că acolo mă simt mai bine, mă linişteşte.

— N-am nimic împotrivă, spuse Steve.

Barney se întoarse în căruciorul lui şi observă că în locul mamei sale era un străin. Începu să urle.

Petra se aplecă dintr-o parte. Kit vedea unde mergea mâna ei liberă.

— Oh, Barn… spuse ea neajutorată.

— Haide, spuse Steve brusc. Iuhu! Hai să alergăm!

Se porni să alerge surprinzător de repede pe potecă, virând şi deviind căruciorul ca să evite pietrele. Urletele lui Barney se transformară aproape imediat în chicoteli, apoi în strigăte de plăcere.

— Haide! strigă Kit către Petra. Haide, haide!

Şi începu să alerge trăgând-o după el, iar ea îl urmă împiedicându-se, iar el ştia că ea se simţea la fel de emoţionată pentru că şi ea râdea – era în grija lui şi râdea.

Steve se dovedi de mare ajutor în grădină. Repară zăvorul porţii şi scoase aracii care susţineau mazărea uscată de la lipsa apei, apoi scoase un cuib, două de cartofi noi şi îl împiedică pe Barney să mănânce câinele-babei, apoi îi făcu lui Kit o pistă pentru camion, o linie din cărămizi vechi pe care le găsise în altă grădină, de care era clar că nu se ocupa nimeni, spusese el, pentru că plantele crescuseră în exces şi făcuseră seminţe. N-o deranjă pe Petra cu vorbitul, doar îi luă sapa să scoată el cartofii, şi repară poarta cu şurubelniţa briceagului pe care îl avea în buzunar, şi se ghemui tăcut lângă Barney şi îi scoase câinele-babei din gură fără să atragă atenţia la ceea ce făcea. Când, în sfârşit, plecară, Barney îl lăsă să-l urce în căruţ şi să-l scoată pe poartă fără să protesteze, iar Kit aşteptă până când Petra fu gata, apoi puse zăvorul reparat la locul lui şi o luă din nou de mână. De data asta, în mâna liberă ea ţinea un buchet de garofiţe, ceea ce era perfect pentru că erau doar fiori.

Iar când ajunseră la şcoală, Steve se opri şi spuse:
— Acum trebuie să-mi iau rămas-bun.
— Vrei o cafea? întrebă Petra.
El clătină din cap în semn că nu.
— Trebuie să plec, mulţumesc.
Ea îi întinse florile, însă el scutură din nou din cap.
— Nu mă prea dau în vânt după flori.
Petra lăsă florile pe mânerul căruciorului.
— Mulţumesc pentru ajutor, spuse ea.
— Mulţumesc pentru companie.
Steve privi în jos spre Kit.
— Ne mai vedem, domnule şofer de camion.
— Vii la noi acasă? întrebă Kit.
— Nu, prietene, nu vin.
— Ba da! spuse Kit.
— Însă îţi spun ceva, continuă Steve, încă privindu-i pe Kit şi Petra. Voi puteţi veni pe la mine. Puteţi veni la mine acasă.
— Da! strigă Kit.
— La mine acasă sunt destule pietre cât să umpli un milion de camioane, spuse Steve.
O privi pe Petra, care se uita la garofiţe.
— Ce zici?
Ea ridică un picior încălţat în tenis şi trase frâna căruciorului.
— Bine, răspunse ea.

Rachel îi trimise lui Ralph prin e-mail detaliile despre o casă din Ipswich. Era într-un duplex şi nu era cine ştie ce, însă avea trei dormitoare, o grădină de treizeci de metri pătraţi şi se afla la şapte minute distanţă de gară. De asemenea, îi ataşă şi mersul trenurilor din Ipswich, pentru ca Ralph să vadă cât de devreme ar putea să ajungă la birou şi cât de târziu ar putea să plece, pentru că drumul până la destinaţie după ce cobora din tren era extrem de scurt.

Ralph se gândi că era o casă potrivită. Probabil că fusese construită în perioada interbelică, însă era spaţioasă şi perfect amplasată. În textul e-mailului, Rachel îi spusese că ea şi Anthony vor găsi cumva o metodă să-i ajute dacă nu le ajungeau banii să cumpere o casă mai scumpă decât cea pe care o vindeau. Nu discutaseră încă despre asta, însă era sigură că nu vor fi probleme, Anthony putea să vândă mai multe tablouri sau să semneze un contract nou, Ralph nu trebuia să-şi facă griji. Şi se interesase de şcoli – era o şcoală primară a Bisericii Anglicane foarte bună la un kilometru şi jumătate distanţă şi două grădiniţe cu locuri libere pentru trimestrul de toamnă. Grădina era suficient de mare pentru ca Petra să cultive legume. Să meargă ea să o vadă în numele lui şi al Petrei?

„Te rog. Mulţumesc”, răspunse scurt Ralph, apoi dădu clic pe „Trimitere”. Dacă până atunci fusese dură şi frustrantă şi dureroasă, viaţa părea să devină brusc mai plăcută, să i se desfăşoare în faţă aşa cum nu se întâmplase de secole. Nu voia neapărat să locuiască într-un duplex, pe o stradă ştearsă de lângă gara din Ipswich, însă pe moment gândul acela părea alungat de strălucirea celorlalte lucruri care i se ofereau şi care, brusc şi minunat, îl făceau să se simtă ca şi când ar fi fost eliberat într-un spaţiu imens de aer albastru şi strălucitor, unde se putea înălţa şi răsuci şi plonja. Avea plămânii plini de acea libertate şi energie, şi de şansele de realizare din interiorul lui, şi putea să îndure foarte bine să se reducă la weekenduri petrecute într-un loc destul de neprimitor. Oricum, avea o grădină de treizeci de metri pătraţi. În Aldeburgh, aveau doar o curticică ce dădea spre un perete de garaj. O grădină de treizeci de metri pătraţi era suficient de mare cât să te joci cu mingea, plus că locul pentru legume era mai mare decât cel din grădina actuală.

Aşeză e-mailul imprimat de la Rachel în faţa Petrei.

— Ce părere ai?

Petra îşi aruncă un ochi spre el.

— Arată bine.

— E la şapte minute de mers pe jos de gară.

Petra dădu din cap. Nu se mai uită la detaliile despre casă şi îşi luă coşul. În el erau cartofi noi, galbeni-albicioşi, de dimensiunile unor nuci.

— Are o grădină de treizeci de metri pătraţi, spuse Ralph. Pentru o poartă de fotbal şi pentru legume. Dă spre sud.

Petra puse cartofii în chiuvetă.

— Drăguţ, spuse ea.

— Vrei o bere?

— Nu, mulţumesc.

— Ştiu că nu e foarte atrăgătoare, însă e perfect amplasată. Şcoli, gară, totul.

Petra dădu drumul la apă în chiuvetă.

— Le-ai spus noapte bună copiilor?

— Da, răspunse Ralph.

Petra se întoarse spre el.

— Nu le-ai spus…

— Aşa e, spuse Ralph, însă o voi face.

— Nu te mai uita la chestia aia…

— Mă gândeam…

— Nu te mai gândi, spuse Petra. Mergi la Kit. E în pat. Te aşteaptă.

Ralph se ridică. Petra observă că purta un tricou pe care nu i-l mai văzuse niciodată. Era alb imaculat, cu o siglă mică şi discretă pe piept în stânga. Şi era bărbierit. Petra nu-l mai văzuse bărbierit atât de bine

de luni întregi.

— Draga mea, te rog, gândeşte-te…

Petra se întoarse din nou spre chiuvetă.

— Am avut un sfârşit de zi frumos, spuse ea. La grădină. După ce s-a întâmplat, a fost o uşurare.

Ralph nu asculta. Stătea în picioare lângă masă, în tricoul lui de corporatist, pierdut în alt spaţiu decât cel în care se afla de fapt.

— Kit m-a tras de păr, spuse Petra, învârtind cartofii în chiuvetă ca să-i spele de pământ. Chiar rău. Adică m-a tras atât de rău de păr, încât m-a durut. Nu ştiu dacă chiar a vrut, poate a vrut doar să vadă cum este să smulgi părul din capul cuiva, însă am urlat şi probabil că l-am speriat, pentru că s-a repezit în cealaltă parte a camerei şi l-a tras de păr pe Barney, apoi Barney a urlat. Aşa că l-am luat pe Barney în braţe să-l liniştesc şi l-am ignorat pe Kit, apoi Barney s-a înfuriat, vedeam că era furios pe mine pentru că nu-l pedepsisem pe Kit, ci îl ignorasem. Ce crezi că ar fi trebuit să fac?

— Cum? spuse Ralph absent.

— Adică, spuse Petra, era clar că Barney voia dreptate, chiar voia să fac dreptate, se aştepta probabil… să-l *înjunghii* pe Kit sau cam aşa ceva.

Se lăsă liniştea. Apoi, parcă din depărtare, Ralph spuse:

— N-ai fi în stare să faci asta, nu-i aşa?

Petra scoase dopul de la chiuvetă.

— Am continuat să-l alint pe Barney, apoi Kit a început să plângă. A plâns tot timpul, ore întregi, până ne-am dus la grădină. Apoi s-a domolit.

— Ah, bine, spuse Ralph.

Petra luă un prosop de pe spătarul unui scaun.

— Nu e bine, spuse ea, privind e-mailul imprimat de pe masă.

— Ce anume?

— Nu plec de-aici.

Ralph îi zâmbi.

— Ştiu că nu e cine ştie ce. Sunt sigur că vom găsi altceva.

— Nu vreau să locuiesc în Ipswich, spuse Petra.

— Am nevoie să fiu aproape de gară, răspunse Ralph răbdător.

Petra se şterse pe mâini. Apoi, puse din nou prosopul pe scaun.

— Nu pot, spuse ea.

Ralph o privi în ochi.

— Ce nu poţi?

— Nu pot să plec, repetă Petra. Nu pot să plec de lângă mare.

Capitolul 11

Mama lui Charlotte se afla la masa ei de desen, cu o floare de dalie. Se părea că daliile erau atât de demodate, încât acum erau din nou în prim-plan şi foarte la modă. Sau cel puţin asta îi spusese Charlotte când îi adusese un buchet cu o zi în urmă, un buchet strident şi ţipător de flori portocalii, roşii, violete şi galbene. Charlotte le cumpărase din piaţa de flori de lângă apartamentul lor, care se părea că era o piaţă de flori faimoasă în zilele de duminică, şi de unde puteai să cumperi şi cele mai bune brioşe, cafea şi pâine din lume, iar Charlotte declarase că nu se mai sătura de brioşe, iar Luke îi cumpărase o cutie întreagă, apoi o pălărie de la magazinul alăturat, pentru că era convins că îi va sta bine cu ea, indiferent cât de mult se îngrăşa. Apoi Charlotte izbucnise în lacrimi şi-i povestise mamei ei ce-i spusese mama lui Luke şi că nu reuşise să doarmă în noaptea aceea şi nu ştia dacă era mai mult rănită sau furioasă.

După ce pusese florile în apă, Marnie întinsese o singură floare galbenă pe o bucată de hârtie albă ca să cerceteze structura extraordinar de precisă a petalelor sale. Arăta ca un origami, simetrică şi cât se poate de tridimensională. Era o provocare să o deseneze, însă o provocare plăcută. După ce o privi lung şi cu atenţie, prinse floarea de dalie într-o clemă mică şi specială de bronz pe care tatăl lui Charlotte o proiectase şi o realizase pentru ea şi începu procesul îndelungat şi exact al desenării florii înainte de a o picta. Picta flori încă de dinainte să se nască surorile lui Charlotte. Începuse să deseneze pentru că tatăl lui Charlotte, care era bunătatea întruchipată, preferase să o sprijine în totalitate şi îi spusese că şi ea trebuia să aibă o viaţă a ei, în afara casei şi a grădinii. Marnie, însărcinată atunci cu Fiona – care avea acum treizeci şi cinci de ani –, se înscrisese la un curs de desen botanic. Fusese cea mai bună din seria ei. Tatăl lui Charlotte fusese foarte mândru de ea. De asemenea, Marnie ştia, chiar dacă nu rostea asta cu voce tare, că el se simţea astfel îndreptăţit; dacă ea ar fi lucrat, nu ar mai fi avut şansa să fie cea mai bună artistă din domeniul ei. Nu-i aşa?

Tatăl lui Charlotte se numea Gregory şi era cu zece ani mai în vârstă decât Marnie şi partener într-o firmă locală de avocatură, în care intrase imediat ce obţinuse diploma. Era mândru că avea copii, dar se simţea dezamăgit de lipsa unui fiu. Fusese foarte bun cu Marnie după naşterea fiecăreia dintre cele trei fiice ale sale şi îi oferise bijuterii alese special pentru a sărbători ocazia – pentru Charlotte granate, care era probabil piatra care îi plăcea cel mai puţin lui Marnie –, dar ea ştia că era dezamăgit. Nu spusese niciodată asta direct, însă era genul de bărbat al cărui comportament şi inflexiuni vocale aveau mai mult înţeles decât cuvintele pe care le rostea, iar Marnie ştia că şi-ar fi dorit

un alt Gregory care să-i ia locul, aşa cum el îi luase locul tatălui său, iar tatăl său îi luase locul bunicului său: patru generaţii de Gregory Webster-Smith, cu legături profunde şi emoţionante cu dealurile acoperite cu fagi din Buckinghamshire. Chiar şi în timpul ultimelor zile lungi de boală, în care Marnie îl îngrijise neobosită, repeta mereu că murea fericit, însă pe tonul unui om sfidător şi lipsit de satisfacţie. Odată, după o zi în care cu greu mai putuse suporta durerea şi amândoi erau osteniţi, chiar spusese că ştia că nu era vina ei că toţi copiii lor fuseseră fete. Însă reuşise să o spună pe un ton care stârnise în Marnie regret şi vină, iar ea plânsese neajutorată în supa concentrată de pui pe care o încălzea pentru el, sperând că va accepta să mănânce măcar o lingură.

Plânsese foarte mult şi după ce murise el. Fuseseră căsătoriţi timp de aproape patruzeci de ani, iar el îi lăsa o casă plăcută şi bani destui, pentru care ea nu făcuse nimic ca să-i câştige, deşi contribuise foarte mult la gospodărie, dar în moduri mai puţin cuantificabile. Era obişnuită cu el, era obişnuită să fie soţie şi nu era deloc sigură că va putea face trecerea la statutul de văduvă. Şi, de asemenea, era obosită până în măduva oaselor după trei ani lungi în care îl îngrijise permanent şi părea să se fi pierdut în procesul idealizării personalităţii lui Gregory, în timpul bolii. Timp de mai bine de un an după moartea lui, se plimbase pierdută prin casă, uitând de ce urcase la etaj, ducând degeaba un ghem de sfoară dintr-o cameră în alta, privind pe fereastră spre pajişte şi spre lac, fără să vadă însă nimic. Apoi Charlotte, Charlotte a ei cea dulce şi adorabilă, care fusese un motiv de mare îngrijorare pentru tatăl ei care credea că frumuseţea ei îi va aduce doar necazuri, venise acasă într-un weekend, luminoasă ca bradul de Crăciun, apoi spusese încă din prag că întâlnise pe cineva. Şi era ceva serios.

Anunţul ei o trezi brusc pe Marnie din transa ei post-Gregory. O electriză. Surorile mai mari ale lui Charlotte, Fiona şi Sarah, se sunau constant să-şi spună ce uşurare, nu-i aşa că e minunat, ai mai văzut-o pe mama aşa? Toate îl adorau pe Luke, desigur, atât de arătos, de înalt, de îndrăgostit de Charlotte, de dulce cu copiii Fionei şi ai lui Sarah, de politicos cu Marnie, un jucător de tenis atât de bun, atât de interesant să-l aibă pe Anthony Brinkley drept tată. Aproape peste noapte, casa lui Marnie încetă să mai fie un loc care rezona de prezenţa puternică şi plină de durere a lui Gregory şi de copilăria de mult pierdută a fetelor şi deveni sediul plin de energie al nunţii. Charlotte dorea tot ce visa Marnie – frac, cort, tort, flori, discursuri, şampanie –, tot ce avusese ea şi ce avuseseră Fiona şi Sarah, chiar dacă într-o formă modificată, pentru că soţul Fionei era într-o permisie scurtă din marină, iar soţul lui Sarah refuzase să se căsătorească în altceva decât în haine de zi cu zi. Starea Civilă din

Beaconsfield organizase o ceremonie minunată şi, desigur, foarte demnă, dar Sarah era îmbrăcată cu o rochie scurtă, iar soţul ei cu un costum obişnuit, şi se simţea foarte clar absenţa… magiei; da, acela era cuvântul potrivit. Însă Charlotte dorea magie. Dorea magie şi o privise pe mama ei cu aceeaşi încredere cu care îi cerea alinare sau laude când era mică.

Şi avusese magie. Ştia că avusese magie. Marnie se gândea la ziua nunţii lui Charlotte cu o satisfacţie deplină, aşa cum se gândea la lunile de dinaintea acesteia cu siguranţa plăcută că acea casă se trezise din nou la viaţă, că fiicele ei şi copiii acestora erau acolo în mod constant, că tradiţia ospitalităţii Webster-Smith – Gregory fusese renumit în calitate de gazdă – era la fel de solidă ca întotdeauna. Fusese o vară minunată. Paturile pentru oaspeţi abia avuseseră timp să se răcească între un musafir şi altul. Frigiderul era plin de bere, iar în congelator se afla şi o sticlă de un litru de votcă. Marnie se întreba uneori cu vinovăţie dacă mai fusese vreodată atât de fericită.

Însă acum apăruse asta. Acum, Charlotte – clar însărcinată chiar înainte de ziua nunţii ei, plângea în braţele lui Marnie despre cât de rea fusese Rachel cu ea. Marnie nu o cunoştea prea bine pe Rachel – înainte de ziua cea mare se văzuseră doar de vreo două ori, în întâlniri organizate atent –, însă i se păruse că era exact genul de persoană care se aştepta să fie mama lui Luke. Din experienţa lui Marnie, mamele de băieţi erau, în general, ori excesiv de feminine, ori directe şi capabile. Rachel părea să facă parte din a doua categorie şi, cu toate că Marnie nu fusese niciodată la ea acasă, ştia că Charlotte era impresionată de caracterul ei boem şi de culoarea şi stilul de viaţă care se învârtea în jurul gătitului şi picturii. Charlotte era vrăjită de atelierul lui Anthony. Marnie nu se gândise niciodată la un atelier. Gregory îi cumpărase o masă frumoasă din lemn de trandafir – o reproducere, dar realizată foarte frumos – care se potrivea în nişa ferestrei de la sufragerie. Spunea că în timp ce el se uita la curse de cai, la golf sau crichet la televizor după-amiaza, aşa cum îi plăcea de obicei să facă, ea putea să stea şi să picteze la masă, în partea opusă a camerei, şi aşa vor putea fi împreună.

Rachel, îi povestise Charlotte furioasă, o întrebase de ce nu putuseră să mai aştepte până să facă un copil.

— Şi nu a spus-o pe un ton drăguţ, continuă Charlotte. A spus-o ca şi când ar fi fost furioasă. Ca şi când ar fi fost… *dezgustată* de noi. Crede că am fost prea nepăsători. Părea că am fi insultat-o cu ceva, că am dezamăgit-o.

— Cred că nu asta plănuise ea pentru voi, spuse Marnie cu grijă.

Stăteau împreună pe canapeaua mare din sufragerie, iar Charlotte era rezemată de mama ei. Canapeaua se afla în alt loc faţă de cel în care se aflase pe vremea lui Gregory; la fel şi televizorul şi fotoliul pe

care stătea ca să se uite la el, care acum avea o cuvertură nouă, în carouri roşietice, pe care o alesese Fiona la sfatul unei prietene care avea o mică firmă de amenajări interioare.

— Nu era treaba ei să facă planuri pentru noi! strigă Charlotte. Îşi suflă nasul şi îşi lipi faţa de braţul mamei ei. Nu e viaţa ei! E a noastră! Şi a sunat atât de oribil… Vocea ei era oribilă.

— Ah draga mea, spuse Marnie, cât de blând putea.

Charlotte îşi ridică faţa de pe braţul mamei ei şi o privi.

— Nu eşti furioasă pe ea? Nu o urăşti pentru că mi-a vorbit aşa?

Marnie era conştientă de o strălucire caldă, care te înconjura atunci când erai părintele care se purta frumos, părintele care era văzut drept aliat, nu duşman.

— Încerc să nu, draga mea.

— De ce? De ce nu eşti furioasă? Nu mă crezi?

— Ba da, draga mea.

— Şi atunci…

— Problema e că simte pentru Luke ceea ce simt eu pentru tine. Luke e fiul ei…

— Luke e *al meu,* spuse Charlotte, suflându-şi din nou nasul. Luke e soţul meu. Înainte de orice altceva.

— Uneori, oamenii au nevoie de ceva timp să se obişnuiască.

— Cu ce?

— Cu… transferul de loialitate.

— Ei bine, va trebui să se obişnuiască. Nu mai e băieţelul ei.

Marnie aşteptă o clipă. Trase din cutie un şerveţel curat şi şterse rimelul curs pe obrajii lui Charlotte.

— Desigur, el ştie că eşti aici.

Charlotte privi dincolo de mama ei, la peretele din spatele canapelei.

— Nu… chiar.

— Luke nu ştie? Şi unde crede că eşti?

— La serviciu.

— Şi unde cred cei de la serviciu că eşti?

— În pat. Cu dureri de stomac.

— Ah, Charlotte, spuse Marnie.

Charlotte o privi din nou. Buza ei inferioară era uşor ieşită în afară.

— De ce ai spus-o pe tonul ăsta?

Marnie şovăi. Adevărul ar fi fost acesta: „Pentru că e prima minciună de femeie măritată pe care i-ai spus-o lui Luke. Şi va fi urmată de ani întregi de jumătăţi de adevăr. Ani.” Însă Charlotte nu părea că ar putea să înţeleagă sau să accepte asta. Aşa că se mulţumi să spună:

— Nu descurci harababura dacă faci o harabaură şi mai mare.

— Nu eu am *început,* spuse Charlotte tare.

— Ştiu că nu.

— Rachel a început, Rachel mi-a stricat masa de prânz, Rachel e cea care se poartă cu noi de parcă am fi nişte copilaşi proşti. Eu şi Luke suntem *căsătoriţi*.

— Căsătoria nu schimbă sentimentele pe care le ai pentru copii, spuse Marnie. Poate că, în timp, în mintea ta, le schimbă. Însă nu şi în sufletul tău. Continui să simţi la fel şi poate unele dintre acele sentimente nu sunt atât de rezonabile pe cât ar trebui.

Charlotte pufni.

— Şi tata simţea la fel? întrebă ea.

Marnie râse. O clipă, îşi imagină cum ar fi reacţionat Gregory la povestea lui Charlotte, ieşind valvârtej ca să scoată Mercedesul din garaj şi gonind spre Suffolk.

— Draga mea, tatăl tău ar fi fost de zece ori mai rău.

Acum, în timp ce examina dalia – chiar avea o culoare îngrozitoare, ca untul ieftin –, Marnie se gândi, mai mult cu uşurare decât cu vină, că Gregory nu ar fi fost de niciun folos într-o asemenea situaţie. Ar fi strigat: „Ţi-am spus eu!", când ar fi auzit de sarcina neaşteptată, apoi ar fi fost foarte sentimental faţă de Charlotte şi mult prea defensiv în faţa furiei ei că nu i se vorbise cu admiraţia şi aprobarea cu care era obişnuită.

Charlotte fusese o fetiţă încăpăţânată. Fiona şi Sarah aveau nouă, respectiv şapte ani când se născuse ea, iar ea fusese frumoasă de la prima suflare, cu căpşorul rotund acoperit cu puf rozaliu. „Poate că am răsfăţat-o", se gândi Marnie, „probabil că toţi patru am răsfăţat-o, iar ea a înflorit în răsfăţul nostru, dar s-a obişnuit doar cu laude şi nu poate să accepte o părere care nu coincide cu ceea ce vrea ea să facă". Şi totuşi, îşi spuse Marnie, aşezând floarea jos şi luând creionul de schiţe 3B, acceptase – sau cel puţin nu refuzase – sugestia lui Marnie de a merge direct acasă, să-i spună lui Luke unde fusese. Stătea în prag, jucându-se cu cheile de la maşină, şi spuse:

— Bine, o să încerc. Însă ne-a făcut să ne certăm! Îţi vine să crezi? Chiar ne-a făcut să ne certăm!

— Atunci nu o mai lăsa să-ţi facă asta.

Charlotte se uită la mama ei.

— Chiar eşti calmă? Chiar simţi că e în regulă să-mi vorbească aşa?

Marnie îi zâmbi lui Charlotte.

— De fapt, îi spuse ea, încă zâmbind, aş omorî-o.

Şi o auzi pe Charlotte râzând. Răsese tot drumul pe alee până la maşină, apoi se urcă şi răsuci cheile în contact, iar din difuzoarele maşinii se auzi brusc muzică, şi Charlotte se îndepărtă, lăsând în urmă un val de zgomot.

Marnie se aplecă deasupra hârtiei. Cel mai important lucru când eşti părintele unui copil care s-a făcut mare e să-ţi ţii gura. Asta dacă vrei

ca ei să-ţi spună totul.

— Sunt eu, Luke, spuse acesta la interfon.

— Luke! răspunse Sigrid, surprinsă.

Era în bucătărie şi călca rufe. Mariella era în pat, iar Edward ieşise să se întâlnească cu Ralph, care apăruse brusc la el la birou în acea după-amiază şi-i spusese că avea nevoie de ajutor.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebase Sigrid.

— Nu ştiu. A zis că-mi spune mai târziu, când ne vedem. O să-i cumpăr o bere şi o friptură şi-l urc în trenul de Suffolk.

— Familia ta…

— Nu voi întârzia. Sărut-o pe Mariella şi pentru mine. Şi nu uita de lucrurile bune.

— Ce lucruri bune?

— Familia iubitoare din altă ţară, de exemplu…

— Eşti bine? îl întrebă Sigrid prin interfon pe Luke.

— Da, sunt bine. Pot să intru?

Sigrid apăsă pe buton. Auzi uşa trântindu-se în spatele lui Luke, apoi paşii săi rapizi pe scări până la bucătăria de la demisol.

— Salut, spuse el, repezindu-se cu aceeaşi viteză să o sărute pe obraz.

— Unde e Charlotte?

— La un film cu prietenele. Ed e acasă?

— E cu Ralph, răspunse Sigrid. N-ai ştiut?

— Eu nu ştiu nimic, spuse Luke. Ştiu doar că, după acea duminică, Char nu pare deloc să se liniştească, iar eu simt că înnebunesc.

Sigrid opri fierul de călcat şi-i făcu semn să se aşeze.

— Stai jos. Vrei o cafea?

— Mai bine nu, răspunse Luke. Am băut prea multă azi şi tremur deja. Aş bea o bere.

Sigrid se duse spre frigider.

— Deci voiai să-l vezi pe Edward? întrebă ea.

— Da, oarecum. Pe unul din voi sau pe amândoi. Am nevoie de puţin ajutor…

Sigrid îi întinse lui Luke peste masă o sticlă de bere.

— Acelaşi lucru i l-a spus Ralph lui Edward…

— Se poate să nu ne mai gândim la Ralph?

Sigrid luă un scaun de pe cealaltă parte a mesei. Luke părea foarte tânăr şi foarte obosit, iar ea observă că avea unghiile roase. Îşi dădu seama că nu remarcase niciodată asta.

— Îţi place să-ţi rozi unghiile?

Luke luă o înghiţitură de bere din sticlă şi-şi trecu cealaltă mână prin păr.

— Acum mi-ar plăcea orice. Mi-ar plăcea chiar să iau droguri dacă

aş îndrăzni!

Sigrid luă un strugure dintr-un bol de fructe din faţa ei.

— E vorba despre copil? întrebă ea. Eşti îngrijorat că vei avea un copil?

Luke închise ochii o clipă.

— Sunt absolut încântat că voi avea un copil. Nu-mi pasă că suntem căsătoriţi doar de două luni. Sunt foarte emoţionat. Nu are legătură cu asta. Hm… e vorba de mama şi de Charlotte, bineînţeles, iar Charlotte crede că mama o dispreţuieşte pentru că: a) a rămas însărcinată atât de curând; şi b) nu e Petra, nu locuieşte în Suffolk şi nu ştie să deseneze. Iar acum…

Se opri.

— Acum…, reluă Sigrid.

Mânca încet încă o boabă de strugure.

— Acum, continuă Luke obosit, vrea ca mama să-şi ceară scuze.

Sigrid începu să râdă.

— De ce râzi? întrebă Luke.

— Asta nu se va întâmpla!

— Nu.

— Ea a spus familiei ei despre copil cu două săptămâni înainte să le spună părinţilor mei, continuă Luke abătut. Spunea că aşa se face. Că mama mamei e diferită de mama tatălui, iar acum susţine că felul în care s-a purtat mama dovedeşte asta, iar ca să poată avea orice fel de relaţie pe viitor cu mama, atunci mama trebuie să-şi ceară scuze.

Duse sticla de bere la gură şi bău din ea. Sigrid mai scoase una din frigider şi o lăsă pe masă, lângă Luke.

— Tu ce părere ai? întrebă ea.

Luke oftă.

— Cred că mama a sărit calul, însă e mai bine să iertăm şi să uităm.

— Nu e chiar atât de simplu, spuse Sigrid şi se opri.

Luke o privi şi întrebă:

— Nu cumva ai avut şi tu o dispută cu mama?

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— N-am ştiut…

— Şi nici acum nu vei afla, zise Sigrid. Am putea spune că uneori mamei tale nu-i prea pasă…

— Încă eşti furioasă pe ea?

Sigrid şovăi.

— Uau, făcu Luke, apoi adăugă: Nu bei şi tu ceva?

— Poate nişte ceai, spuse Sigrid, îndreptându-se spre ibric.

— Acum Charlotte are o fixaţie cu Petra. Nu e vorba doar că mama a spus ce a spus, ci şi că pe toţi îi compară cu Petra.

— Da, spuse Sigrid.

Luă o cană şi scoase câteva pliculeţe de ceai de valeriană dintr-un

dulap.

— Tu nu simţi acelaşi lucru, nu-i aşa? întrebă Luke.

— Da, spuse Sigrid. Se întoarse să-l privească pe Luke. E o problemă.

— Însă Petra e… e ca un copil, e un fel de soră vitregă…

— Ea a fost acceptată, spuse Sigrid.

— Însă era însărcinată când s-au căsătorit.

— Logica nu e punctul forte al poveştii. Iar Charlotte a ta nu e obişnuită cu greutăţi de familie, nu e obişnuită să nu fie în centrul atenţiei în familie.

— Pentru mine ea e în centrul atenţiei, spuse Luke.

— Spune-i ei asta.

— Îi spun. Îi spun asta, însă ea răspunde că nu mă crede, pentru că altfel n-aş apăra-o pe mama.

Sigrid se întoarse la masă.

— Şi chiar îi iei apărarea?

Luke îi aruncă o privire nefericită, apoi se uită în altă parte.

— Nu pot… să mă iau de ea. Nu? Edward… face asta?

— Există o soluţie de compromis, spuse Sigrid, aşezându-se din nou. Nu aperi, nu ataci, dar nici nu-ţi laşi soţia să se simtă singură.

Se lăsă o clipă de tăcere. Apoi Luke întrebă pe jumătate îngrozit:

— Te simţi singură?

Sigrid îl privi. Brusc i se părea prea tânăr ca să fie soţul cuiva, aşa cum stătea acolo, cu tenul foarte curat şi unghiile roase.

— Uneori, răspunse ea.

După ce îl condusese pe Ralph spre gară, Edward se întoarse la pubul unde luaseră cina şi, din impuls, comandă un coniac cu apă minerală. Apoi se îndreptă spre o măsuţă dintr-un colţ, cu un singur scaun, căci clienţii de la alte mese le luaseră pe toate celelalte. Masa era plină de pahare murdare în care erau îndesate pachete goale de chipsuri, însă pe Edward nu-l deranja. Se aşeză şi se rezemă de perete şi turnă toată sticla de apă minerală în coniacul întunecat de pe fundul paharului.

Într-un fel, Ralph fusese destul de reţinut. Băuse o singură halbă de bere, îşi mâncase friptura cu salată şi fără cartofi prăjiţi; purta un costum şi o cămaşă care trebuie să fi fost nouă, căci Edward observase cutele orizontale care arătau că fusese împachetată în ambalaj. De asemenea, îi ţinuse lui Edward un discurs politicos de mulţumire pentru ajutorul pe care i-l oferise să obţină acea slujbă nouă şi spusese, pe neaşteptate, că nu-l va dezamăgi şi că spera ca Edward să fie încântat de cum se va descurca. Spusese că se simţea nerăbdător să fie angajat din nou şi că ştia că avea un mare noroc. Apoi lăsase jos cuţitul şi furculiţa şi adăugase că apăruse o problemă.

— De fapt, asta aşteptam, zise Edward.

— E vorba de Petra.

— Aşa, spuse Edward.

— Nu pot vorbi cu ea. Insistă că banii nu înseamnă nimic pentru ea şi că acum nu ar putea să locuiască în altă parte decât lângă mare.

Edward oftă.

— Oh, Dumnezeule…

— I-am explicat cum este cu viaţa şi cu banii. Adică ştie şi ea, nu e proastă, însă când lucrurile se precipită sau nu îi place ceva, devine inertă, într-un fel evită să facă faţă problemei şi aşteaptă să treacă. Însă problema asta nu va trece până nu o va înfrunta.

— Le-ai spus părinţilor?

Ralph îşi răscoli garnitura din farfurie.

— Nu prea vreau…

— Nu te-ar ajuta? Oare Petra nu i-ar asculta, mai ales pe tata?

— Am lăsat-o pe mama să se bage deja prea mult, spuse Ralph. Acum se agită să găsească şcoli şi case şi chestii de-astea. N-ar fi trebuit să-i permit asta. Cred că şi asta a declanşat reacţia Petrei, chiar dacă ea n-ar recunoaşte. N-o să spună prea multe. Nu prea mai vorbeşte cu mine. Aşa, crede că o să mă facă să mă răzgândesc.

— Sau, spuse Edward, poate că e retrasă din fire. Mereu a fost aşa. Tata spune că nici măcar nu vorbea în primul an când a cunoscut-o. Probabil că e nefericită.

Ralph luă o înghiţitură de apă.

— Nu are opţiunea de a fi nefericită.

— Hei, stai puţin…

— Nu a contribuit cu mare lucru după naşterea băieţilor. Poate cu vânzarea vechilor tablouri, însă deloc semnificativ. Dacă vrea să se joace în continuare cu băieţii şi să cultive legume, atunci trebuie să accepte nişte compromisuri în schimbul acestei libertăţi.

Edward se aplecă spre el.

— Ralph, ea nu te-a cunoscut niciodată în costum. Nu te-a cunoscut niciodată făcând naveta, cu stat de plată regulat şi zile lungi de lucru. De când te ştie, ai fost un hipiot de modă veche. Nu poţi s-o condamni pentru că e puţin nedumerită de schimbare.

— E captivant…

— Ce e captivant poate fi şi înspăimântător. Nu poţi să faci faţă unei navete mai lungi câteva luni, până se obişnuieşte cu acest dandy la costum?

Se lăsă liniştea, apoi Ralph adăugă:

— Nu. Nu chiar. Vreau să fac totul cum trebuie. Cu toată energia.

— Deci vrei să te muţi la Ipswich…

— La dracu, ăsta e un compromis! spuse Ralph. Nici eu nu vreau să locuiesc pe o stradă oarecare dintr-o suburbie, dar sunt pregătit să o

fac ca să pot merge pe jos la nenorocita aia de gară!

— Şi dacă Petra nu se va lăsa înduplecată?

Ralph se rezemă de spătarul scaunului şi îl privi direct pe Edward.

— De-asta sunt aici, spuse el. Mă gândeam că poate tu ai un răspuns.

Edward privi în farfurie. Brusc i se ivi în minte imaginea Petrei în ziua nunţii ei, când îşi scosese pantofii şi alergase pe pietrişul aleii părinţilor lui în picioarele goale, cu uşurinţa cu care ar fi alergat pe un covor.

— Ei bine, răspunse el încet, fără să ridice privirea, poate că ar trebui să locuiţi separat o vreme. Să-i laşi pe Petra şi pe băieţi unde sunt acum şi să închiriezi aici o cameră pentru zilele lucrătoare. Să mergi acasă la sfârşitul săptămânii. Măcar pentru moment. Până se liniştesc lucrurile.

Acum, Edward bău mai multe înghiţituri mari de coniac cu apă minerală. Apăru o chelneriţă să strângă paharele goale de pe masa lui, stând atât de aproape de el în fusta ei mini şi cizmele până la genunchi în timp ce aşeza paharele pe tavă, de parcă el n-ar fi fost altceva decât o piesă de mobilier. La un moment dat, coapsa ei acoperită de plasă neagră îi atinse braţul, însă nu-l băgă în seamă. Se întrebă dacă ea s-ar fi purtat cu aceeaşi indiferenţă supremă dacă el ar fi fost cu zece ani mai tânăr. O privi întorcându-se la bar. Era atât de diferită de Sigrid, atât de diferită de Petra, care la rândul lor erau atât de diferite una de alta, încât îţi venea greu să crezi că toate trei erau de acelaşi sex. Fata de la bar ar fi crezut că Petra era nebună. Să ratezi şansa de a locui la oraş? Trebuia să fii nebun.

Poate că dintr-un anumit punct de vedere era ceva nebunesc, se gândi Edward, însă Petra era pur şi simplu sinceră cu ea însăşi, indiferent cât de incomodă şi ciudat de încăpăţânată era. El era încântat de entuziasmul lui Ralph privind noua slujbă şi uşurat să vadă că era cu adevărat hotărât să realizeze ceva. Dar se simţea profund neliniştit că sugerase să locuiască o vreme separat. N-ar fi trebuit să facă asta. Încă din clipa în care cuvintele îi ieşiseră pe gură, iar Ralph fusese foarte încântat de idee şi părea să o aprobe, Edward simţise cum i se strânge inima, în felul acela neiertător în care se strâng inimile după un impuls greşit.

— E doar o idee, adăugase Edward imediat. Doar o idee. Gândeşte-te…

Dar era prea târziu. Ralph spusese că trebuie să prindă trenul, însă ochii săi luceau, iar când se ridicaseră de la masă, îl îmbrăţişase pe fratele său aşa cum n-o mai făcuse de ani întregi.

— Nu încerc să vă despart, spusese Edward încercând să-i tempereze entuziasmul, iar Ralph râsese şi spusese că aceea nu va fi o problemă, că amândoi ştiau cât de departe să meargă cu libertatea, nu

trebuia să-şi facă griji; şi ieşise în grabă pe trotuar, apoi se suise într-un taxi, lăsându-l pe Edward cu sentimentul că pusese şi mai mult în pericol ceva ce era deja fragil de la natură. Rămase acolo în picioare câteva clipe, privind cum dispăreau luminile stopurilor taxiului în care se afla Ralph, gândindu-se apoi că se va duce direct acasă şi îşi va descărca regretele pe Sigrid, apoi îşi dădu seama că exact asta nu trebuia să facă, ci să-şi rezolve singur remuşcările, apoi să meargă acasă măcar împăcat cu sine.

Aşa că iată-l acolo, cu paharul de coniac cu apă minerală, întrebându-se dacă nu cumva persoana cu care ar trebui de fapt să vorbească nu era Sigrid, ci Petra.

Luke se ruga în gând ca persoana care-i va răspunde la telefon să nu fie mama lui. Oricum, era îngrozit de acel telefon, însă avea nevoie să discute cu tatăl său între patru ochi, în particular; iar cum tatăl său îşi folosea telefonul mobil doar din când în când şi în timpul semestrului la colegiul de artă, singura opţiune a lui Luke era să încerce linia telefonică de-acasă la o oră când credea că mama lui era plecată sau se afla în grădină, iar tatăl său era singur în atelier.

— Alo? spuse Anthony.

— Tată…

— Luke, răspunse Anthony cu vocea plină de căldură. Îmi pare bine să te aud, băiete…

— Cum eşti?

— Bine, răspunse Anthony cu entuziasm, bine. Desenam nişte rândunele. E posibil ca Poşta Regală să lanseze o serie de timbre cu păsări. Îmi place să desenez rândunele, sunt atât de prietenoase!

— Frumos…

— Şi cum merg lucrurile între voi? Mi-a plăcut casa voastră.

— Ei bine…

— Ei bine, ce?

— De-asta te-am sunat. Lucrurile între noi. E un pic cam dificil…

Tonul lui Anthony se transformă într-unul preocupat.

— Oh, nu…

— Adică suntem bine, adăugă Luke imediat, între noi totul e bine. Însă există o problemă. Încerc să o rezolv pentru… Charlotte, pentru noi. De-asta te-am sunat.

— Spune-mi, zise Anthony.

Luke făcu o pauză. Era singur la studio, Jed era plecat să vadă un proiect nou. Era perfect că era singur, pentru că fusese atât de întors pe dos toată ziua după ce Charlotte îi spusese, când se treziseră, că nu fusese la serviciu cu o zi în urmă, ci se dusese să-şi vadă mama, încât Jed ar fi remarcat sigur ceva, iar Luke i s-ar fi destăinuit probabil cât de cât, apoi ar fi regretat, pentru că Jed, chiar dacă era un tip foarte

simpatic, considera că oamenii căsătoriţi ar trebui să aibă grijă. Şi oricum, nu-i putea spune lui Jed cât de oribil se simţise când îşi dăduse seama că Charlotte îl minţise, iar el o crezuse. Oroarea era şi mai mare pentru că Charlotte nu părea să-şi dea seama că ceea ce făcuse era greşit, ci era mult mai preocupată de cât de nesuferită era Rachel, fapt care i se părea că justifică tot comportamentul ei aberant. Acum era îngrozit că vocea înţelegătoare şi încurajatoare a tatălui său îl făcea să se simtă foarte nesigur.

— Tată, nu ştiu cum să spun asta.

— Încearcă să începi.

— E vorba… e vorba de ce s-a întâmplat duminică.

— Aşa.

— Şi de ceea ce mama…

— Ştiu…

— Tată, chestia e că Charlotte chiar e supărată.

— Biata fată, spuse Anthony înţelegător.

— Mă gândesc că e de la sarcină şi hormoni şi toate astea, însă nu dă semne că ar trece peste ce s-a întâmplat.

— Dă-i timp, spuse Anthony. Au trecut doar zece zile. Ştiu că mama ta s-a simţit teribil după aceea. Nu spun că nu trebuia să se simtă aşa, însă ştiu că s-a simţit. Amândouă ar trebui să nu mai dea atâta importanţă şi să uite.

— Mă tem că n-o să meargă.

— Ah? Atunci nu cred că există altă soluţie…

— Tată, cred că există. Charlotte crede că există. Şi e foarte hotărâtă în privinţa asta.

Se lăsă un moment de tăcere, iar Luke se întrebă dacă Anthony încă desena cu cealaltă mână.

— Şi anume?

— Dumnezeule, spuse Luke, nu ştiu cum să spun asta, aşa că pur şi simplu o s-o spun. Charlotte vrea ca mama să-i ceară scuze. Ai putea… ai putea să-i ceri tu să facă asta? Pentru… pentru Charlotte? Pentru mine?

De data asta, se lăsă o tăcere mai lungă, după care Anthony răspunse cu mai puţină căldură în glas:

— Nu, băiete. Nu, nu pot să fac asta.

— Nu poţi? întrebă Luke, cu vocea tremurând.

— Nu, întări Anthony. A greşit mult şi ştie asta, şi eu ştiu asta şi tu ştii asta. Şi plăteşte în sinea ei destul, dacă înţelegi ce vreau să spun. Însă nu-i voi cere să-şi ceară scuze public, nu aş putea să fac aşa ceva. Se opri, apoi adăugă cu hotărâre: E soţia mea.

Capitolul 12

Căsuţa lui Steve Hadley de pe Shingle Street era ascunsă destul de adânc în plajă. Era vopsită în alb strălucitor – proprietarul zugrăvea exteriorul în fiecare primăvară, după furtunile de iarnă iar faţada cu frontoane dădea spre mare. Din depărtare părea că stă să cadă de pe prundiş pe ţărm, însă când te apropiai vedeai că toată casa era înconjurată de un şanţ de beton, suficient de lat cât să conţină un butoi de apă şi o pubelă, iar singura intrare folosită de Steve şi de colegul său chiriaş dădea spre uscat, departe de vântul de est.

Steve împărţea casa cu un bărbat care lucra într-o afumătoare de peşte lângă Woodbridge. Se cunoscuseră online, când amândoi căutau chirii ieftine pe termen scurt, pe coastă: şi chiar dacă proprietarul casei ar fi putut să o închirieze mult mai profitabil drept casă de vacanţă, nu îi plăceau turiştii şi prefera să-şi închirieze cele câteva proprietăţi oamenilor care lucrau în Suffolk şi, astfel, contribuiau la economia locului. Aşa că fusese încântat să-i găsească pe Steve şi pe Terry de la afumătoare, care nu doar că erau angajaţi ai locului, ci erau şi lipsiţi de pretenţii şi nu-i deranja nici sistemul vechi de apă caldă, nici bucătăria primitivă. Casa avea două dormitoare mici, o sufragerie sărăcăcioasă cu canapea şi fotolii din imitaţie de piele, un televizor la fel de vechi şi o baie în care prosoapele nu se uscau niciodată, iar pereţii erau mereu umezi.

Însă acolo era plaja. Pietrişul îi scârţâia sub tălpi, iar Barney îi atârna greoi în spate şi Kit aluneca şi chicotea lângă ea, iar Petra se întrebă cum de rezistase vreodată să stea departe. Prundişul – o mare parte din el, atât de neted şi de curat –, nemărginirea, care scotea şi mai mult în evidenţă albastrul nesfârşit al cerului, grămezile simetrice de varză-de-mare verde-albăstruie, ghemele târâtoare cu flori mov, aerul, spaţiul, vântul, totul era captivant şi, în acelaşi timp, profund liniştitor. „Sunt acasă”, se gândi Petra. „M-am întors. Aici e locul meu.”

— Ce zici? strigă ea către Kit. Ce zici de locul ăsta?

El se poticnea printre pietre, roşu de la efort.

— Bate vântul! strigă el fericit. Bate vântul!

— Îţi place?

El dădu din cap cu putere, aplecându-se să-şi umple pumnii cu pietricele, pe care le arunca apoi din nou. Petra râse. Kit o privi şi râse şi el, aruncând pietrişul.

— Fii atent…

— Uite! strigă Kit, arătând cu degetul.

Petra privi în acea direcţie. Steve, care-i văzuse apropiindu-se, venea pe prundiş să-i întâmpine.

— Uite! strigă iarăşi Kit către Steve, aruncând cu pietricele. Uite!

— Hei, salut, îi spuse Steve Petrei.

Ea se opri.

— Salut…

Steve făcu un semn spre Barney.

— Să-l duc eu?

— Da, răspunse Petra recunoscătoare. Are o tonă…

— Arunc! strigă Kit către Steve. Arunc!

— Te văd, spuse Steve, luându-l cu abilitate pe Barney. Te urmăresc…

— Trebuie să fiu atentă la el, spuse Petra. Kit e înnebunit după apă.

Barney îl privi pe Steve, liniştit, fără spaimă.

— Hei, salut, bătrâne, îi spuse Steve. Marea nu e ca altă apă.

— E mai mare, răspunse Petra.

— Trebuie să te porţi altfel, spuse Steve. O să-l duc la apă. O să-i arăt marea. O să-i explic. Îi zâmbi lui Kit.

Petra îl privi. Barney râdea în braţele lui, lăfăindu-se ca un paşă, iar Kit se apropie clătinându-se, cu pumnii plini de pietre, chicotind şi boscorodind.

— Ştii foarte bine să te porţi cu copiii, spuse ea.

— Îmi plac…

— Ai…

— Nu, răspunse Steve, însă fratele meu are. Şi mai sunt şi toate şcolile care-şi aduc elevii în rezervaţie. Îmi plac mult şcolile primare. Ador să văd copii care încă încearcă să-ţi facă pe plac. Devin un coşmar când încep să vrea să se impresioneze unul pe celălalt.

Petra dădu din cap.

— Să mergem la apă? întrebă Steve.

— Bine…

Steve îl privi pe Kit, care încă chicotea şi sărea în jurul lui pe pietricele.

— Hai să cunoşti Marea Nordului, îi spuse Steve lui Kit, apoi porni prin prundiş, ducându-l pe Barney în braţe, cu Kit încă strângând în pumni pietricelele.

Petra îi urmări o clipă pe toţi trei, rămânând pe loc. Ziua era luminoasă şi senină, aşa că îşi duse mâna la ochi să-şi facă umbră în timp ce privea înaintarea lor inegală spre mare. Barney îşi întoarse capul în braţele lui Steve şi închise ochii vrăjit de soare şi aer, iar Kit, sărind, întinse mâna şi se apucă de blugii lui Steve. Petra îl văzu pe Steve întinzând la rândul său mâna şi atingând creştetul lui Kit, şi ceva din ea, ceva înnodat şi sugrumat, care stătea acolo de săptămâni întregi, alunecă, se dezlegă şi se netezi. Se trezi respirând adânc, uşurată, lăsându-şi încordarea să dispară în albastrul nesfârşit de deasupra mării.

Mai târziu, în bucătăria lui umedă, cu vedere spre plajă, către mica zonă terasată, cu case, unde locuise Petra la începutul relaţiei ei cu Ralph, Steve pregăti pâine prăjită pentru băieţi şi ceai pentru el şi Petra. Unse feliile de pâine cu gemul de un roşu strălucitor pe care Petra era convinsă că Rachel nu l-ar fi aprobat vreodată – „Substanţe chimice şi coloranţi şi alte substanţe sintetice, o *batjocură* totală a gemului" – şi le tăie în fâşii fără ca Petra să-l ajute sau să-i dea sfaturi. Băieţii erau fermecaţi.

— Pâine *albă,* spuse Kit respectuos.

Luă fâşii de pâine în ambele mâini. Barney îşi îndesa în gură pâine prăjită cu pumnul.

— Uşor, îi spuse Petra, însă nu părea că vorbeşte serios.

Steve îi aşezase în faţă o cană cu ceai şi o pungă de zahăr în care se afla o lingură, apoi îi întinse şi ei pâine prăjită şi gem roşu, iar Barney se aplecă spre ea, mârâind de poftă cu gura plină, şi toţi începură să râdă, chiar şi Kit, aşezaţi pe scaunele de grădină din plastic în jurul mesei şubrede din bucătăria lui Steve. Atunci, Steve o întrebă încet pe Petra printre hohote de râs:

— Ştie cineva că eşti aici?

— Nu, nu ştie nimeni, răspunse Petra firesc.

— Eşti sigură că e în regulă?

— Ralph e la Londra toată ziua. Mi-a spus că merge la… o întâlnire de prezentare. Ce-o fi însemnând asta.

— Nu vreau să pleci fără să spui, zise Steve.

— Nu…

— Însă nici nu vreau să nu vii.

Petra îşi privi copiii înfulecând, chicotind, lipicioşi. Ar fi vrut să spună ceva despre cum fusese acea după-amiază, despre cum o făcuse să se simtă, despre felul în care lucrurile pietroase şi abrazive pe care le simţise în ea în ultima vreme, ca pe nişte bile minuscule de piatră ponce, se dizolvaseră acolo pe prundiş, lângă mare. Însă nu ştia cum să spună asta în cuvinte, nu ştia să descrie senzaţia de a se fi regăsit pe sine, de a se afla într-un context care i se potrivea perfect, aşa că se mulţumi să întindă mâna spre Kit ca să-i scuture o firimitură de pâine prăjită cu gem, apoi spre coapsa lui Barney, după care spuse pentru toţi trei:

— Ne-am simţit minunat, nu-i aşa?

Steve nu răspunse nimic, însă zâmbi. Luă cănile şi făcu ordine pe masă şi lăsă totul în chiuveta ciobită de lângă fereastră – bunica Petrei avusese o chiuvetă ca aceea, brăzdată de crăpături vechi –, apoi scoase o cârpă de bucătărie şi o băgă sub robinet, o stoarse şi atacă mâinile şi feţele băieţilor cu ea, iar ei se arătară încântaţi – ţipau, se zvârcoleau şi se îndepărtau, ca apoi să revină la el pentru o nouă serie.

În timp ce îl studia, Petra îşi spuse că nu arăta bine. Nu era nici

înalt, nici bine făcut, era prea îndesat, iar ochii lui erau prea mici şi urechile prea mari, însă era plăcut să-l priveşti, pentru că se purta atât de natural, se mişca atât de rapid şi de agil, cu un aer ce trăda un caracter practic şi flexibil. Se întoarse, în timp ce-i ştergea intenţionat cu exagerare faţa lui Kit cu cârpa şi-i surprinse privirea Petrei. Zâmbi din nou, cu naturaleţe. Petra îi zâmbi la rândul ei. Apoi aruncă şervetul în chiuvetă şi veni la masă acolo unde se afla Petra şi, fără niciun fel de afectare, se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

Sora lui Charlotte, Sarah, spusese că va veni la Londra. Suna de parcă i-ar fi făcut lui Charlotte o favoare, dar de fapt abia aştepta o ocazie să petreacă o zi la Londra, mai ales pe Marylebone High Street unde lucra Charlotte, pentru că, îi spunea ea soţului ei, acolo se afla nu doar o librărie fantastică, ci şi o librărie uimitor de ieftină. De-a lungul anilor, soţul ei se obişnuise să audă „cărţi” şi să înţeleagă „pantofi”, aşa că dădu din cap, îi ură distracţie plăcută şi se oferi să le ia pe fete de la şcoală. El tocmai începuse să ia lecţii de zbor şi era nerăbdător să-i câştige încrederea lui Sarah pentru orele şi banii pe care urma să le solicite noua lui pasiune.

Sarah stabilise întâlnirea cu Charlotte într-o cafenea franţuzească, cu mese joase şi meniu continental acceptabil. Sarah fusese la librărie, apoi, de la celelalte magazine, îşi cumpărase un colier şi un pulover pe care le băgase în punga de la librărie, şi spera că Charlotte, renumită în familie pentru că nu citise vreodată altceva decât reviste, o va remarca. Însă Charlotte, superbă în fusta ei scurtă şi albă şi în bluza neagră cu mâneci evazate şi decolteu adânc, nu avea dispoziţia să remarce altceva decât că avea un aliat în sora ei. Venise într-un suflet la cafenea şi o îmbrăţişase pe Sarah cu o ardoare care dădea impresia că nu se mai văzuseră de un an.

— Sarah, sunt atât de fericită să te văd, nici nu-ţi imaginezi cum a fost; plus că sunt moartă de foame. Sunt moartă de foame tot timpul.

Cu toate că în trecut o adorase pe Charlotte la fel de mult ca toţi ceilalţi membri ai familiei, în ultima vreme Sarah îşi privea sora mai mică mai obiectiv. I se părea că Charlotte avea tendinţa de a-şi folosi farmecele de copiliţă într-o măsură de neacceptat; or, venise vremea ca Charlotte să-şi dea seama că la douăzeci şi şase de ani nu mai era foarte tânără şi că viaţa de cuplu căsătorit nu era doar continuarea unei zile roz şi strălucitoare de nuntă, ci o treabă serioasă, care implica un comportament de adult şi compromisuri. De pe partea opusă a mesei, unde stătea, Sarah o cercetă pe Charlotte. Decolteul ei arăta mult prea mult şi, în plus, purta la gât o cruce mare cu pietre agăţată de un lanţ lung, doar ca să atragă atenţia asupra lui.

— Ai putea să-mi mulţumeşti că am venit aşa dintr-odată la Londra ca să-ţi fac pe plac, spuse Sarah.

Charlotte ridică privirea din meniu şi făcu ochii mari.

— Dar îţi mulţumesc…

— Chiar dacă am o slujbă cu jumătate de normă, continuă Sarah, nu e prea uşor să plec când am eu chef.

Charlotte îşi luă o mână de pe meniu şi o puse pe mâna lui Sarah.

— Te rog, nu mă certa…

— Nu te cert, doar îţi spun.

— Ştiu că am fost puţin căpoasă, spuse Charlotte, însă chiar m-am supărat. Iar când oamenii nu mă susţin, pur şi simplu simt că mă prăbuşesc. De aceea te-am sunat. Te-am sunat din cauza lui Luke. După… după… ei bine, după ce m-a făcut o mironosiţă nebună.

Sarah o privi lung.

— *Nu* cred…

Charlotte tăcu o clipă. Îşi luă mâna de pe a lui Sarah şi privi spre masă.

— Ei bine…

— Charlotte, spuse Sarah cu asprime.

— Nu m-a contrazis…

— Nu te-a contrazis cu ce?

Charlotte îşi cuprinse faţa în mâini şi continuă să privească masa.

— Eram foarte supărată şi chiar plângeam după ce Luke mi-a spus că tatăl lui a refuzat să-i ceară mamei lui să-şi ceară scuze faţă de mine; aproape că mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus lui Luke că s-au aliat cu toţii împotriva mea – pentru că exact aşa mă simţeam, Sarah – şi că se poartă cu mine ca şi când aş fi o mironosiţă complet nebună, iar el nu m-a contrazis. Adică mi-a spus că nu s-au aliat împotriva mea, că el n-ar face aşa ceva, însă nu a zis că nu sunt o mironosiţă, nu m-a contrazis. Pur şi simplu, a coborât la studioul lui, iar când am fost la toaletă în noaptea aceea şi am verificat să văd dacă lumina de la studio era încă aprinsă – şi era –, era două noaptea.

— Char, spuse Sarah.

Charlotte ridică încet privirea.

— Ce…

— Eşti…

— Sunt ce…

— Eşti o mironosiţă.

— Însă tu nu ai fost acolo, strigă Charlotte. Nu ştii ce a spus şi cum a sunat…

Sarah se aplecă spre ea.

— Ascultă, Char. Nu o cunosc pe femeia asta, însă e soacră. Nimeni nu va fi suficient de bună pentru băieţelul ei. A fost într-adevăr lipsită de tact, însă a făcut exact ce fac oamenii ca ea. Îţi aduci aminte de nunta mea? Mama lui Chris nici măcar nu a venit, pentru că nunta nu s-a ţinut la biserică, apoi a susţinut că eu l-am convins să nu facem

nuntă la biserică. Eu n-aş fi avut nimic împotriva bisericii, însă Chris n-a vrut. A spus că s-a săturat de biserică în copilărie şi că, oricum, nu crede în Dumnezeu, însă nu a vrut să-i spună el, m-a lăsat pe mine să fac asta. Aşa că eu am fost ticăloasa. Aşa se întâmplă. Asta e soarta multor nurori.

Charlotte o privi cu seriozitate, jucându-se cu crucea de la gât.

— Mama spune că ar omorî-o.

— Aşa ar spune. Asta e mama. Aşa aş simţi şi eu dacă cineva ar fi rău cu fetele mele.

— Ce vrei să spui? întrebă Charlotte cu tristeţe.

— Că faci prea mare caz din asta.

— Însă…

— Însă ce?

Charlotte se aplecă spre sora ei şi rosti în şoaptă:

— Nu am rămas însărcinată intenţionat.

Sarah aşteptă o clipă, apoi răspunse:

— Ştiu.

Ochii lui Charlotte se umplură de lacrimi.

— Nu plânge, spuse Sarah. Nu e totul perfect, dar sunt şi avantaje. Doi copii înainte să împlineşti treizeci de ani, familia aranjată şi îţi vezi de viaţa ta.

— Nu cred că Luke simte acelaşi lucru pentru mine, zise Charlotte, lăsându-se uşor pe spate.

— Cum adică?

— Ei bine, spuse Charlotte, privind din nou către masă, probabil că în ochii lui nu puteam face nimic greşit. Adică l-am ţinut la distanţă până şi-a rezolvat problema cu cocaina, apoi a trebuit să aştepte până am terminat-o cu Gus şi tot. Iar acum nu mai am acea… putere. Mă priveşte ca şi când l-aş fi dezamăgit, ca şi când ar fi deschis un cadou de Crăciun şi ar fi găsit ceva ce nu semăna cu ce sperase el să găsească.

Cu toate că o tenta să spună „Astea sunt prostii” pe un ton aspru, Sarah se mai îmblânzi.

— Te iubeşte şi ştii asta, spuse ea. Chiar te iubeşte. Poate că acest copil a fost un fel de lovitură şi pentru el.

— Nu e obligatoriu să-l avem…

Sarah îşi privi sora şi zise:

— Chiar începea să-mi pară rău pentru tine. Nu mă dezamăgi.

Charlotte zâmbi uşor.

— Sunt o pacoste, nu-i aşa? spuse ea. Luă un şerveţel de hârtie şi îşi şterse ochii. Ar trebui să fiu o doamnă matură, însă sunt o pacoste.

— Nu te plânge.

— Nu.

— Charlotte, spuse Sarah, cu toţii am fost încântaţi că te-ai căsătorit

cu Luke, îl considerăm minunat şi aţi avut o nuntă fermecătoare. Însă căsătoria nu e acelaşi lucru. Şi, mai ales, căsătoria nu se desfăşoară în *public*. Nu e un spectacol la care poţi cere ajutor din public când simţi că lucrurile nu merg chiar cum vrei tu. Trebuie să rezolvaţi totul împreună. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă în relaţia mea cu Chris, nu-i aşa? N-a ajuns niciodată la tine. Ei bine, nu e chiar o sărbătoare, dar ne descurcăm. Şi va trebui să te descurci şi tu. Ai parte de un soţ drăguţ şi un loc frumos în care să locuieşti, şi nici nu o duci prea greu. Rezolvă-ţi problemele.

Charlotte oftă.

— Bine, spuse ea.

— Acum, continuă Sarah, ridicând din nou meniul, să comandăm prânzul.

Ralph îşi găsise o cameră de închiriat. Unul dintre viitorii colegi avea un apartament aproape de Finsbury Square, pe care îl dorea doar pentru el în weekenduri, când venea prietena lui din Dublin, însă care avea un dormitor mai mic, pe care-l închiria bucuros în timpul săptămânii. Spusese că dacă Ralph doar făcea duş şi folosea numai cuptorul cu microunde, atunci cincizeci de lire pe săptămână, în numerar, pentru patru nopţi, ar fi suficient, cu taxele şi facturile la utilităţi incluse, fără hârtii, fără alte întrebări. Ralph văzuse camera, decorată şi mobilată cât să fie la fel de impersonală şi modernă precum un hotel, şi considerase că arăta mai mult decât acceptabil. Se întinse în pat şi privi tavanul, cu luminile sale încastrate, simţind o uşoară emoţie la gândul că va fi liber. Nu avea nicio intenţie să-şi folosească libertatea greşit, îl asigurase el pe Edward la telefon, nu se va comporta în vreun fel stupid doar pentru că era de capul lui, ci se va uita la filme, va citi şi va lucra până târziu, se va duce la sală şi îşi va vizita fraţii şi va face doar lucruri bune. De la celălalt capăt al liniei, Edward nu părea prea convins sau liniştit.

În tren, în drum spre Suffolk, Ralph se gândi la camera din Finsbury Square. Cincizeci de lire pe săptămână erau de-a dreptul pomană, mai ales că avea unde să facă duş şi era la distanţă de zece minute de mers pe jos de serviciu. Se gândi la Kit şi Barney şi la cât de ciudat se va simţi fără ei, la cât de minunat va fi să-i vadă în weekenduri şi cum se va revanşa pentru absenţa lui din timpul săptămânii ocupându-se de ei dimineaţa, pentru ca Petra să poată rămâne mai mult în pat; îi va duce să facă lucruri pe care nu le făcuseră niciodată până atunci, pentru că fiecare zi era doar o zi obişnuită şi nu se deosebea cu nimic de cealaltă. Se minună de felul în care îşi recăpătase energia şi optimismul şi cum, în loc să se zbată în viaţă ca un zombie, acum era vioi şi nerăbdător să vadă ce îl aşteaptă. La gara din Ipswich cumpără bomboane de ciocolată pentru băieţi şi căută flori pentru Petra, însă

nu găsi. „Nu contează”, se gândi el, „oricum ea cultivă flori, iar în drum spre casă mă opresc să cumpăr o sticlă de vin bun. În seara asta o să bem vin şi o să gătesc pentru ea. De fapt, de acum înainte o să gătesc în fiecare weekend, o să ne schimbăm complet stilul şi o să avem şi bani pentru asta. E ca şi cum am începe din nou.”

Când se întoarse el, Petra era în baie, în genunchi lângă cadă ca să-l săpunească pe Kit, care stătea în apă şi se juca cu o broască de plastic pe care o învârtea. Barney, înfăşurat într-un prosop adorabil cu glugă şi urechi, stătea lângă Petra pe covoraşul de baie, absorbit de o carte ale cărei pagini scârţâiau când apăsa în anumite locuri. Ralph le auzi vocea în timp ce urca scările şi îşi dădu seama că erau în toane foarte bune, iar când intră şi toţi ridicară privirea, iar băieţii chicotiră, simţi imediat că viaţa nu va mai fi un drum lung şi obositor pe un platou, ci se va transforma într-un galop pe o câmpie spre un lanţ muntos al promisiunilor.

Se aplecă, ţinându-şi cravata cu o mână, să îi sărute pe Petra şi Kit, apoi îl ridică pe Barney de pe podea şi se aşeză cu el pe genunchi pe capacul închis al vasului de toaletă.

— Ai avut o zi bună? întrebă Petra.

— Foarte. Dar voi?

— Am fost la mare! spuse Kit, târându-se la marginea căzii ca să fie mai aproape de tatăl său. Îşi întinse braţele. E atât de mare! Şi plină de pietre!

Ralph râse.

— Dar tu, Buddha cel gras? îl întrebă el pe Barney.

Barney îi oferi cartea lui. Ralph o luă şi începu să apese ascultător paginile.

— Am multe să-ţi spun, îi zise el Petrei.

— Minunat. După ce se culcă băieţii…

— Citeşte-mi! porunci Kit. Lăsă broasca şi dădu să iasă din cadă. Taţi, citeşte-mi, citeşte-mi…

— Bineînţeles că îţi citesc…

— Cartea mea cu excavatoare.

— Nu putem să schimbăm cartea, să nu mai fie tot cea cu excavatoare?

Petra îl înfăşură pe Kit într-un prosop.

— Mai lasă-l pe tati. Mai lasă-l cu cartea ta cu excavatoare, da?

— Nu!

— Nu! repetă Barney, încântat. Îl privi pe tatăl său. Nu!

Ralph îl privi la rândul său. Părea complet stăpân pe situaţie, zâmbind către tatăl său, afişându-şi dinţişorii perfecţi de sub gluga ascuţită. Ralph se simţi brusc cuprins de dragoste pentru el, pentru ei toţi, pentru întreaga lui familie, adunată în siguranţă în jurul său în baia lor mică. Îl sărută pe Barney pe frunte.

— Sigur, o să vă citesc din cartea cu excavatoare, spuse el.

Mai târziu, în bucătărie, scoase sticla de vin din ambalajul de hârtie maro.

— Uau, făcu Petra, ce sărbătorim?

— Multe lucruri, răspunse Ralph. Şi gătesc eu.

— Am gătit eu deja…

— Ai gătit?

— E aproape gata. Am făcut doar un *risotto.*

— Îmi place *risotto,* spuse Ralph. Îmi place pilaful tău italienesc. Aş fi gătit eu, însă chiar îmi place cum găteşti tu.

Petra aşeză două pahare de vin pe masă.

— Deci a fost bine la întâlnire?

— A fost mai mult decât bine. Am întâlnit toată echipa de la analiză, toţi sunt buni, toţi par oameni de treabă, iar unul dintre ei mi-a oferit o cameră. Cincizeci de lire pe săptămână! La zece minute de birou. E perfect.

Petra se opri brusc. Punea ciuperci pe un tocător, dintr-o pungă de hârtie, şi se opri cu punga în mână şi ciupercile încă în ea.

— O cameră?

Ralph ridică privirea de la tirbuşonul pe care îl băgase în dopul sticlei de vin.

— Da, iubito. O cameră. Aşa cum am stabilit.

— Am stabilit?

Ralph începu să răsucească tirbuşonul.

— Ştii tu. Ai spus că e mai bine să am libertatea mea.

— Da.

— Ai vorbit serios, nu-i aşa?

— Da, răspunse Petra.

— Aşa că în timpul săptămânii închiriez o cameră la marginea oraşului şi vin acasă în weekend, iar tu poţi să rămâi aici cu băieţii, aşa cum îţi doreşti.

Trase tirbuşonul şi îi zâmbi.

— Aşa că putem rezolva problema asta, iar tu poţi avea ce ţi-ai dorit, nu-i aşa?

Petra scoase ciupercile şi luă un cuţit.

— Mă susţii? întrebă Ralph.

— Da, cred că da, răspunse ea, ridicând privirea. Doar că sunt puţin surprinsă de cameră…

— De ce?

— Atât de repede…

— Iubito, încep serviciul peste două săptămâni.

— Da…

— Ce credeai că o să se întâmple? Cum credeai că o să rezolvăm

problema?

— Nu credeam nimic, răspunse Petra sincer. M-am gândit să aştept până iei tu o hotărâre, apoi vedeam ce fac.

— Am luat hotărârea. Am închiriat o cameră.

Petra îl privi şi zâmbi.

— În regulă, spuse ea.

— Iar tu îţi poţi continua viaţa pe care o ai aici. Să faci ceea ce îţi place să faci. Cum ar fi să mergi la mare, aşa cum ai făcut azi. Nu era aglomerată plaja?

— Nu am mers aici.

Ralph turnă vin.

— Atunci, unde?

— Pe Shingle Street, răspunse Petra tăind ciupercile.

— Pe Shingle Street? Cum aţi ajuns acolo?

— Cu taxiul…

Ralph se opri din turnat.

— Cu *taxiul?* Dus-întors?

— Nu, spuse Petra liniştită. Prietenul meu ne-a adus acasă.

— Ce prieten?

— Lucrează la rezervaţia de păsări.

— Un *bărbat?*

Petra îl privi.

— Da.

— Cum de ai un prieten bărbat la rezervaţia de păsări? întrebă Ralph.

Petra lăsă jos cuţitul.

— Mi-a găsit cheile de la maşină când le-am pierdut în ziua în care m-am dus acolo să desenez, când ai avut tu interviul, iar băieţii au fost la părinţii tăi.

— Iar acum ţi-e prieten.

— Locuieşte pe Shingle Street, spuse Petra. A fost minunat să mă întorc acolo. Minunat! Băieţilor le-a plăcut mult locul.

Se lăsă liniştea. Ralph se uită la vinul din pahare, apoi la Petra.

— I-ai dus pe băieţi… spuse el.

— Bineînţeles. Ce altceva să fac?

— De… de asta eşti atât de fericită? De asta atmosfera aici e atât de plăcută în seara asta? Nu pentru că ai ajuns să aprobi punctul meu de vedere, punctul meu de vedere în privinţa viitorului, ci pentru că ai petrecut o după-amiază…

— Datorită plajei, spuse Petra.

— …o după-amiază, continuă Ralph fără să o bage în seamă, cu un tip pe care l-ai lăsat să stea lângă copiii mei şi Dumnezeu ştie ce altceva ai mai lăsat să se întâmple. Asta e, nu-i aşa? Asta e…

Se opri brusc. Încercă să o măsoare din priviri pe Petra, să-şi dea

seama ce gândea. Ea stătea de cealaltă parte a mesei, cu o mână aşezată uşor peste grămada de ciuperci tăiate, iar cu cealaltă pe cuţit, nemişcată şi alarmant de liniştită. Îl privea şi, cu toate că privirea ei era de nedescifrat, nu era aceeaşi privire pe care o avea de obicei atunci când lucrurile deveneau dificil de rezolvat şi încerca să evite să fie implicată în găsirea unei soluţii. Părea mai degrabă că luase o hotărâre, apoi, după acea decizie, se retrăsese din nou în ea însăşi.

— Petra?

— Da.

— Petra, eşti fericită nu pentru mine, ci pentru că ai petrecut după-amiaza cu tipul ăla?

Ea îi zâmbi vag, apoi ridică din nou cuţitul.

— Da, răspunse ea.

Capitolul 13

Sigrid lăsă telefonul jos. O sunase pe mama ei în Stockholm la o oră la care ştia că o găsea acasă după vreo operaţie şi înainte ca tatăl ei să se întoarcă; şi – într-un fel despre care Sigrid era sigură că nu era intenţionat – simţise o reţinere faţă de răspunsurile mamei ei la ceea ce-i spusese ea. Sigrid intenţionase – dorise – să-i spună mamei ei despre tulburările din familia Brinkley şi, în timp ce se întorcea de la laborator, plănuise cum o să descrie petrecerea de prânz şi comportamentul lui Rachel, reacţia lui Charlotte şi ce se mai întâmplase după aceea; însă când venise vremea să o facă, descoperi că toată savoarea dispăruse, atât de mult încât simţea, în mod ciudat, că într-un fel trebuia să-i protejeze pe cei din familia Brinkley, că nu trebuia să le expună greşelile, nici măcar – sau poate chiar mai ales – în faţa mamei ei. Aşa că, în schimb, avură o discuţie liniştită şi plină de afecţiune, atât de liniştită, încât Sigrid simţi că mama ei abia se stăpânea să nu întrebe dacă se întâmplase ceva.

Sigrid luă cana cu ceai verde pe care şi-o pregătise pentru acea convorbire telefonică şi o privi. Era deja rece, cu o peliculă de sedimente cafenii pe fund, şi arăta la fel de apetisant ca o cană cu apă de baltă. Se duse la chiuvetă şi o aruncă, apoi umplu din nou ibricul. Cafeaua era răspunsul. În toată viaţa ei, cafeaua fusese întotdeauna răspunsul. Ceaiul verde nu putea s-o înlocuiască. La fel cum, după cum spunea frecvent Mariella, apa nu putea înlocui sucul. Sau un cocktail de fructe. Mariellei i se promisese cocktail de fructe cu vanilie – preferatul ei – când reuşise să pronunţe şi să scrie corect toate cuvintele de pe lista de cuvinte cu anumite terminaţii, ca temă pentru vacanţa de vară. Stătuse ore întregi închisă în camera ei, aşa că probabil abandonase exerciţiile de pronunţie în favoarea jocului, iar podeaua camerei ei era plină de familii de animale din lemn pe care urma să le aşeze în pat, în cuiburi din şerveţele de hârtie şi în toţi pantofii ei. Sigrid n-avea de gând să o întrerupă. Joaca printre şoareci şi bursuci miniaturali îi împlineau mai bine viaţa interioară decât să înveţe de ce unele cuvinte se scriu la fel, dar se pronunţă diferit. Engleza! Ce limbă!

Îl auzi venind pe Edward – de fapt, cheia în broasca uşii din faţă, apoi un zgomot, ca şi când ar fi trântit uşa în urma lui. Coborî rapid scările până în bucătărie, aşa cum făcea de obicei, şi o sărută – destul de absent, se gândi ea –, apoi se duse direct la frigider.

— Eşti cam disperat, nu-i aşa? spuse Sigrid.

— Apă, spuse Edward scurt.

Scoase recipientul pe care Sigrid îl ţinea pe uşa frigiderului, apoi îşi turnă un pahar mare, pe care îl bău într-o clipă. Sigrid îl urmărea.

— S-a întâmplat ceva?

Edward continua să bea.

— Te rog, spuse Sigrid, fără spectacol. Ai avut o zi proastă?

Edward lăsă paharul jos şi-l umplu din nou.

— Da.

— Ai vrea să-mi povesteşti?

Edward încuviinţă din cap şi bău iarăşi.

— E vorba despre familia ta?

Edward se opri să răspundă:

— De ce ar trebui să fie vorba de ea?

— Pentru că aşa e de obicei.

— În vreme ce…

— Nu, îl întrerupse Sigrid. Nu spre deosebire de a mea, dacă vrei să ştii. Tocmai am avut o discuţie foarte nepotrivită cu mama.

— Nepotrivită?

— Am vorbit cu ea într-un fel complet inutil. Ca şi când n-aş cunoaşte-o prea bine.

— De ce? spuse Edward.

Sigrid tăcu o clipă, apoi răspunse evaziv:

— Nu ştiu, poate că eram obosită.

Edward se aşeză greoi pe un scaun de bucătărie, cu al treilea pahar de apă.

— Şi eu sunt obosit.

Sigrid aştepta.

— Şi, mai ales, sunt sătul de Ralph, spuse Edward. Sau, mai bine zis, nu sunt sătul de *el,* bietul amărât, însă sunt destul de sătul de complicaţiile pe care pare să le atragă.

Sigrid se aşeză pe un scaun în faţa lui Edward.

— Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea cu precauţie. Nu cumva nu mai vrea slujba?

— Ah, ba da, spuse Edward, nu are legătură cu asta. Slavă Cerului, începe într-o săptămână.

— Atunci ce e?

Edward oftă şi privi mai degrabă tăblia mesei decât pe Sigrid.

— E vorba de Petra.

— Petra!

— M-a sunat azi. Părea foarte răvăşit. Spunea că îl frământă ceva de vreo săptămână şi că trebuie să spună cuiva. Se pare că Petra are… mă rog, nu ştiu cât de departe a mers, nu ştiu dacă s-a culcat cu el, însă Petra are pe altcineva…

Sigrid scoase un strigăt de mirare. Se prinse de tăblia mesei şi se aplecă spre el.

— *Petra?*

— Da, răspunse Edward, ridicându-se. Îmi iau ceva mai tare de băut. Vrei şi tu ceva?

— Stai jos, spuse Sigrid, stai jos. O să bem mai târziu. Stai jos şi spune-mi. Cine e bărbatul acesta?

Edward se aplecă peste masă.

— Lucrează la rezervaţia de păsări, spuse el sec.

— El…

— Afară. E un fel de… om care se ocupă cu întreţinerea, cred, nu ştiu exact. N-aş putea spune. Se ocupă de infrastructură, garduri, trepte şi balustrade, chestii din astea. Petra l-a cunoscut acolo.

— Dar n-a prea fost pe-acolo în ultima vreme.

— A fost o dată, răspunse Edward.

— O dată!

— Şi-a pierdut cheile de la maşină, iar el i le-a găsit. S-a întâmplat în ziua în care Ralph a venit la interviu.

Sigrid îşi sprijini capul în mâini.

— Dumnezeule…

— Locuieşte pe Shingle Street, spuse Edward, unde au locuit şi ei. Petra îi duce pe copii acolo, lor le place şi vor – sau cel puţin Kit vrea – să-i povestească lui Ralph despre asta, vor să-l ducă şi pe el acolo.

— Nu…

— Ralph spune că ea nu prea pare să-şi dea seama ce face. Pur şi simplu, nu-şi dă seama. Au fost de acord ca el să locuiască la Londra în timpul săptămânii, aşa că ea şi băieţii nu sunt nevoiţi să plece din Aldeburgh; iar ea pare să considere că dacă el are acea libertate, atunci şi ea are dreptul să-l aibă pe individul acela.

— Cred că mi-ar plăcea să beau ceva, spuse Sigrid. *Petra.* Nu-mi vine să cred.

Edward se întoarse spre frigider.

— Ralph spune că nu poate discuta cu ea. Pur şi simplu, nu poate. Ea nu vrea să vorbească despre asta. Doar îl priveşte şi zâmbeşte şi zice că acum e bine, că nu are nimic împotriva slujbei lui de la Londra. Nu pare să înţeleagă faptul că munca la Londra, ca să-ţi susţii familia, nu e chiar sinonim cu libertatea fără margini pentru Ralph. Şi cu siguranţă nu-i dă dreptul să aibă o aventură cu altcineva.

— Dar *are?*

Edward deschise frigiderul şi scoase o sticlă de vin.

— Nu ştiu. Ralph nu ştie. Ea spune doar că e vorba de mare – marea şi iar marea ceea ce de fapt e o prostie. Cum să fie vorba de mare, pentru numele lui Dumnezeu? E mare peste tot în Aldeburgh!

Sigrid se ridică să aducă două pahare.

— Acea relaţie… mereu a fost un pic amuzantă…

— Toate relaţiile par amuzante din exterior.

— Dumnezeule, Ed, ce filosofic din partea ta!

Edward lăsă sticla de vin pe masă şi o ridică din nou.

— I-am sugerat să le spună părinţilor. Mi-a spus că n-ar putea să le

facă faţă. Şi m-a întrebat dacă aş vrea să o fac eu.

— Şi ai vrea?

Edward începu să toarne.

— Când o să aflu mai multe. Când o să ştiu ce anume să le spun, poate. Împinse un pahar către Sigrid. Ce fată proastă!

Sigrid nu spuse nimic. Edward se aşeză din nou. Luă o înghiţitură de vin.

— Ştiu că Ralph e o pacoste, spuse el, brusc înfuriat. Ştiu că nu e foarte uşor să trăieşti cu el, însă face asta pentru familia lui şi, oricât de idiot şi încăpăţânat ar fi el, nu e un frivol, nu cochetează cu alte femei, nu bea şi nu joacă jocuri de noroc, pur şi simplu e Ralph cel dintotdeauna. Şi nici Petra nu e chiar perfectă, se eschivează, refuză să se maturizeze, e sărită de pe fix şi cu aere de artistă. Sincer. *Sincer*. Ridică vocea şi încheie aproape strigând: A naibii femeie proastă!

— Cine? întrebă Mariella din pragul uşii.

Charlotte stătea întinsă în pat pe spate. Luke dormea lângă ea, cu braţul drept trecut peste şoldurile ei, după ce, înainte să se mişte ea, şi-l ţinuse pe stomacul ei. Toţi o asiguraseră – mama, surorile, prietenele – că dacă i se făcea rău (nu tuturor le e greaţă, sincer, Char, adică eu am simţit că mor de la greţuri, însă multe nu simt *nimic)* asta se va întâmpla dimineaţa, devreme, şi ar fi de mare ajutor dacă Luke i-ar aduce ceai la pat şi un biscuit simplu sau altceva înainte să se dea jos din pat. Însă dimineţile erau în regulă. Chiar în regulă. Pe Charlotte o înspăimântau serile. Seara începea să-şi dea seama că nu numai că nu se putea atinge de mâncare, ci nu suporta nici *ideea* de mâncare, cu atât mai puţin mirosul; şi nici măcar nu îndrăznea să se gândească la cafea sau la pâine neagră, de exemplu, fără să fie nevoită să alerge la baie. Luke fusese atât de dulce! În ultima săptămână, mânca la birou înainte să vină acasă, apoi se spăla pe dinţi. Ea chiar aprecia asta, şi aprecia la fel de mult şi că el dorea să doarmă strângând-o în braţe. Dar nu putea suporta nici măcar greutatea degetului său, darămite a braţului peste burtă, însă dacă ea îl dădea la o parte el îl aşeza din nou, imediat, în somn, ca şi când, pentru el, acea conexiune ar fi fost de o importanţă vitală. Aşa că, în ultimele câteva nopţi, ea doar îi împingea în jos braţul şi asta păru să-l mulţumească, în timp ce ea stătea întinsă, aşteptând ca greaţa sau somnul să o cuprindă.

Desigur, în noaptea aceea, avea şi alt motiv să rămână trează, un motiv care depăşea simpla curiozitate dacă îi va veni din nou să vomite. Luke se întorsese de la studio – mâncase pizza, dar acum mirosea a pastă de dinţi – şi-i spusese că Ralph îl sunase să-i spună că Petra avea pe altcineva. Luke nu părea foarte clar în privinţa detaliilor, nu ştia cine era tipul sau până unde mersese Petra cu el sau

dacă Ralph avea de gând să facă ceva în privinţa asta. Luke simţea mai mult un soi de furie oarbă în numele fratelui său, care, îi spusese el lui Charlotte, ştia că nu era cel mai suportabil ticălos cu care să te măriţi, însă, la naiba, se străduia cât putea cu noua slujbă şi, oricum, Petra nu prea mişcase vreun deget în ultimii ani; iar acum şi el înţelegea de ce ea, Charlotte, avusese întotdeauna ceva cu Petra şi ar fi trebuit să dea mai multă importanţă părerii ei despre Petra, chiar ar fi vrut, pentru că părerea ei se dovedise corectă.

Charlotte şi-ar fi dorit să simtă o scânteie de satisfacţie că i se dăduse dreptate, însă nu fusese aşa. Când îl întrebă mai multe pe Luke despre ce anume făcuse Petra exact, el spusese că, pentru numele lui Dumnezeu, nu cunoştea detaliile, şi nici nu *dorea* să le cunoască; dar că Ralph fusese supărat în primul rând pentru că Petra era foarte fericită ca el să plece la Londra să câştige bani şi să-i întreţină pe toţi, acum că-şi găsise pe cineva cu care să se distreze şi care era dornic să se joace şi cu băieţii.

— Asta îl enervează de fapt, spusese Luke, stând în picioare şi privind-o întinsă pe canapea, cu degetele mari prinse de găicile de la blugi. Copiii chiar îl plac. Kit vorbeşte mult despre el, ca şi când Ralph ar trebui să aprobe toate astea. Asta îl termină psihic. Oftă, apoi continuă: Mai bine l-aş suna pe Ed. Ralph l-a sunat pe Ed cu două seri în urmă şi l-a rugat să nu-mi zică nimic până nu îmi spune el însuşi. I-a spus că ar fi vrut s-o facă pe loc, dar nu era în stare să repete totul imediat. Bietul de el! Ştiu că e o pacoste, însă nu merită aşa ceva, nu după ce afacerea lui s-a dus pe apa sâmbetei, chiar nu merită.

Apoi se aplecase cu graţia şi naturaleţea pe care Charlotte le aprecia atât de mult când nu se simţea atât de rău şi o sărută, şi-i spusese că nu va dura mult. Stătuse o jumătate de oră în dormitorul lor. Charlotte nu se mişcase, din dorinţa de a nu-şi stârni greaţa, dar ştia că era întins pe pat fără pantofi, cu telefonul mobil pe piept şi casca în ureche, şi deschidea televizorul de la capul patului lor, însă fără sunet. Luke nu putea sta într-o cameră cu televizor fără să-l deschidă. Spunea că asta venea la pachet cu a fi al treilea fiu, că îi plăcea compania, însă nu dorea să ia parte mereu la zgomotul şi energia unei familii, că pur şi simplu îi plăcea o tovărăşie la care doar să asiste, dar la care să nu fie obligat să ia parte. Televizorul era perfect pentru asta, spusese Luke. Avea unul chiar şi în studio, pe care îl deschidea imediat ce Jed părăsea încăperea, ca şi când, după cum se gândea Charlotte, i-ar fi fost frică de spirite întunecate care s-ar putea strecura înăuntru dacă era doar tăcere şi singurătate.

La început, încercase să asculte ce spunea Luke, însă nu prea se auzea, iar sunetele străzii, chiar dacă erau departe dedesubt, îi camuflau şi mai mult vocea. Aşa că Charlotte se mişcase cu precauţie, ţinând o pernă în braţe şi încercând din nou să simtă satisfacţia pe

care ar fi trebuit să i-o dea faptul că reacţia ei din trecut faţă de Petra fusese îndreptăţită. Totuşi, nu simţea nici urmă de satisfacţie, aşa cum nu simţea nici urmă de înţelegere faţă de relaţia dintre Ralph şi Petra, care i se păruse lui Charlotte la fel de ciudată şi de nesatisfăcătoare ca orice relaţie matură, cu toate că se bazau pe vecinătatea şi ajutorul părinţilor lui Ralph, socrii Petrei. Chiar dacă tot ceea ce-i spusese sora ei, Sarah, despre Rachel îi mai domolise lui Charlotte indignarea şi supărarea, nu reuşise s-o facă s-o ierte pe Rachel. „Aşa sunt soacrele, spusese Sarah. Aşa sunt ele. Nu te vor ierta niciodată că te-ai căsătorit cu băieţii lor şi va trebui să accepţi asta. Soacra ta nu face excepţie." Charlotte se gândi la ziua nunţii ei şi la ce simţise atunci pentru Rachel, la faptul că era în stare atunci să iubească pe toată lumea, aproape extatic, apoi îşi aduse aminte că Rachel o sărutase în sacristia bisericii în timp ce semnau în registru şi că fusese nevoită să se aplece puţin, pentru că era mai înaltă şi avea şi tocuri, şi că simţise obrazul lui Rachel uşor şi uscat lipit de al ei; iar Rachel nu spusese nimic, nu spusese „Sunt atât de fericită pentru voi!" sau „Luke e un băiat norocos" sau ceva de genul ăsta. Apoi, mai târziu, Charlotte o văzuse cu Petra, hrănindu-i pe băieţei, iar Rachel îşi scosese pălăria aceea verde cu pană şi râdea veselă. Acum? Oare va mai râde şi acum? Cu duşmănie – şi, în sfârşit, cu o urmă de satisfacţie Charlotte era sigură că nu.

Când Luke se întorsese în sufragerie, se aşezase pe marginea canapelei, lângă Charlotte.

— Eşti bine, îngeraş?

— Destul de bine, răspunsese Charlotte.

Luke îi luase mâna.

— M-aş simţi eu rău în locul tău, dacă aş putea.

— Ştiu, spusese Charlotte, privindu-l. Ai vorbit?

— Ed simte ca mine, răspunsese Luke. Ne-am tot învârtit în jurul subiectului. Ştii, ca atunci când nu prea ai unde să pui degetul.

— Şi dacă Ralph rămâne în Aldeburgh?

— Char, nu poate. Trebuie să lucreze…

— Însă părinţii tăi i-ar ajuta, oricum îi ajută mereu.

Luke îi strânsese mâna lui Charlotte între palmele sale.

— De fapt, Ed m-a întrebat dacă vreau să merg cu el.

— Să mergi unde?

— La Suffolk, răspunse Luke, să le spunem.

Charlotte se ridicase uşor în capul oaselor.

— Adică voi doi să conduceţi tot drumul până la Suffolk? întrebase ea. Nu le puteţi spune prin telefon? De ce nu le spune Ralph?

— Nu poate, zisese Luke cu tristeţe. L-a rugat pe Ed, iar Ed m-a rugat pe mine. Aşa ceva nu se spune la telefon, din cauza… Din cauza…

— Petrei?

— Într-un fel, recunoscuse Luke.

Charlotte îşi coborî picioarele şi îşi aşezase perna în poală.

— Nu faceţi prea mare caz din asta?

— Dar dacă era una dintre surorile tale? Dacă Sarah ţi-ar fi zis deodată că are pe cineva, pentru că nu-i plac lecţiile de zbor ale lui Chris? N-ai vrea să-i spui personal mamei tale?

Charlotte ridicase uşor din umeri.

— Poate…

Luke îi strânsese mâna.

— Ştiu că te-ai săturat de mama. Şi de tata. Ştiu că te simţi dezamăgită. Ştiu ce crezi despre Petra. Însă… ei sunt familia mea. Pur şi simplu, sunt familia mea. Iar părinţii mei vor fi distruşi.

Charlotte tăcuse o clipă, privindu-şi mâna prinsă între palmele lui Luke.

— Oh, o vor ierta pe Petra, rostise ea încet.

Luke privise în partea opusă a încăperii. Apoi din nou spre ea şi răspunsese:

— Nu sunt prea sigur.

Brusc, ceva se mişcase în mintea şi în sufletul lui Charlotte, ceva ce îi adusese în gând imaginea Petrei, îmbrăcată în rochiţa aceea tricotată amuzantă pe care o purtase la nuntă, ţinându-l în braţe pe Kit în tricoul lui cu Spiderman, amândoi cu chipul tras de oboseală, scoşi din mediul lor şi din adâncimile lor.

Charlotte îi întorsese privirea lui Luke şi-i zâmbise.

— Vin şi eu, spusese ea.

— Poftim?

— Vin şi eu cu voi, spusese Charlotte. Vin la Suffolk cu voi în weekend. Cu tine şi cu Ed. Bineînţeles că vin.

El scosese un strigăt de mirare şi o îmbrăţişase cu putere.

— Eşti minunată, eşti de-a dreptul minunată, spusese el, însă eu şi Ed am prefera să rezolvăm treaba singuri.

— E-n regulă, răspunsese ea în umărul lui. O să fiu bine. Vreau doar să fiu acolo să te susţin – şi câteva clipe se întrebă dacă nu cumva el plângea.

Îi mulţumise necontenit. Îi mulţumise de-atâtea ori, în timp ce mergeau alene spre pat, încât Charlotte trebuise să-i spună – râzând – să se oprească, pentru că nu i-ar mai rămâne recunoştinţă pentru lucrurile cu adevărat măreţe. Apoi, el spusese solemn:

— Acesta e un lucru măreţ. Pentru mine.

Iar ea avusese un sentiment amestecat de remuşcare şi uşurare, remuşcare pentru felul în care se purtase în ultima vreme şi uşurare că revenise pe piedestalul pe care se aflase, în poziţia de Doamna Care Nu Poate Face Nimic Greşit, până într-acolo încât se simţise copleşită

brusc de un val de recunoştinţă nepotrivită faţă de Ralph şi Petra, care era în egală măsură tulburătoare şi puternică.

Acum, în timp ce zăcea în lumina palidă a oraşului nocturn, cu greaţa cedându-i treptat şi braţul greu al lui Luke peste coapsele ei, Charlotte se gândea la călătoria la Suffolk. Luke spusese că Sigrid şi Mariella nu vor veni, aşa că ea rămânea singură cu Edward şi Luke. Se gândi să se ofere să conducă ea. Îi plăcea să conducă şi era un şofer bun, şi le putea spune băieţilor că i se făcea rău dacă nu conducea, aşa că, după ce îi va lăsa la Anthony şi Rachel, va fi liberă să facă ce dorea.

— Ar trebui să le pictez, spuse Anthony.

Stătea în picioare lângă masa de bucătărie, care era acoperită cu legume de sfârşit de vară – fasole căţărătoare şi dovlecei, un coş cu spanac şi un mănunchi mare de morcovi, ale căror smocuri verzi se revărsau peste tăblia mesei ca nişte plete. Rachel fusese în grădină toată după-amiaza, pentru că era ziua în care venea grădinarul, care îşi începuse lucrul în acea grădină de când era băiat, împingând cărucioare şi strângând frunze pentru părinţii lui Anthony şi care acum era doar un bătrân încăpăţânat cu vedere slabă şi dureri de spate. El şi Rachel nu se mai tolerau unul pe celălalt, iar o după-amiază în compania lui Dick, se gândea Anthony, îi va pune cu siguranţă la încercare temperamentul lui Rachel.

Ea făcea ceai. Aruncă o privire peste umăr către grămada verde de pe masă.

— Mă întreb de ce mă mai obosesc.

Anthony nu răspunse. Vechiul său instinct îl îndemna să spună ceva liniştitor, cum ar fi „Ah, dar îmi place spanacul”, însă experienţa îl învăţase că acest lucru nu ar avea vreun efect calmant şi, în orice caz, Rachel părea mai mult tristă decât supărată. Îi privi spatele, se uită la ea cum pregătea ibricul şi cum se întindea spre dulap să ia plicuri de ceai şi căni. Avea silueta la fel de suplă ca atunci când o văzuse prima oară; de fapt, uneori, acum, când o vedea săpând în grădină, scoţând ceva din maşină sau aplecându-se să ridice un prosop de pe podeaua băii, nu-i venea să creadă că era mai în vârstă şi diferită de fata pe care o întâlnise în vacanţă în nordul Ţării Galilor. Pe atunci, avea părul lung până aproape de talie şi un uşor accent galez. Îşi pierduse accentul, iar părul ei era tuns acum până la umeri, dar multe trăsături încă i se păstraseră – poate că accentuate, pe ici, pe colo, însă aceleaşi.

Ea se întoarse şi lăsă pe masă cele două căni de ceai, în care pliculeţele umflate pluteau aproape grotesc.

— Te rog, nu te purta ca şi când m-aş pregăti să-mi ies din ţâţâni, îi spuse ea lui Anthony, fără să-l privească.

— Păi ai putea, răspunse acesta.

Rachel deschise un sertar să ia o linguriţă.

— Mai degrabă îmi vine să plâng.

— Tu plângi cu greu.

— În ultima vreme, spuse Rachel, am plâns destul de mult. Nu-mi place, însă nu mă pot stăpâni. S-a întâmplat şi în după-amiaza asta, când scoteam nenorociţii ăia de morcovi. Nu cred că Dick m-a văzut. În ultimul timp, oricum nu vede ceva mai mic de un autobuz, iar eu stăteam cu spatele la el.

— De ce plângeai? întrebă Anthony precaut.

— Ştii tu…

— Nu ştiu. Adică nu ştiu exact. A fost… tot din cauza lui Charlotte? Sau a morcovilor?

Rachel apăsă plicul de ceai pe peretele cănii şi îl trase afară.

— A morcovilor.

Anthony tăcu din nou.

— Cândva, nu puteam cultiva legume suficiente, spuse Rachel. Cândva, aveam o grămadă de lucruri în fundul garajului şi era o adevărată realizare dacă mai aveam cartofi şi după Crăciun. Aveam de toate – nu-i aşa? – şi *totul* se mânca.

Se opri şi scoase al doilea pliculeţ de ceai.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Anthony. Ani de zile. Vorbeşti de copilăria băieţilor. Iar dacă ne gândim la a lui Ed, toate astea se întâmplau acum douăzeci de ani.

Rachel scoase o sticlă mare cu lapte din frigider şi turnă puţin în ceai.

— Ştiu.

— Atunci…

— Nu mă gândeam exact la acea perioadă, ci la prezent, la ce se întâmplă acum…

Se opri.

Anthony înconjură masa şi o îmbrăţişă. Ea nu răspunse, dar nici nu se împotrivi.

— Nimeni nu a fost pe-aici toată vara, spuse ea lipită de cămaşa lui albastră din bumbac.

Anthony se aplecă uşor.

— Poftim?

Rachel ridică faţa spre el şi-i explică:

— Familia. Niciunul dintre ei nu a fost aici toată vara.

— Ba da, au fost, i-am văzut pe băieţi…

— Cu săptămâni în urmă, spuse Rachel. Imediat după nuntă.

— Şi au venit cu toţii la prânz, când Mariella a făcut prăjituri…

— Într-o duminică, zise Rachel. Ridică mâna şi îşi şterse ochii umezi cu dosul palmei. În alte veri veneau tot timpul. Anul trecut, Mariella a rămas singură aici o săptămână. Iar băieţii erau permanent aici, îţi

aduci aminte că am scos afară vechiul cărucior pentru Barney. Şi venea des şi Luke, se ducea cu barca, l-a adus şi pe Jed şi s-au dus amândoi cu barca, apoi a adus-o şi pe Charlotte să ne-o prezinte. Însă nu şi acum. Acum nu a venit nimeni. Adică ştiu că au viaţa lor, bineînţeles că ştiu asta, însă nu mă aşteptam să renunţe complet şi atât de brusc să ne mai viziteze. Iar plecarea lui Ralph şi a Petrei la Ipswich va înrăutăţi lucrurile. Nu-i aşa?

Anthony se întinse să ia o bucată de prosop de bucătărie din rola de pe perete.

— Poftim. Suflă.

El îi privi creştetul în timp ce ea îşi sufla nasul.

— Pentru Ralph a fost o vară plină de griji. Apoi nunta. Probabil că ia şi el o pauză.

Rachel oftă. Se retrase din braţele lui şi-l privi. Apoi îi lovi uşor pieptul.

— Crezi asta la fel de mult ca mine. Lucrurile se *schimbă.* Deja e o altă dinamică şi nu-mi place. Îşi suflă nasul din nou. Mă înspăimântă.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu mai vrea să fac ceva la care mă pricep.

— Eu vreau…

Ea zâmbi vag.

— Ant, tu nu însemni suficienţi oameni. Şi tu încă ai pictura şi colegiul.

— Atunci apucă-te din nou de cursurile tale de gătit…

Ea oftă.

— Nu sunt sigură că mai sunt în stare…

Anthony luă cana de ceai de lângă el.

— Să începem prin a desfiinţa grădina de legume, ca să nu mai fi stresată de aceste produse pe care nu le mănâncă nimeni?

Se auzi telefonul sunând.

— Aş prefera să găsesc o soluţie care să nu dea impresia că cedez, spuse Rachel în timp ce traversa bucătăria ca să răspundă.

Apoi ridică receptorul şi spuse „Alo?”, aşa cum făcea întotdeauna, apoi Anthony văzu cum chipul i se luminează într-un zâmbet larg, iar ea exclamă: „Luke!”

El trecu pe lângă ea cu ceaiul în mână, spunând „Transmite-i toată dragostea mea” într-un fel în care îl făcu să se simtă ruşinat de laşitatea lui după ultima sa conversaţie cu Luke, apoi străbătu curtea cu pietriş, până la atelierul său. Era întotdeauna o uşurare să deschidă uşa, întotdeauna o plăcere, iar posibilitatea de a se întoarce în spaţiul acela imens şi plin de obiecte strânse pe sub scheletele de păsări prăfuite şi fantomatice suspendate de grinzi îi dădea o senzaţie de siguranţă. „Să nu scapi niciodată ocazia să desenezi o nouă pasăre moartă”, îi spusese un naturalist bătrân, iar el se conformase, disecând

apoi cadavrele ca să vadă cum creşteau penele, cum se prindeau ciocul şi aripile. Toate erau acolo, păsările lui, prinse cu sârme, în poziţie de zbor; chiar şi o pitulice, ale cărei oase ar fi încăput într-o cutie de chibrituri. Acea pitulice păruse atât de rotundă, aproape solidă, ca o nucă îmbrăcată în pene, dar după ce se transformase în schelet devenise la fel de mică şi de fragilă precum staminele unei flori.

Anthony stătea în faţa şevaletului şi bea ceai. Pe şevalet se aflau primele schiţe ale unui cocor, un cocor european care îşi lua brusc zborul cu aripile lui mari şi cenuşii şi picioarele lungi întinse într-un fel ciudat, cu capul întors doar cât să i se vadă peticul roşu. El fusese norocos că-l văzuse, căci era o specie rară în Anglia, deoarece aceste păsări preferau Scandinavia şi Europa Centrală şi le plăceau întinderile mari de mlaştină în care să-şi construiască cuiburile şubrede. Se gândi că, în afară de cocorul din prim-plan, ar putea adăuga mai mulţi, în zbor, cu aripile întinse, pentru a sugera dansul pentru care erau atât de faimoşi. Lăsă jos cana cu ceai şi luă creionul. Cocor, îşi spuse el, denumirea latinească, *Grus grus*. La fel ca sunetul pe care îl scoteau.

Uşa dinspre alee se deschise.

— Ia ghici! spuse Rachel din prag.

— Ce e?

— Luke şi Ed vin duminică. La prânz. Împreună. Nu-i aşa că e minunat?

Capitolul 14

Charlotte nu mai fusese niciodată la Aldeburgh. Când Luke o întrebase cum îşi va petrece timpul când el şi Edward vor fi cu părinţii lor, ea răspunsese distrată că pur şi simplu se gândea să meargă să stea pe malul mării.

— Probabil că o să dorm, spuse ea, o să mănânc o îngheţată. Îmi iau o pauză de la toate. Se aplecă într-o parte să-l sărute. Nu-ţi face griji, dragul meu. O să fiu bine.

Lui Luke nu-i venea să se dea jos din maşină.

— E chiar ciudat să ne aduci până aici şi tu să nu intri. Ţine-ţi telefonul deschis. Tot timpul. Îţi trimit un mesaj când terminăm.

Edward coborî din spate şi o strânse de umăr.

— Charlotte, eşti o eroină.

Apoi plecaseră împreună spre casa părinţilor lor, iar Charlotte se gândise cât de tineri păreau brusc amândoi, imaturi, mai degrabă băieţi decât bărbaţi; iar ea pornise maşina, îşi setase GPS-ul pentru Aldeburgh şi plecase fără să se mai uite în oglinda retrovizoare să vadă dacă Luke încă o privea.

Drumul o duse spre nord-vest, prin pădure, apoi coti la dreapta către Snape şi Aldeburgh. Mai fusese la Suffolk de câteva ori înainte, desigur, însă faptul că acum conducea singură pe-acolo, în scopuri stabilite de ea şi fără să fie nevoită să admire peisajul de dragul lui Luke, făcea ca acea călătorie să i se pară foarte interesantă. Locul era atât de diferit de Buckinghamshire unde crescuse, încât aproape că i se părea că se află în străinătate, într-o destinaţie străină şi uşor exotică. Aldeburgh însuşi, cu bulevardul său principal încă plin de turişti, cu marea la doar câţiva metri în spatele caselor şi cu pescăruşii care ţipau, nu îi era deloc mai familiar decât restul, iar asta îi provoca o emoţie care o încânta.

Lăsă maşina pe o străduţă în faţa unei case cu obloanele trase, unde se părea că proprietarii săi nu erau prezenţi ca să protesteze că parca acolo, apoi se plimbă până la mare. Era o zi senină şi răcoroasă, iar plaja era plină de familii şi paravânturi de plastic, iar marea nesfârşită şi albastră-cenuşie se avânta şi înghiţea pietrele cu un ritm neobosit care te-ar fi scos din minţi dacă nu erai un om al mării, se gândi Charlotte. Se întrebă dacă îi era foame şi hotărî că era prea încordată pentru ceea ce urma, ca să-i fie foame, aşa că se întoarse pe uscat, pe High Street, unde va opri un localnic – turiştii din Londra erau uimitor de simplu de recunoscut – şi-l va întreba unde găsea casa lui Ralph şi a Petrei.

Ralph – ţinând uşa de la intrare deschisă suficient de mult cât să vadă, însă nu suficient de mult cât să o primească înăuntru – arăta ca

şi când abia putea să-şi amintească cine era.

— Ah, făcu Charlotte, te-am trezit?

Ralph îşi duse mâna la bărbie, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama ce oră era în funcţie de faptul că era sau nu bărbierit. Purta pantaloni tăiaţi şi un tricou larg. Charlotte, într-o rochie de vară scurtă şi espadrile cu talpă ortopedică, se gândi că arăta îngrozitor.

— Nu, spuse Ralph. Nu. Doar că… nu mă aşteptam să vii…

— Nu am spus că vin, răspunse Charlotte, aşa că nu aveai de unde să ştii. Îi zâmbi. I-am lăsat pe Ed şi Luke la părinţii tăi. Şi m-am gândit să trec pe-aici.

Ralph nu deschise uşa mai mult. Privi mai degrabă peste Charlotte decât la ea.

— Mă tem că… nu e cel mai potrivit moment…

— Ştiu, spuse Charlotte. De aceea am venit.

Ralph oftă.

— Nu vreau să fiu nepoliticos cu tine, continuă el, însă nu pot vorbi cu tine, serios. Nu te cunosc… suficient de bine…

— Nu, zise Charlotte.

Ea realiză că imaginea lui îi dădea încredere, aspectul său de om înfrânt nu-l mai făcea să fie, ca de obicei, cumnatul uşor tulburător şi imprevizibil care venise să doarmă din când în când pe canapeaua ei, însă abia dacă schimbase două vorbe cu ea, mulţumindu-se să discute doar cu Luke.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ralph, cu o frustrare evidentă, însă nu neapărat adresată lui Charlotte, ce am *făcut*?

Charlotte se răsuci puţin pe tălpile ei ortopedice. Dădu să-şi scoată ochelarii de soare, dar se răzgândi.

— De fapt, am venit să o văd pe Petra, răspunse ea, pe cât de nonşalant putea.

— Nu sunt aici, zise Ralph obosit.

Charlotte simţi un nod de panică neliniştită. Atunci unde erau? Erau cu celălalt?

— Ah…

— Sunt la grădină, adăugă Ralph, îi găseşti acolo.

Charlotte îşi dădu seama că el nu putea rosti numele Petrei.

— Îmi poţi arăta drumul?

Ralph ridică braţul şi arătă vag spre dreapta.

— Pe-acolo, zise el, apoi faci dreapta şi treci de şcoală, apoi stânga spre potecă.

— Petra are telefonul la ea?

Ralph o privi cu o concentrare bruscă.

— Habar n-am, răspunse el scurt.

— Îmi pare rău, spuse Charlotte, chiar îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate astea.

Şi, înainte să mai poată rosti altceva, Ralph răspunse apăsat:

— Şi mie.

Apoi, îi trânti uşa în nas.

Petra şi Kit erau în genunchi, pe pământ, cercetând ceva în sol. Erau cu spatele la poartă. În faţa lor, legat în cărucior şi cu câte un morcov în fiecare mână, se afla Barney. Se zvârcoli energic când o zări pe Charlotte şi agită morcovii.

— Oh! făcu Barney tare.

Petra ridică fruntea.

— Barn ce s-a întâmplat?

— Oh, repetă Barney.

Privea peste capul mamei sale spre Charlotte, care stătea lângă poartă cu mâna pe zăvor. Petra se întoarse.

— Ah! făcu Petra, ridicându-se în picioare.

Charlotte deschise poarta.

— Surpriză! strigă ea. Se aplecă uşor în faţă, ca şi când ar fi vrut s-o sărute pe Petra, însă aceasta făcu un pas înapoi.

— Nu mă aşteptam… zise ea.

— Ştiu. De-asta nu ţi-am spus. Mă gândeam că dacă-ţi spun nu vei dori să mă vezi.

Kit se ridică din genunchi, cu un melc în mână.

— A intrat din nou în cochilie, îi spuse el lui Charlotte. A ieşit, apoi a intrat din nou.

— Da…

— Nu-i place zgomotul, spuse Kit cu răceală.

Charlotte se ghemui lângă el.

— O să încerc să nu fac zgomot.

Kit dădu din cap. Petra se duse lângă căruciorul lui Barney.

— Ştiu unde sunt fraţii lui Ralph astăzi, spuse ea pe un ton neutru. I-au spus.

Charlotte ridică privirea de la melcul lui Kit.

— Cum de ştii asta?

— A sunat Rachel, zise Petra, pe acelaşi ton neutru. Se opri şi-i desfăcu legăturile lui Barney, apoi îl luă în braţe. Ne-a întrebat dacă venim şi noi, continuă ea din spatele lui. Pentru că veneau şi ceilalţi. Însă noi nu puteam merge. Făcu o pauză, apoi adăugă: Aşa că ştiam că vei fi acolo.

Charlotte se ridică încet.

— Nu am intrat, ei nu ştiu că am venit şi eu. Doar i-am condus pe băieţi şi i-am lăsat acolo. La poartă. Se opri, apoi continuă mai nesigură pe ea: Au de gând… să le spună.

— Da, confirmă Petra, de aceea nu ne-am putut duce.

— Priveşte! strigă Kit fericit. Priveşte! Şi-a scos coarnele!

Charlotte privi în jos. Melcul se retrase imediat.

— Nu te uita la el! spuse Kit.

Petra se aşeză pe fâşia de iarbă dintre brazdele de legume, cu Barney în poală.

— Ce crezi că se va întâmpla? întrebă ea, lipită de părul lui Barney.

Charlotte se aşeză şi ea pe partea cealaltă a unui strat de frunze mari şi fioroase de dovlecel. Îşi strânse picioarele sub ea într-o parte şi se sprijini într-o mână, privind iarba, şi începu să smulgă firele de iarbă cu cealaltă.

— Ce *se întâmplă*? întrebă ea cu precauţie.

— Poftim? spuse Petra.

— Cu… cu tine. Cu tine şi acest bărbat.

— E minunat, răspunse Petra, e uşor de comunicat cu el. Pur şi simplu lasă lucrurile să se întâmple. Îl cheamă Steve.

— Te-ai… spuse Charlotte, dar se opri.

— Ce?

— Te-ai culcat cu el?

Petra mângâie creştetul lui Barney.

— Nu încă.

Charlotte ridică privirea.

— Deci *ai de gând* să faci asta?

Petra ridică din umeri.

— E posibil să se întâmple.

— Dar eşti *măritată!*

Petra nu păru absolut deloc jignită.

— Mi-a spus că vrea să fie liber, spuse ea, privind-o pe Charlotte peste frunzele de dovlecel.

— Cine ţi-a spus asta?

— Ralph, răspunse Petra după o clipă, cu vocea gâtuită brusc.

Charlotte se ridică şi înconjură brazda de dovlecei, urmată de Kit. Îngenunche pe iarbă lângă Petra şi, spre încântarea şi surprinderea ei, Kit se lăsă pe genunchii ei, tot cu melcul în mână.

— Oh, Petra, spuse Charlotte cu empatie.

— Mi-a spus că vrea să fie liber pentru noi toţi, spuse Petra, cu vocea tremurând. Aşa că l-am lăsat! Oricum, n-aş fi putut să-l opresc, aşa că l-am lăsat. Şi m-am gândit că dacă e liber, atunci şi eu sunt liberă. Nu de băieţi, de ei niciodată, ci de el, într-un fel, dacă asta a vrut el. Pentru că… pentru că orice aş crede despre el, orice aş dori de la el, el… el nu prea mă vrea implicată în nimic, el vrea doar să nu-l opresc să facă ce doreşte. Aşa că n-am făcut-o.

Charlotte nu spuse nimic. Îl cuprinse pe Kit în braţe, iar el se rezemă de ea, trăgând cu ochiul în cochilia melcului, caldă şi solidă, şi care-i oferea siguranţă.

— Şi mai e şi marea, spuse Petra. Ştiu că toată lumea crede că fac

mofturi cu marea, însă contează. Contează pentru mine şi contează ca Ralph să înţeleagă asta; cândva înţelegea, însă nu şi acum. Acum vrea să fie aşa cum era înainte să mă cunoască pe mine. Şi-a scos din nou costumele. Nimeni nu înţelege ce fac, nimeni nu consideră că am vreun drept să trăiesc aşa cum îmi place. N-au făcut-o niciodată. Am crezut uneori că Ralph înţelege, însă nu o face. Nici măcar Ralph. Vrea să fiu aşa cum îşi doreşte el. Aşa cum îşi doresc toţi.

— Nu şi eu, spuse Charlotte.

Petra oftă.

— Nu-i cunoşti cu adevărat încă.

— Îi cunosc destul…

— Nu cât să le faci faţă…

Charlotte îşi sprijini bărbia de creştetul lui Kit. Privi dincolo de Petra, la magazia ei. Uşa era deschisă şi se vedeau toate uneltele aşezate în cârlige ca într-o bucătărie îngrijită.

— De aceea am venit, spuse ea. Îl strânse şi mai tare pe Kit, care acum era relaxat în braţele ei, aproape adormit şi, cu toate că o dureau genunchii îndoiţi sub greutatea lui, nici nu se gândea să se mişte. Nu ştiu ce se va întâmpla azi, spuse Charlotte. Nu ştiu cum vor reacţiona ei, însă pot să spun că băieţii se susţin unul pe celălalt. Chestii frăţeşti. Aşa că… nu ştiu cum o să prezinte totul. Nu ştiu cum vor spune întreaga poveste.

— N-o să fie bine, zise Petra.

— Nu. Nu mă aştept să fie. Charlotte făcu o pauză şi se gândi să aducă în discuţie pe Rachel şi propria ei suferinţă, însă, copleşită de un simţ al maturităţii pe care îl încercase în toată escapada ei, se răzgândi şi se mulţumi să spună: Am venit să-ţi spun doar că există şi persoane care înţeleg. Chiar înţeleg. Adică poate nu înţeleg chestia cu marea şi nu-l cunosc pe Steve, însă dacă ai nevoie de mine sunt aici.

— Nu îl iubesc, nimic de genul ăsta, spuse Petra din nou în părul lui Barney.

— Pe Steve?

— Da.

— Atunci de ce…

— Pentru că mă ajută, răspunse Petra. Ştie ce ştiu şi eu, despre mare şi chestii de-astea. Îi place ce îmi place şi mie. Îi iubeşte pe copii. Îi aruncă o privire lui Kit. A adormit.

Charlotte privi în jos.

— Ce compliment…

— Îi plac femeile, spuse Petra.

— O… o place şi pe bunica lui?

Se lăsă o tăcere semnificativă, apoi Petra răspunse:

— Da. O place. Apoi adăugă, foarte încet: însă pe mine ea nu o să mă mai placă. Nu acum.

Charlotte îi zâmbi.

— Nici pe mine nu mă place, spuse ea.

Petra o privi în ochi şi zâmbi la rândul ei.

— Nu pot să cred, spuse Anthony pentru a cincisprezecea oară.

Rachel stătea rezemată într-unul dintre fotoliile vechi din atelier, cu ochii închişi. Erau deja de ore întregi în atelier, de când plecaseră băieţii, cu Charlotte la volan – Charlotte, despre care nici măcar nu ştiuseră că venise la Aldeburgh şi care nici măcar nu coborâse din maşină să-i salute, ci doar rămăsese înăuntru, zâmbind, cu fereastra coborâtă şi motorul maşinii pornit.

— Intră, spusese Rachel, ridicându-se să vorbească cu ea. Intră măcar să bei un ceai înainte să vă întoarceţi.

Charlotte nici măcar nu-şi scosese ochelarii. Îi zâmbi larg lui Rachel şi spusese nu, mulţumesc, chiar trebuie să se întoarcă, mâine are de lucru, iar Ed şi Luke se urcaseră cuminţi lângă ea, ca şi când brusc ar fi devenit ascultători faţă de ea, nu faţă de părinţi; Charlotte pornise maşina şi plecaseră, făcând cu mâna şi zâmbind, iar ei o priviseră îndepărtându-se, trişti, dezorientaţi; apoi se întorseseră, ca printr-un acord tacit, şi se retrăseseră în atelier.

Anthony stătea în picioare lângă şevalet. Pe el încă se afla desenul său cu cocori, neterminat; din reflex, luase o bucată de cărbune şi haşurase hârtia cu el, însă nu se putea concentra, nu-şi putea recunoaşte propria abilitate. Pur şi simplu, stătea acolo cu cărbunele în mână, spunând că nu-i venea să creadă, pur şi simplu nu putea. Dintre toţi oamenii, Petra. Petra.

Rachel rămăsese tăcută. Se trântise în primul fotoliu care-i ieşise-n cale şi rămăsese acolo, cu capul pe spate şi ochii închişi sau îndreptaţi spre tavan. Le oferise băieţilor homar la prânz, homar cumpărat special, căci ştia că amândurora le plăcea, şi făcuse maioneză cu usturoi şi budincă cu bezele şi căpşuni, care fusese întotdeauna preferata lui Luke. Însă niciunul nu mâncase prea mult.

— E minunat, mamă, mulţumim, spuseseră ei, aşa cum făceau când erau adolescenţi, apoi schimbaseră între ei o privire ca şi când se pregăteau să spună că au spart cu mingea de crichet acoperişul serei; apoi Edward îşi dresese glasul şi spusese că de fapt veniseră cu un motiv şi, din păcate, nu era un motiv de bucurie, apoi începuse să vorbească, iar Rachel îşi dăduse seama aproape de la primele lui cuvinte că Anthony nu înţelegea, că Anthony nu putea crede ceea ce i se spunea, că Edward ar fi putut la fel de bine să-i vorbească în chineză. Apoi, brusc, pricepuse şi el, se schimbase la faţă, lăsase jos cuţitul şi furculiţa, iar Rachel simţise o asemenea furie în numele lui, o asemenea mânie protectoare în faţa încrederii lui trădate, încât aproape că se ridicase de pe scaun.

Acum era mai calmă. Era mai calmă şi obosită, aşa cum, după cum ştia şi ea, nu puteai fi decât după ce ai fost efectiv înecat în furie. Iar ea fusese. Spusese o mulţime de lucruri despre Petra, care ieşiseră direct din vulcanul furiei ei, furie că eforturile lui Ralph de a-şi susţine familia fuseseră răsplătite în asemenea fel, furie faţă de comportamentul Petrei, furie pentru că încrederea şi dragostea lui Anthony pentru ea fuseseră plătite cu o asemenea monedă.

— E imorală, spusese Anthony, uimit şi tulburat, roşu la faţă, cu şerveţelul mototolit peste homar. *Imorală!*

Însă Rachel ştia că Petra nu era imorală. Când adevărul fusese proaspăt dezvăluit, se speriase şi spusese lucruri îngrozitoare despre Petra, însă ştia că nu era imorală. Ştia, dacă se gândea atent, dacă se străduia să fie corectă dincolo de loialitatea ei maternă violentă şi primitivă faţă de Ralph, că Petra dăduse peste o piedică în mariajul ei de parcă s-ar fi izbit de o uşă de oţel. Însă nu faptul că Petra găsise în viaţă şi în soţul ei ceva ce nu putea rezolva o înfuriase pe Rachel; nu, sigur că nu, ştia că Ralph şi traiul cu Ralph erau foarte dificile. Ceea ce o înfuriase pe Rachel, ceea ce Rachel nu putea nici să înţeleagă, nici să ierte era că, în tulburarea ei, Petra nu venise la ea şi la Anthony să ceară ajutor, ci alesese o soluţie alternativă care, sincer, era dezastruoasă pentru toată lumea.

Edward şi Luke îl descriseseră pe acest bărbat din viaţa Petrei cât de minimalist putuseră, arătându-şi dezgustul faţă de toată povestea. Lui Rachel îi plăcea loialitatea lor, ideea că pentru ei nu exista vreun bărbat care să-i poată lua locul fratelui lor. Însă era la fel de furioasă pe faptul că acest Steve părea un om blând, că munca şi pasiunile lui erau atât de liniştite şi că – iar asta era cel mai rău – băieţilor părea să le placă să fie în preajma lui. Edward spusese că Ralph era în egală măsură uimit şi rănit.

— Spune că Steve nu are chiar nimic. O casă cu chirie împărţită cu altcineva, o Toyota rablagită. Însă nu pare să-l intereseze şi nu pare să o intereseze nici pe Petra. Le pasă doar de păsări şi mare şi să arunce pietre pe plajă. Cam atât. Iar asta pare că e de ajuns pentru ei.

— S-a culcat cu el? dorise Anthony să ştie.

Luke scosese un sunet de dezgust.

— Nu ştiu, răspunsese Edward sec.

— N-o să dureze, zisese Anthony. O să fie un rateu. E sfidare. Mă duc să discut cu ea…

— Nu! intervenise Rachel tare, brusc.

Toţi o priviseră.

— Însă mereu vorbim cu ea, spusese Anthony.

— Nu acum, răspunsese Rachel. Nu acum.

Cu toţii o priviseră lung, împietriţi. Vedea că toţi se întrebau ce se întâmplase cu mama, mama mereu se grăbeşte să rezolve lucrurile,

mama mereu crede că are răspunsul. Ei bine, de data aceasta nu avea un răspuns, nu putea spune decât că nu trebuia să facă nimeni nimic, mai ales Anthony. Nu trebuia să facă nimic, se gândea Rachel, întinsă în fotoliu şi urmărind modelele mişcătoare ciudate din spatele pleoapelor ei închise, pentru că, pentru prima dată în zeci de ani, Rachel nu ştia ce să facă. Toată acea energie cu care încercase să găsească o casă în Ipswich pentru Ralph şi Petra i se părea acum ridicolă, un fel de activitate nebunească menită să înlocuiască o nelinişte profundă pe care Rachel nu fusese interesată să o definească. Ei bine, acum ştia ce anume fusese acea nelinişte: o nelinişte provocată de faptul că dificultăţile profesionale ale lui Ralph făcuseră ca relaţia lui ciudată, opacă, evazivă cu Petra să se strice şi mai mult, până într-acolo încât nici măcar gestionarea dictatorială din exterior să n-o mai poată salva. Petra era Petra. Aşa fusese mereu, alunecând dincolo de graniţele gestionării precum un peşte într-un pumn umed. „Dar", se gândi acum Rachel, târându-se obosită printre gândurile ei încurcate, „consider că am fost corectă cu ea, consider că după naşterea lui Kit am ajuns pe un teren mai sigur, pe care toţi ştiam unde suntem, pe care ne puteam baza unul pe celălalt. Iar dacă ea crede că poate să scape după ce s-a purtat aşa cu Anthony, după tot ce a făcut el pentru ea, după toată răbdarea, ajutorul şi afecţiunea lui, atunci se înşală. Se înşală amarnic."

Deschise ochii şi îl privi pe Anthony, care stătea lângă şevalet, privind cocorii, însă fără să-i vadă de fapt. Părea mai bătrân decât de dimineaţă, cu umerii uşor aplecaţi, întreaga lui postură degajând tristeţe precum un abur întunecat.

— Ant? spuse Rachel.

El se întoarse uşor şi-i zâmbi vag.

— Mă întrebam dacă ai adormit…

— Nu am eu norocul ăsta. Se ridică în capul oaselor şi-şi trecu mâna prin păr. Ceai? întrebă ea.

Anthony ignoră întrebarea.

— Ce să facem? Ce să facem pentru Ralph?

Rachel se strădui să stea dreaptă.

— O să-l sunăm. Mai târziu. Când o să avem amândoi mintea un pic mai limpede.

— Da, spuse Anthony, da. Bietul băiat! Ridică braţul şi mai adăugă o linie la aripa unui cocor. Apoi zise apăsat: Ai dreptate. Nu o sun. Rachel, nu o voi mai suna niciodată!

Luke şi Charlotte îl lăsară pe Edward acasă. El îi invită înăuntru, însă descoperi, dintr-un bilet lăsat pe masa din bucătărie, că Sigrid şi Mariella se duseseră în vizită la Indira şi se vor întoarce mai târziu; după o încercare de a le oferi ceva de băut, Luke spuse că era mai bine

să meargă acasă, aşa că se întoarseră la maşină, lăsându-l pe Edward – în acea după-amiază târzie de duminică – dezorientat în propria casă.

Îşi turnă un pahar cu apă din carafa din frigider şi ieşi pe terasa de la bucătărie. Mica lor grădină interioară, mereu curăţată după standardele exigente ale lui Sigrid, părea obosită şi trecută. Din carpenii pe care-i plantase Sigrid lângă zidul din spate – importaţi din Italia, după cum îi spusese ea lui Edward – începuseră să cadă frunze veştede, iar florile din ghivecele de lemn pe care tot ea le comandase special păreau că nu mai au vlagă să rămână proaspete.

Edward se aşeză pe marginea unui scaun de grădină, cumpărat cu gândul la imaginea romantică, însă lipsită de realism, a unuia dintre ei aşezat acolo cu ziarul de duminică sau cu o carte din teancul uitat, din biroul lui Edward. Sigrid cumpărase pentru el perne cu dungi crem şi cenuşii, însă şi acelea erau în biroul lui Edward, aşa că el stătea acum pe plăcile de tec sau iroko, sau ce material mai era şi ăsta, şi nu reuşea sub nicio formă să se facă comod.

În maşină nu mai rămăsese nimic de spus. Charlotte fusese la mare şi se părea că-i şi plăcuse, pentru că era foarte însufleţită şi povestise despre plaja din Aldeburgh, iar când Luke o întrebă dacă fusese să-l vadă pe Ralph, ea răsese scurt şi spusese:

— Nu a fost o idee bună!

— Deci ai fost? insistase Luke.

— Da. Am sunat la uşă şi mi-a răspuns el, dar nu m-a invitat înăuntru.

— Cum arăta?

Charlotte coborî un pic vocea.

— Arăta îngrozitor…

— Bietul băiat! Şi ce-a zis?

— Nimic, răspunse Charlotte.

— Cum adică?

— A spus că nu era cel mai bun moment. Nu voia să vorbească. Voia doar să plec de-acolo.

Edward îl văzuse pe Luke trecându-şi mâna peste schimbătorul de viteze ca să atingă piciorul lui Charlotte.

— Ai fost o drăguţă că ai încercat, spusese Luke.

Charlotte ridicase din umeri.

— I-ai văzut pe Petra şi pe copii? întrebase Edward.

Charlotte îşi ridicase uşor ochelarii de soare ca să-l privească pe Edward în ochi în oglinda retrovizoare.

— Nu erau acasă, răspunsese ea.

— Ah, Dumnezeule, spusese Edward, nu-mi spune că…

— Nu te mai gândi la asta, îl oprise Luke. Ne-a ajuns pentru azi. Cu vârf şi îndesat. Iar tu, adăugase el, privind-o plin de afecţiune pe Charlotte, ai condus tot drumul.

Ea îi zâmbise.

— Prefer să conduc decât să vomit, spusese ea, iar Edward simţise un acces scurt de invidie în faţa simplităţii situaţiei lui Luke, a proaspetei sale căsătorii, a fetei lui drăguţe şi însărcinate, ca o gură de aer curat după o zi obositoare de drame Brinkley.

Răsuci paharul cu apă în mâini, studiind imaginea distorsionată a picioarelor lui care se zăreau prin fundul sticlei. Simţise că făcuse ce trebuie în acea zi, însă asta, în mod ciudat, nu îl mulţumea, pentru că nu găsiseră nicio soluţie, ci rămăseseră doar cu senzaţia enervant de frustrantă că toţi acei oameni înalţi şi inteligenţi erau cumva ţinuţi prizonieri de o fată enigmatică şi superficială care nu părea să înţeleagă sensul cuvintelor „obligaţie” şi „responsabilitate”. În acea seară, după cina cu Ralph de la Londra, îi trecuse prin cap să meargă să o vadă pe Petra, să discute cu ea, să-i explice de ce făcea Ralph ceea ce făcea şi să-i sugereze că sprijinul ei ar fi făcut ca întregul proces să fie mult mai uşor pentru toţi, inclusiv pentru ea. Dacă ar fi ascultat de acel impuls, dacă s-ar fi dus până la Suffolk şi ar fi încercat să discute cu Petra, oare situaţia ar fi fost acum alta? Oare i-ar fi dat ea cea mai mică atenţie sau, ca de obicei, ar fi rămas tăcută şi aparent neutră, hotărâtă să se poarte într-un fel care i se potrivea ei şi numai ei? Scutură din cap. Era firesc să simtă că fratelui său i se făcuse o nedreptate, că părinţii lui erau trataţi cu o lipsă de recunoştinţă extraordinară, era sigur că avea dreptate. Însă în acelaşi timp, ceva îl tulbura, acel ceva care mereu îl tulbura când trebuia să meargă la Suffolk, unde viaţa neschimbată a părinţilor lui era, într-un fel ciudat, mai degrabă neliniştitoare decât un motiv de consolare.

Se simţi uşurat să audă uşa de la intrare trântindu-se. Mariella intră sărind pe scările de la subsol, strigându-l.

— Aici! răspunse el. Sunt aici!

Copila intră alergând în bucătărie şi se izbi de el, îmbrăţişându-l şi ridicând privirea. Sprâncenele ei erau pictate cu linii micuţe de sclipici albastru.

— Sunt un avatar, îi explică Mariella.

Edward se aplecă să-i întoarcă îmbrăţişarea.

— Văd că eşti. Unde e mami?

— Scoate lucrurile din maşină…

— V-aţi distrat bine la Indira?

Mariella se retrase şi începu să sară în jurul mesei.

— Ne-am jucat de-a aeroportul. Pentru când merg în Suedia.

— Ah, făcu Edward, fără să înţeleagă. Eşti gata pentru următoarea excursie?

— Da, spuse Mariella, continuând să ţopăie, mama a cumpărat bilete pe computer înainte să plecăm la Indira. Mi-a spus că prindem un pic din vara suedeză. Înainte să încep iar şcoala.

— Înţeleg, zise Edward. Simţi brusc că i se face greaţă. Uşa din faţă de deasupra lor se deschise şi se închise, iar paşii lui Sigrid se auziră pe hol.

Edward o privi pe Mariella.

— Vin… vin şi eu? Mami a cumpărat trei bilete?

Mariella stătea cu spatele la el. Mai ţopăi de două ori şi se opri, legănându-se pe un picior.

— Ah, nu, zise ea, mami spune că nu poţi. Spune că trebuie să rămâi aici să ai grijă de fraţii tăi.

Capitolul 15

Existau o grămadă de motive pentru care Rachel trebuia să se afle în Aldeburgh. Acolo se aflau librăria şi magazinul de delicatese; şi mai trebuia să cumpere şi un cadou pentru ziua de naştere a surorii ei, care mereu trăgea concluzii din fiecare cadou şi se simţea jignită de fiecare astfel de concluzie la care ajungea. Aşa că nu era deloc un lucru extraordinar ca Rachel să fie acolo, plimbându-se alene şi atentă pe High Street, cu privirea ascuţindu-se de fiecare dată când vedea vreo tânără cu cărucior şi copil mic sau pur şi simplu o tânără cu părul ciufulit şi haine care nici într-un milion de ani n-ar fi fost dictate de convenţiile clasei mijlocii.

Se plimbă şi cumpără cele necesare timp de o oră. Cumpără monografia lui Kenneth Clark despre râul Alde de la librărie şi mai multe sortimente de măsline de la magazinul cu delicatese, plus o rochie din bumbac cu dungi, tăiată după modelul kimonourilor, pentru sora ei (oare se va simţi jignită de eticheta de la gât pe care era marcată dimensiunea – L –, care oare însemna L pentru cineva din Japonia, însă nu L pentru un european?), plus doi peşti afumaţi şi o pâine din cocă fermentată, după care le băgase pe toate în portbagajul maşinii. Apoi se întoarse pe High Street şi cumpără un sendviş şi o sticlă de apă şi luă prânzul plină de nelinişte, pe plaja pietroasă pe care îşi întinsese haina de lână, privind cele câteva familii care mai rămăseseră în acel sfârşit de vară şi dorindu-şi ca unul dintre băieţeii pe care îi vedea să fie Kit: Kit, care ar veni alergând în braţele ei, strigându-i numele plin de entuziasm şi spărgând astfel gheaţa în orice conversaţie ar fi putut începe cu Petra.

După o luptă cu sine – în timp ce făcea paturile sau toca o ceapă sau lega margaretele în răzor – ajunsese la concluzia că furia ei pe deplin justificată n-o ducea nicăieri. Anthony era profund rănit, dar să ţipe la Petra în apărarea lui Anthony n-ar face nimic să-l influenţeze pe unul sau să-l aline pe celălalt. Însă oricât de mult crezuse asta la început, când devenise inertă din pricina şocului, nu putea să stea cu mâinile în sân. N-o să strige, n-o să-i facă morală şi nici măcar n-o s-o mustre pe Petra, dar trebuia s-o vadă şi s-o întrebe pur şi simplu de ce. De ce nu a cerut ajutor? Sau, dacă nu-l putea cere direct, datorită unei forme de loialitate faţă de Ralph – sigur, doar o formă a cuiva care şi-a găsit pe altcineva –, de ce nu a lăsat măcar să se înţeleagă faptul că schimbarea stilului lor de viaţă o rănea de moarte în ce avea ea mai important şi mai profund?

Rachel repetase în gând întâlnirea aceea imaginară cu Petra în toate felurile posibile. Îşi imaginase o Petra sfidătoare, o Petra cu ochii în lacrimi, o Petra încăpăţânată şi tăcută, o Petra evazivă. Nu-şi permisese ideea mulţumitoare a unei Petra uşurate şi recunoscătoare

şi pline de remuşcări, însă acest scenariu seducător îi trecuse o clipă prin cap, printr-un colţ al minţii ei, atrăgător, cu o persistenţă care-i dovedea cât de mult îşi dorea asta. Dacă se lăsa în voia acelei imagini chiar şi pentru o clipă, o vedea pe Petra în bucătăria lor, cu băieţii jucându-se pe podea, gătind împreună, cu Anthony la câţiva metri distanţă în atelierul său, lucrând la o nouă carte, la un proiect la care, cumva, avea să colaboreze şi Petra. Apoi apărea Ralph – acea scenă avea loc, invariabil, vinerea – obosit, însă mulţumit, în costumul lui de oraş, ca să-şi ia familia acasă pentru a petrece weekendul într-o casă din apropiere, cu care Petra, ca prin minune, se obişnuise. Chiar dacă această imagine o ameţea, Rachel ştia că era în zadar. Era improbabilă, chiar imposibilă, însă oricât de mult îi plăcea să-şi facă astfel de visuri, ştia şi că nu va avea linişte până nu o va vedea pe Petra, ca să-i vorbească.

Se părea că în ultima vreme telefonul mobil al Petrei era închis. Nu răspundea, iar mesajele-text se pierdeau într-o tăcere întunecată. Ralph, care se pregătea pentru plecarea la Londra, nu vorbea despre Petra, şi nici nu spunea unde se ducea şi ce făcea. Îi spunea mamei lui că o să fie bine dacă şi numai dacă era lăsat în pace să-şi vadă de viaţă în felul lui. Spunea că aprecia mult grija părinţilor săi – o spunea pe un ton complet lipsit de apreciere –, dar nu putea trece de acel moment decât dacă era lăsat în pace. Şi chiar vorbea serios. Numărul său de mobil, spunea el, trebuia să fie folosit doar la urgenţe. Doar dacă se întâmpla ceva cu copiii sau ceva de genul ăsta. Nu doar pentru că Rachel avea nevoie de veşti şi alinare. Nu avea energie pentru aşa ceva, avea energie doar pentru ceea ce era necesar să facă la noua slujbă, de care nu voia să-şi bată joc.

— Înţelegi cum stă treaba, mamă?

— Da, spusese Rachel neajutorată de la celălalt capăt al firului, da. Voiam doar…

— Nu, răspunsese Ralph scurt. Să nu vrei nimic. Aşa n-o să te superi dacă nu primeşti. La fel ca mine. Aşa cum am făcut eu.

Şi închisese. Rachel ieşise în grădină şi strigase la bătrânul Dick care legase ceapa în legături prea mari, iar bătrânul Dick ieşise din ceaţa orbirii şi a surzeniei sale şi spusese că dacă-i mai vorbea aşa o dată o să fie fericit s-o lase baltă, să-şi vadă singură de grădina cu legume.

Ea îşi ceruse scuze. Îi ceruse iertare bătrânului Dick şi se abţinuse să-l îngrijoreze pe Anthony cu telefonul pe care i-l dăduse lui Ralph; îşi transformase furia faţă de Petra în hotărârea de a găsi o explicaţie. Aşa cum stătea acolo pe plaja pietroasă, privind oamenii care se îndreptau spre mare, simţea că ea de fapt se descurcase chiar bine. Nu cedase fiecărui impuls şi îi păruse rău pentru reacţiile care îi scăpaseră de sub control. De asemenea, îşi spunea ea, avea dreptul să înţeleagă, i se cuvenea un răspuns. Relaţia ei şi a lui Anthony cu Petra nu fusese

una convenţională, nu fusese doar rezultatul efortului şi al manierelor cerute de eticheta socrilor şi nurorilor. O primiseră pe Petra în sufletul lor. Petra, la rândul ei, spusese de multe ori că nu ştia ce s-ar fi făcut fără ei.

Rachel se ridică în picioare şi-şi scutură firimiturile de sendviş de pe jachetă. Se hotărî să se mai plimbe o dată pe High Street, însă nu va bate la uşa Petrei şi nu se va duce la grădină. Poate va veni vremea când va fi nevoită să insiste să se întâlnească, nu doar să spere că se vor vedea din întâmplare, însă acel moment nu sosise încă. Iar dacă nu va reuşi s-o vadă pe Petra, nu va fi nevoită să-i mărturisească lui Anthony că se dusese la Aldeburgh în speranţa că o va întâlni, şi măcar în asta găsea o sinceritate mulţumitoare.

Merse rapid pe High Street, traversă, apoi se întoarse pe celălalt trotuar. Nici urmă de Petra. De fapt, nici urmă de fete cu cărucior, căci toate erau probabil prea ocupate să le dea bebeluşilor de mâncare şi să-i adoarmă. Rachel se întoarse spre mare, spre piaţeta unde îşi lăsase maşina, şi o văzu pe Petra venind spre ea, fără cărucior şi fără copii, cu braţele întinse de greutatea cumpărăturilor.

Petra se opri şi rămase neclintită. Era îmbrăcată cu un soi de fustă ţigănească, pe care Rachel o ştia, şi cu vechea ei jachetă din denim, iar părul îi era prins într-o coadă căzută pe un umăr şi legată la capăt cu mai multe elastice de lână colorate.

— Bună, îi spuse ea lui Rachel.

Tonul ei era perfect normal.

Rachel simţi o agitaţie bruscă. Pentru ea ar fi fost firesc, chiar instinctiv, să o sărute pe Petra, totuşi, în situaţia de acum aşa ceva era imposibil. Nici nu putea zâmbi, cu toate că Rachel simţi că faţa i se strânge într-un fel de rictus, ca la un câine de circ. Nici vocea ei când reuşi să spună „Bună” nu părea normală.

Petra nu spunea nimic, stătea în faţa lui Rachel cu pungile ei de plastic pline de cumpărături. Rachel deschise gura de câteva ori, făcu un gest involuntar, încercând să întrebe unde era căruţul, unde erau băieţii. Petra nu o ajuta.

— Ce… faci? întrebă Rachel într-un târziu.

— Bine…

— Şi… şi băieţii?

— Sunt bine şi ei.

Rachel îşi mai reveni.

— Unde sunt? întrebă ea. Nu cred că te-am văzut vreodată fără băieţi.

— Sunt cu Steve, răspunse Petra.

— Cu… cu…

— Da, răspunse Petra. Suna ca şi când ceea ce spunea era atât de firesc, încât aproape devenea plictisitor. Steve i-a dus să înoate. Adoră

să înoate, aşa că i-a dus. Tăcu o clipă, apoi continuă: Pentru că eu nu ştiu să înot, îţi aminteşti?

Apoi îi zâmbi lui Rachel politicos şi distant şi trecu pe lângă ea cu pungile de cumpărături.

În seara aceea, Rachel îl sună pe Edward să-i povestească despre întâlnirea cu Petra şi să-l întrebe dacă era bine să-i spună lui Anthony.

— De ce nu? răspunse Edward nervos.

— Deja e rănit…

— Exact.

— …şi nu vreau să şi-i imagineze pe nepoţii lui la înot cu bărbatul acesta al Petrei.

— Atunci nu-i spune.

— Dar ai zis…

— Mamă, continuă Edward, mamă. Nu am chef de conversaţia asta. Nu vreau să vorbesc despre asta. Şi nici să mă gândesc la asta. Ai înţeles?

— Cred că ţi-e dor de Sigrid şi de Mariella, spuse Rachel înţelegătoare.

Edward închise ochii. Nu dorea să răspundă.

— Se distrează bine? întrebă Rachel.

Edward nu deschise ochii. Sigrid era plecată de patru zile şi sunase o singură dată. Pe insula unde se afla casa de vacanţă a părinţilor ei nu exista semnal la telefon.

— Cred că da, răspunse Edward.

— Ai vrea să vii pe-aici? Weekendul o să fie prea trist fără ele. Vino vineri.

Edward deschise ochii.

— Nu, mulţumesc, mamă.

— De ce nu?

— Pentru că vreau să stau aici, răspunse Edward.

Se lăsă tăcerea. Iar în acea tăcere, se auzi soneria de mesaj a telefonului lui Edward. Apoi, Rachel adăugă sec:

— Bine. Te las să fii enervant în linişte. La revedere, dragul meu.

Nu se mai auzi nimic. Edward îşi verifică mesageria.

„Stăm în Stockholm 3 nopţi. Ne întoarcem duminică. X."

Formă numărul lui Sigrid. Aşteptă o vreme până când se stabili legătura între Londra şi Stockholm, apoi îi intră căsuţa vocală: „Acesta este numărul lui Sigrid. Vă rog să lăsaţi un mesaj şi vă sun înapoi. Mulţumesc."

Edward deschise gura să spună „Sună-mă", dar se răzgândi. Aruncă telefonul pe canapea lângă el. Când plecase, abia îl sărutase de rămas-bun, refuzase să dea vreo explicaţie pentru faptul că îl exclusese din acea vacanţă neaşteptată, pentru impulsul ei de a se retrage în

universul ei suedez primitor, care părea să o facă imună la consecinţele comportamentului ei şi, cu siguranţă, la reacţiile şi sentimentele lui.

— O să-ţi fie dor de mine? o întrebase el pe Mariella, tare cât să audă Sigrid, dispreţuindu-se pe sine însuşi.

Mariella îl îmbrăţişase ca şi când ar fi fost un ursuleţ de pluş bătrân, fără sentimente umane.

— Un pic, răspunsese ea.

Apoi plecaseră cu un geamantan plin de pantaloni scurţi şi espadrile, Sigrid purtând pe cap o şapcă de baseball şi arătând de şaisprezece ani. Merseseră direct la insula din arhipelag, unde, cum spusese Mariella, urmau să ia micul dejun în pijamale şi să meargă cu barca şi să facă foc de tabără pe plajă.

— O să dormim împreună în patul mare, spusese Mariella. Doar eu şi mami.

Edward verificase online cum avea să fie vremea; în sud-estul Suediei era frumos, cald şi senin şi vântul slab. Şi le imagină pe Sigrid şi Mariella în casa socrilor lor, o cabană mare, cu pereţi albi şi acoperiş cenuşiu, mobilată cu o simplitate nordică romantică, cu vedere din trei părţi la apă şi, în depărtare, către un sat cu case albe şi spre turla unei biserici cu acoperiş roşu. Făcuse dragoste cu Sigrid în cabana aceea, fripseseră peşti pe plajă, ea rămăsese impresionată că el ştia să conducă barca şi că era un marinar atât de bun, că mânuia cu uşurinţă barca tatălui ei.

— Arăţi… atât de potrivit aici, spusese ea, întinsă pe plajă, cu capul în poala lui.

Se pare că nu mai arăta suficient de potrivit cât să fie şi el inclus. Nu suficient de potrivit cât să o însoţească pe insulă să-şi vadă socrii cu care mereu se înţelesese bine. Nu suficient de potrivit – ah, la dracu, se gândi Edward, ridicându-se de pe canapea şi îndreptându-se spre bucătărie, ce se întâmplă, ce joc e ăsta, o ia iarăşi razna, oare?

Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de bere, trântind-o pe masă. Orice ar fi fost, orice ar fi pus Sigrid la cale, el trebuia să îndure. Nu va spune nimic nimănui, în niciun caz fraţilor lui, când Ralph era el însuşi într-o asemenea încurcătură, iar Luke afla care erau consecinţele unei căsătorii şi făcea faţă tuturor tulburărilor provocate de acea sarcină neaşteptată. Şi, ca să pună capac la toate, Ralph urma să stea la el în primele zile, până când era gata camera lui din Finsbury, în prima zi a lunii, şi sigur avea nevoie de sprijin, nu-i aşa, fără să-i pese că fratele lui mai mare, la care căutase putere şi înţelegere, era într-o situaţie aproape la fel de incomodă, chiar dacă nu o arăta.

Edward scoase capacul sticlei şi trase o duşcă. Sigrid se va întoarce peste trei zile, plină de aer şi soare şi fericire suedeză şi, în ciuda

faptului că el era rănit şi a comportamentului ei faţă de el, el nu-şi dorea ca soţia lui să se întoarcă la un soţ morocănos şi la un cumnat venit în vizită pe neaşteptate. Mai luă o gură de bere. Gata cu văicărelile, îşi spuse el. Gata cu închipuirile. Cel puţin… cel puţin se întoarce acasă.

Sigrid avusese de gând să rămână pe insulă o săptămână. Îşi plănuise patru sau cinci zile singură cu Mariella, în care să facă toate activităţile acvatice simple şi liniştite pe care ea însăşi le făcuse pe insulă când era de vârsta Mariellei, apoi îi invitase şi pe părinţii ei să vină în weekend, aşteptându-se la un răspuns pozitiv plin de entuziasm, căci părinţii ei iubeau insula şi nu o văzuseră pe Mariella, singura lor nepoată, de şapte luni. Însă mama lui Sigrid răspunsese că îi părea rău, dar tatăl ei avea o întâlnire importantă de afaceri în Stockholm duminică seara, aşa că erau nevoiţi să rămână în oraş.

— Atunci vino tu, spuse Sigrid.

— Nu, nu pot, răspunse mama ei. Mă duc cu tatăl tău. Invitaţia e pentru amândoi.

— Preferi asta în loc să ne vezi pe mine şi pe Mariella?

— Sigi, spuse mama ei, calmă, ne-ai luat prin surprindere cu excursia asta. Este prea din scurt. Aveam planuri dinainte.

— Însă voiam să vă văd. Voiam să o vedeţi pe Mariella…

— Atunci vino la Stockholm.

— Dar voiam să stau pe insulă.

— Trebuie să închid, spuse mama lui Sigrid. Tu decizi.

Cu toată iritarea pe care i-o stârnise faptul că părinţii ei nu acceptaseră să-şi schimbe planurile, Sigrid anticipase că îi va plăcea nespus să stea pe insulă. Îi era dor de textura familiară, uşor aspră, a cearşafurilor albastre şi albe din casă şi de dimineţile în care stătea cu o cană de ceai, încă în pijama, să vadă cum răsărea soarele, şi de serile de pe plajă în care o va învăţa pe Mariella să cureţe un peşte, aşa cum tatăl ei îi învăţase pe ea şi pe Bengt, apoi să îl înfigă pe o crenguţă şi să îl frigă. Însă Mariellei oricum nu-i prea plăcea peştele şi nu dorea să pună mâna pe intestinele lui lipicioase, iar noaptea, în loc să doarmă liniştită şi să o lase pe Sigrid să se trezească odihnită şi înviorată, ca să privească răsăritul, dădea din picioare şi se răsucea în aşternut, apucând cuvertura şi mormăind, făcând-o pe Sigrid să se ducă să doarmă în patul ei îngust din copilărie, în alt dormitor, unde lovea cu picioarele în tăblia de la picioare, plus că nişte ţevi gâlgâiau la intervale regulate în zidul din spatele capului ei, toată noaptea.

Vremea era minunată, însă zilele pe insulă erau lungi – lungi şi, sincer, plictisitoare. Lecţiile de navigaţie la care dorea Sigrid să o înscrie pe Mariella se terminaseră pentru acea vară, iar după o primă tură nostalgică printre stânci, plimbările erau limitate. Pentru că

şcolile suedeze începeau cu câteva săptămâni înaintea celor engleze, toate familiile plecaseră, lăsându-şi casele cu obloanele trase şi bărcile, în unele cazuri, deja acoperite pentru iarnă. Mariella nu ştia să spună direct că se plictisea, însă spunea din când în când că era ciudat fără televizor. Era ciudat. Întregul loc era ciudat, ca şi când amintirile lui Sigrid despre copilăria ei acolo erau un rezultat al imaginaţiei, nu o realitate. În a patra zi, în timp ce o privea pe Mariella care construia un mic turn din pietre cu o mână, ca şi când nu era suficient de interesată să le folosească pe ambele, Sigrid îi sugeră să se întoarcă la Stockholm. Mariella sări în picioare.

— Oh, *da!*

Sigrid îi zâmbi.

— Chiar atât de plictisitor ţi se pare aici?

— Sincer, ar fi fost mai bine dacă ar fi fost şi tati cu noi, răspunse Mariella.

Ralph îşi întinsese toate hainele pentru Londra pe patul dublu. Nu se mai putea gândi la el ca la patul conjugal, chiar dacă încă îl împărţeau, dormind cu spatele unul la celălalt şi pe margine, ca nu cumva vreun picior sau genunchi să se atingă de al celuilalt, din greşeală. Ralph se gândise să se mute, să doarmă cu Kit sau jos, pe canapea, însă furia îl făcuse să rămână în propriul pat, aşa cum tot furia îl îndemna să plece la Londra cât mai curând cu putinţă. Edward, simţindu-i furia, acceptase să-l lase să stea în mica loc cameră de oaspeţi – care funcţiona şi ca birou pentru Sigrid –, ca să-l ajute să plece cât mai repede din Aldeburgh.

— Înnebunesc să trăiesc aici, îi spusese Ralph lui Edward. Înnebunesc. Şi, de câte ori încerc să vorbesc cu ea, e mai rău.

Problema era de fapt că Petra nu ascundea nimic.

— Încă te întâlneşti cu el?

— Da.

— Şi – făcu o pauză – te şi culci cu el?

— Nu.

— Şi – strigând – ai de gând să faci asta?

— Poate, răspunse Petra.

— Cum adică poate?

Petra era la masa din bucătărie şi desena, cu părul desfăcut şi cu cea mai mare parte a feţei ascunsă.

— Nu îmi place prea mult de el, spuse Petra privind în caietul de schiţe, însă poate. Nu ştiu.

Ralph îşi trânti palmele pe masă şi îşi coborî umerii ca să-i vadă chipul.

— Uită-te la mine!

Petra ridică încet privirea.

— De ce trebuia să te întâlneşti cu *el?* întrebă Ralph, încercând să se controleze.

Petra aşteptă o clipă, apoi răspunse:

— Mă simţeam singură.

— Şi de ce nu mi-ai spus mie asta?

— Pentru că nu mă puteai auzi, răspunse Petra.

— De ce nu le-ai spus părinţilor mei?

Petra plecă din nou fruntea.

— Pentru că ar fi vrut să facă ceva în privinţa asta. Ar fi vrut ca eu să fac ceva…

— Însă – strigând din nou – chiar ai *făcut* ceva!

— Dar eu am ales ce să fac, răspunse Petra cu ochii la desenul ei.

Ralph se aşeză greoi pe scaunul din faţa Petrei.

— Ce simţi pentru mine? întrebă el.

— Ce-am simţit dintotdeauna.

— Şi anume?

— Te plac, spuse Petra, eşti special.

— Dar…

— Dar te-ai schimbat. Acum vrei lucruri pe care eu nu le vreau. Nu mă pot schimba doar ca să ne potrivim.

Ralph se întinse pe masă cu capul pe braţe.

— Dumnezeule…

Petra nu răspunse.

— Nu m-am schimbat, continuă Ralph obosit, însă ca să trăim şi să mâncăm avem nevoie de bani, iar eu am primit o şansă de a-i câştiga. Pentru numele lui Dumnezeu, fără bani cum o să ai grijă de băieţi? Şi pentru că tu nu ai slujbă, trebuie să am eu. Nu îmi vine să cred cât… cât de *obtuză* eşti.

— Nu vreau asemenea bani, spuse Petra.

— Iisuse!

— Nu am nevoie să trăiesc într-o astfel de locuinţă. Nu am nevoie de maşină. E drăguţ să ai, însă mă descurc şi fără. Îmi plac lucrurile mărunte. Mereu mi-au plăcut.

— Ah, deci generozitatea părinţilor mei a fost de-a dreptul respingătoare pentru tine, nu-i aşa? întrebă Ralph sarcastic.

— Au făcut ce-au vrut ei să facă, răspunse Petra aspru, ridicând privirea.

— Adică?

— Nu sunt chiar proastă. S-au purtat extraordinar cu mine, însă eu le-am convenit de minune.

— Ce *viţică* nerecunoscătoare eşti!

Petra se ridică, ţinând în mână caietul de schiţe.

— Nu merită, spuse ea.

— Ce anume?

— Nu merită ca lumea să fie bună cu tine. Mereu ţi se cer atâtea lucruri în schimb…

— Însă nu şi iubiţelul tău, spuse Ralph.

Petra se întoarse spre el.

— E uşor să te înţelegi cu el.

— În timp ce cu mine, nu.

— Nu. Nu e.

— Atunci de ce naibii nu te duci să locuieşti cu el!

Petra se îndreptă spre uşa care dădea spre hol.

— Nu vreau. Adică poate în timp da, însă nu vreau chiar acum. Pur şi simplu e de partea mea, nu îmi spune ce să fac, doar vorbeşte cu copiii şi sapă, iar eu nu trebuie să…

Se opri.

— Tu nu trebuie să ce?

— Să-mi *câştig* tot timpul existenţa.

Ieşi, iar el o auzi urcând încet scările până în dormitor, apoi sunetul pantofilor scoşi şi aruncaţi pe podea.

Rămase mult timp acolo, la masa din bucătărie. N-avea de gând să se răzgândească. N-avea de gând să redevină acel Ralph care venise din Singapore cu toate acele idei visătoare şi nepractice despre viaţa solitară într-o căsuţă goală la Marea Nordului, însoţit doar de vânt şi de pescăruşi. Chiar dacă şi-ar fi dorit să se întoarcă, n-ar fi putut, pentru că banii cu care venise din Singapore se duseseră în afacerea lui falimentară, iar acum toate proprietăţile lui se reduceau la o mică parte a casei în care locuia, pe care nu şi-o mai dorea – asta dacă şi-o dorise de fapt vreodată – şi pe care n-o mai dorea nici Petra. Cea mai mare parte a ei aparţinea firmei de construcţii, iar în starea în care se aflau ei atunci, n-aveau decât să o ia. Puteau lua casa şi maşina, şi mobila alcătuită din bucăţi, şi tot ce le-ar fi cerut el ar fi fost să-i lase hainele de care avea nevoie să plece la Londra pentru serviciul care urma să-i redea viaţa şi sentimentul că există. Şi abia atunci, când va fi din nou în vârf şi nu zdrobit la pământ, putea începe bătălia pentru custodia copiilor. Pentru că asta dorea. Era sigur de asta. Îi dorea pe băieţii lui. Petra nu era în stare să crească nici măcar un… peştişor de acvariu.

Când în sfârşit urcă scările în acea noapte, Petra nu era în pat. O găsi în patul lui Kit, iar Kit îşi petrecuse braţul peste ea în somn şi dormeau unul cu faţa la celălalt, aproape nas în nas. În partea cealaltă a camerei, Barney pufnea în pătuţul lui, cu braţele şi picioarele sale îndesate întinse şi cu genele groase pe obraji.

Ralph rămase în încăperea întunecată, lângă familia lui adormită, şi simţi ceva atât de apropiat de spaima disperării, încât singura soluţie care-i trecu prin minte fu să-şi inducă un val de furie. Da, sigur, era furios pe Petra, pe Petra care refuza compromisul, refuza să înţeleagă,

refuza să fie raţională şi să se *maturizeze.* Pe Petra care făcuse din Kit un copil atât de fragil, pe Petra care acceptase generozitatea familiei Brinkley până când, dintr-o toană, nu i se mai părea că era generozitate, ci oprimare, control şi obligaţii. Pe Petra care nu putea să susţină sau să admire ceea ce făcea el ca să aibă grijă de toţi. La naiba, nu era în stare nici măcar să calce o nenorocită de *cămaşă* ca lumea. Pe Petra care…

Trebuia să se oprească. Tremura, cu pumnii încleştaţi. Nu mai putea continua cu acea furie, îl obosea, îi măcina toată energia vitală, îl obseda. Nu putea să o înţeleagă pe Petra mai mult decât pretinsese ea că îl înţelegea pe el, aşa că poate era mai bine să se despartă şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Trebui să-şi înfrâneze impulsul de a o azvârli la propriu din patul lui Kit şi de a-şi folosi toată energia pentru acel nou început, care, după luni întregi în care se simţise ca şi când se lupta sub o pătură, avea să-i aducă un scop, concentrare şi disciplină.

Ieşi din dormitorul băieţilor şi închise uşa în urma lui. Ieşi pe palier şi trase adânc, lent, aer în piept de şase ori. Edward spusese că se putea duce la Londra sâmbătă, însă se gândi să-l sune a doua zi de dimineaţă ca să-i spună că avea nevoie să vină chiar *acum,* iar dacă Edward nu-l putea primi din cine ştie ce motiv, atunci o să stea la hotel. Oriunde. Oriunde era mai bine decât aici.

Dădu jos de pe şifonierul plin de praf singurul lor geamantan mare. Avea urmele multor călătorii şi şnururi rămase de la etichetele vechilor bagaje. Îl aşeză pe pat şi îl deschise. Înăuntru era un spray vechi contra insectelor; îl luă şi-l mirosi şi simţi brusc că are lacrimi în ochi. Aruncă spray-ul în coşul de gunoi de lângă corpul cu sertare şi începu să facă rapid şi metodic grămezi de cămăşi şi şosete şi boxeri, golind sertarele cu viteză, ca să-şi consume toată agitaţia care nu era constructivă şi orientată către viitor. Apoi se urcă în jumătatea de pat care nu era ocupată de geamantan şi zăcu acolo, respirând uşor şi ascultând cum îi bătea inima în piept, ca şi când n-ar fi fost decât un muşchi util şi cu un anumit scop, nu centrul tuturor sentimentelor – dacă exista vreun sentiment.

Capitolul 16

Sigrid o băgă pe Mariella în patul în care dormise ea în copilărie. Patul se afla acum în biroul mamei ei şi era folosit drept canapea de zi, acoperit cu perne cu modele moderne, însă avea încă vechea tăblie de lemn, cu şirul său de inimioare decupate. Pe zidul de deasupra lui încă se aflau ilustraţiile lui Carl Larsson, pe care Sigrid le iubise în copilărie, în care erau reprezentate scene idilice ale vieţii la ţară în Suedia secolului al XIX-lea, cu livezi de meri pline de gâşte şi de fetiţe cu batic şi şorţuleţ. În rest, camera era la fel de aerisită ca restul apartamentului. Hârtiile de pe biroul mamei ei se aflau într-o tavă neagră lăcuită, stilourile erau într-un suport asortat cu tava, iar cărţile şi dosarele de pe rafturi erau puse în ordine. Pe pereţi erau atârnate o pictură abstractă în ulei şi fotografii de familie înrămate, printre care una cu Mariella într-o vestă de salvare, pe genunchiul bunicului ei, în faţa casei de pe insulă.

Mariella era rezemată de pernele cu dungi, cu un puzzle din tuburi de plastic pe care bunicul ei inginer îl făcuse pentru ea. Tuburile erau legate astfel încât nu puteau fi despărţite decât într-un fel, iar tatăl lui Sigrid refuzase să-i dea Mariellei vreun indiciu pentru rezolvarea puzzle-ului. Sigrid se oferise să-i citească Mariellei sau să citească împreună cu ea, poate ceva cu origini baltice care să se potrivească, precum Tove Jansson, însă Mariella era absorbită de puzzle-ul ei. Farfar mereu îi aducea provocări noi, aşa cum Mormor îi făcea mereu tort de mere, iar Mariellei îi plăcea să se ridice la înălţimea acelor provocări. După cum presupunea Sigrid, era o formă de flirt familial.

Se aplecă şi o sărută pe Mariella.

— Somn uşor. O trimit pe Mormor să te sărute şi ea.

Mariella continua să răsucească piesele.

— În zece minute.

— De ce în zece minute?

— Pentru că până atunci termin…

— Da?

— Da, răspunse Mariella apăsat.

Sigrid lăsă uşa biroului întredeschisă şi traversă coridorul central al apartamentului până în sufragerie. Încăperea era inundată de lumina caldă a soarelui de seară, care intra prin ferestrele mari, până la podea; mama ei stătea lângă una dintre acele ferestre, într-un fotoliu acoperit cu pânză cenuşie, citind ziarul *Aftonbladet*. Când intră Sigrid, ridică privirea şi spuse:

— Pot să mă duc să-i spun noapte bună?

— În zece minute. Vrea să facă puzzle-ul lui Farfar.

Mama lui Sigrid zâmbi.

— Şi el vrea să o vadă cum îl rezolvă.

Sigrid se aşează pe un fotoliu în faţa mamei ei. Se uită pe fereastră la sclipirea blândă a soarelui de apus. Mama ei îşi îndreptă privirea spre ea.

— Te gândeşti să te întorci în Suedia? întrebă ea după câteva minute.

Sigrid tresări.

— Ce te face să spui asta?

— Pur şi simplu mă întreb, răspunse mama ei. Excursia asta neaşteptată. Neliniştea ta. Ceva te tulbură.

— Nu pot să respir de familia Brinkley, spuse Sigrid brusc.

— Ah, făcu mama ei.

— Sunt ca puzzle-ul lui Farfar, spuse Sigrid, numai că nu există nicio metodă să-i desparţi.

Mama ei lăsă ziarul jos şi îşi scoase ochelarii pentru citit.

— Şi te gândeai că poţi să fugi de ei revenind în Suedia.

Sigrid privi în altă parte.

— Doar într-un fel…

— Să nu faci asta, spuse blând mama ei.

— Dar…

— Ascultă. Ascultă-mă. Eşti plecată de prea mult timp. Nici măcar nu mai e ţara în care ai crescut tu. Toţi oamenii cu care ai crescut s-au schimbat odată cu ţara şi, cu toate că şi tu te-ai schimbat în Anglia, nu te-ai schimbat odată cu ce e aici. Cum ai fi putut? Nu ai fost aici.

Sigrid făcu un semn.

— Aş putea să mă obişnuiesc din nou.

— Şi mai e ceva, continuă mama ei, ceva mai important. La care presupun că nu te-ai gândit.

— Şi anume?

Mama lui Sigrid se lăsă şi mai mult pe spate în fotoliu.

— Eu.

— Tu!

— Da, răspunse mama ei, eu. Gândeşte-te la situaţia în care mă aflu eu.

Sigrid privi în cameră, râzând uşor.

— Pare o situaţie destul de confortabilă…

— Serios? spuse mama ei. Serios? Crezi că e chiar atât de confortabil să ai doi copii şi amândoi să aleagă să trăiască în alte ţări?

— Dar nu te deranjează…

— Cine a zis că nu mă deranjează?

— Dar…

— Bineînţeles, sunt fericită că te-ai căsătorit cu Edward, spuse mama lui Sigrid. Şi o ador pe Mariella. Îl iubesc foarte mult pe fratele tău, însă nu-mi va da niciodată o Mariella. Îmi place partenerul lui, îl iubesc pe Edward al tău, sunt mulţumită şi mândră de ceea ce au

realizat copiii mei, însă nu le cunosc viaţa. Nu aşa cum prietenii mei cunosc viaţa copiilor lor. Şi oare cum aş putea? Nu trăiţi doar în ţări diferite, ci şi în culturi diferite.

— Dumnezeule, spuse Sigrid.

— N-am terminat…

— Dar…

— A trebuit să mă obişnuiesc cu asta, spuse mama ei. Şi una dintre metodele prin care m-am obişnuit să-i am pe amândoi copiii în alte ţări a fost să mă îngrop în muncă. Acum lucrez tot timpul, la fel şi tatăl tău. Ni se potriveşte. Ne place. Iar când o să ieşim la pensie, vom începe să călătorim şi vom veni des la Londra şi o să vă vedem mai des şi pe voi, şi pe Mariella. Dar – făcu o pauză şi se aplecă în faţă cu privirea fixată asupra lui Sigrid – dacă te întorci acum în Suedia, nu pot pur şi simplu să-i las baltă pe toţi pacienţii mei şi să devin mamă şi bunică cu normă întreagă. Nu aş putea. Şi nici nu aş vrea. Acum e mult prea târziu pentru asta, şi ar trebui să-ţi dai seama şi singură.

— Nu sunt iar bolnavă, spuse Sigrid sfidător.

— Nici nu am spus că eşti. Şi nici nu cred că eşti.

— Atunci de ce îmi vorbeşti aşa? De ce eşti furioasă?

— Nu sunt furioasă, spuse mama ei. Însă pentru că şi tu eşti mamă, mă aşteptam să ai ceva mai multă imaginaţie.

Sigrid coborî privirea.

— Şi, adăugă mama ei, mai e şi soacra ta. Oare nu ea l-a crescut pe bărbatul cu care te-ai căsătorit?

Sigrid îşi cuprinse faţa în mâini.

— Fără lacrimi, spuse mama ei mai îmbunată. Amândouă suntem prea bătrâne pentru asta. Şi un pic de sinceritate n-ar trebui să te facă să plângi.

— Nu plâng…

— Ah!

— Doar… îmi revin.

Mama lui Sigrid se ridică. Se aplecă şi o strânse de umăr pe fiica sa.

— Mă duc să-i spun noapte bună Mariellei. Ce-ar fi să bem un pahar de vin după aceea? E vineri seară, la urma urmei.

— Mamă…

— Da?

— Nu încerc… să fug…

Mama ei tăcu o clipă şi îşi aşeză scaunul.

— Nu merge niciodată, Sigi, spuse ea. Pentru că oricum duci totul cu tine. Poţi schimba situaţia, însă va fi la fel dacă nu te schimbi şi tu. Le tot spun asta pacienţilor mei. Ar trebui să scriu pe peretele sălii de operaţii.

Greţurile de seară ale lui Charlotte începuseră să mai treacă. Pe

măsură ce se diminuau, stomacul ei începea să se umfle uşor, dar vizibil, iar pieptul ei arăta magnific. Îi spuse şefului ei, care nu rămase deloc surprins, că era însărcinată, iar acesta o anunţă că va avea patru luni de concediu de maternitate plătit şi încă două luni în plus cu salariul la jumătate, însă postul ei nu va fi păstrat automat liber pentru ea după aceea. Pentru Charlotte era în regulă. Se obişnuise cu gradul de improbabilitate pe care îl aducea cu sine faptul că aştepta un copil, iar Charlotte se gândi că trebuia să lase totul să vină de la sine, să se lase purtată de evenimente ca şi când ar fi fost o bărcuţă de hârtie pe un râu şi să se adapteze la fiecare întâmplare aşa cum se adaptase în trecut la şcoală şi la serviciu, şi la Londra, şi la bărbaţi, şi apoi la căsătorie. Sentimentele iniţiale de nelinişte, aproape spaimă, pe care le avusese din pricina sarcinii, care o făcuseră să se simtă într-un tunel din care doar ea putea ieşi, se domoliseră considerabil văzând cât de încântat era Luke să aibă un copil, până în punctul în care chiar cumpărase cărţi despre sarcină şi copii, pe care le citea noaptea înainte să se culce.

— Cred că ar purta el copilul în locul tău dacă ar putea, îi spuse într-o zi Jed lui Charlotte. E nebun. Ai grijă să-l aduci înapoi pe Luke cel adevărat după ce termini cu cel însărcinat.

Jed îi adusese lui Charlotte o cană pe care era desenată o femeie însărcinată zâmbitoare, sub care scria „Mămică fericită”. Era, într-adevăr, foarte ciudat să se gândească la ea însăşi ca la o potenţială mamă, să fie persoana de care o făptură mult mai mică va depinde pentru o scurtă perioadă de timp, o persoană a cărei responsabilitate era, după cum propria ei mamă îi spusese, să fie o tovarăşă pe viaţă începând de la prima respiraţie a copilului. Probabil, se gândea Charlotte, simţul responsabilităţii avea să vină odată cu copilul, aşa cum venise şi acel tip diferit de dragoste pe care îl simţise când începuse să-l ia pe Luke în serios. Un tip de dragoste pe care Charlotte bănuia că Petra încă îl simţea pentru Ralph şi faţă de care Charlotte, datorită sentimentelor ei pentru Luke, avea o mare înţelegere.

De când o vizitase pe Petra la grădină, Charlotte ţinuse legătura cu ea prin mesaje. Petra nu avea Facebook sau Twitter şi nici măcar nu răspundea la mobil, dar uneori răspundea la mesaje, scriind la rândul ei mesaje criptice scurte, de obicei cu un conţinut misterios, dar semnate întotdeauna cu un sărut. Charlotte avea câteva astfel de mesaje păstrate în memoria telefonului, iar acestea îi dădeau fiorul şi emoţia pe care le simţea un conspirator. Nu era prea sigură ce fel de conspiraţie era aceea sau dacă îi va spune lui Luke despre ea, însă îi oferea acel fior al puterii secrete, ca şi când ar puncta împotriva familiei lui Luke fără ca ei să ştie. Nu era o lipsă mare de loialitate, îşi spuse ea, nu avea vreun efect serios şi, oricum, Petra avea şi ea dreptul la un punct de vedere, la fel de mult precum cei din familia

Brinkley.

Astfel că, într-o seară, după ce Edward sunase să spună că Ralph trebuia să stea la el şi părea destul de abătut, aşa că îl ruga pe Luke să-şi găsească timp să iasă cu el la o bere a doua zi sau în cea următoare, Luke spusese:

— Ralph e în Londra. Chiar a plecat. Poate asta o să-i bage Petrei minţile în cap.

Charlotte răspunsese destul de aspru:

— De ce nimeni din familia ta nu se gândeşte şi la punctul de vedere al Petrei?

Făceau curăţenie după cină, înghiontindu-se în bucătăria micuţă. Luke avea câte un pahar în fiecare mână şi un şervet pe umăr. Se opri în drumul său către raftul unde ţineau paharele şi spuse:

— Poftim?

Charlotte punea resturile de *korma* de pui într-o cutie de plastic. Repetă apăsat:

— De ce niciunul dintre voi nu se gândeşte la cum se simte Petra? De ce toată vina pică pe ea?

— Nu e aşa, răspunse Luke.

— Ba e aşa. Toţi vorbiţi despre lipsa ei de recunoştinţă şi spuneţi că nu e cu picioarele pe pământ şi vrea să fie totul într-un anumit fel…

— Păi aşa este, răspunse Luke.

Puse paharele pe raft şi trase şervetul de pe umăr.

— Nu ştii…

— Ce să nu ştiu?

— Cum se simte. Cum este tratată…

— Tratată?

— Da.

— De cine?

— De voi, răspunse Charlotte, închizând cutia. De voi toţi.

Luke ridică un mănunchi de tacâmuri să le şteargă.

— Suntem chiar atât de răi? întrebă el, încruntându-se la furculiţele pe care le avea în mână.

— Nu a spus despre nimeni că e rău. Doar că Ralph nu înţelege.

Luke ridică privirea.

— A *spus?* Când?

Charlotte se ridică să-l privească direct pe Luke.

— Când m-am dus să mă întâlnesc cu ea.

Luke aruncă furculiţele înapoi pe platoul de uscat.

— Ah, Char…

— M-am dus când voi eraţi la părinţii voştri. Când te-ai dus cu Edward. Am fost la Aldeburgh şi m-am dus la ei acasă, însă Ralph nu a vrut să mă invite înăuntru, aşa că m-am dus după Petra la grădina ei.

— Şi ce credeai că rezolvi dacă te duci? întrebă Luke cu tristeţe.

— Merită să o asculte şi pe ea cineva!

— Eşti sigură că de fapt nu cauţi să te răzbuni cumva pe mama? spuse Luke.

— Nu, răspunse Charlotte, un pic prea repezit. Are nevoie de cineva de partea ei, nu crezi? Făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, nici măcar n-am pomenit numele mamei tale.

Luke oftă.

— Nici nu cred că era nevoie, spuse el. O privi lung pe Charlotte. Nu vreau să iasă vreo tevatură din asta.

— Nici eu.

— Şi ce anume… i-ai spus?

— I-am spus, răspunse Charlotte, simţind cum propria ei siguranţă scade brusc şi neliniştitor, că şi dacă nu avem în comun lucrurile importante pentru ea, le înţeleg importanţa. Şi am fost acolo pentru ea.

— Se culcă cu individul ăla?

— Nu se culcă cu el. De ce mereu totul se reduce la sex? De ce nu poate pur şi simplu să stea lângă cineva care nu-i spune tot timpul ce trebuie să facă?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi, răspunse Charlotte, din nou stăpână pe sine, faptul că el vrea să fie liber să plece la Londra, însă ea nu e liberă să se întâlnească cu altcineva.

— E în Londra ca să câştige bani să-i întreţină pe ea şi pe copii, spuse Luke.

— Ea nu vede lucrurile aşa. Nu asta vrea ea. Ea vrea doar să fie lăsată să trăiască lângă mare, însă nu după standardele…

Se opri.

— …părinţilor mei, completă Luke.

Charlotte dădu aprobator din cap. Luke lăsă prosopul lângă furculiţe, în apă. Se duse la chiuvetă şi privi pe fereastra de deasupra ei, cu mâinile în buzunare. Charlotte aşteptă, privindu-l, neştiind cum să se apere acum, când fusese descoperită. Luke nu se întoarse.

— Deci totul se reduce la asta, nu-i aşa? spuse Luke. Totul se reduce la faptul că te-ai hotărât să o urăşti pe mama.

Anthony făcea ordine printre tablouri. Desenase o chiră în zbor – încercând să deosebească foarte clar toate grupele de pene de zbor din aripile întinse –, dar nu se putea concentra, aşa că lăsase şevaletul şi snopul de creioane pe care le păstra în vechiul borcan de muştar şi urcă pe o scară să dea jos, de pe locurile lor instabile de pe grinzi, teancurile de pânze vechi ca să vadă care mai puteau fi folosite şi care puteau fi duse la şcoală pentru studenţii săi. Rămăsese mai puţin de o săptămână până la începerea semestrului, iar Anthony tânjea după

structura firavă pe care i-o dădea vieţii lui, după alinarea şi familiaritatea unei noi serii de studenţi, toţi admiratori ai lui Jackson Pollock şi Mark Rothko, care nu vedeau nimic util în a învăţa să deseneze o scenă din colivia bunicii. Anthony se gândea cu o nerăbdare plăcută chiar şi la reacţia lor iniţială de respingere.

Coborâse două teancuri, ştersese praful de pe ele şi făcea ordine printre nenumăratele desene şi picturi, ani întregi de bufniţe şi raţe, şi berze, şi lebede, şi gâşte, şi un vultur aterizând pe o stâncă (aceea fusese o vacanţă minunată, în zona muntoasă din vest), de pescăruşi şi nagâţi şi un pescărel înotând, fericit ca un pinguin. Se oprise la o pictură ce reprezenta un grup de pescăruşi care plonjau într-un lac şi împroşcau cu apă şi se gândi că era suficient de bună, suficient de captivantă de studiat în loc s-o lase să mucegăiască pe grinzi. Stătea cu tabloul într-o mână şi cu schiţa unor bâtlani, desenaţi pe hârtie groasă şi aspră, făcută manual, în cealaltă mână, când auzi pietrişul răscolit în faţa atelierului, ca şi când cineva alerga dezechilibrat, apoi uşa de deschise şi în cadrul uşii apăru Kit, gâfâind.

— Buni!

Anthony lăsă ambele desene să cadă pe podea. Îngenunche şi deschise braţele.

— Kit!

Kit alergă spre el. Râdea. Îi înconjură lui Anthony gâtul cu braţele şi rămase aşa, ciripind în urechea lui. Atunci se auzi din nou pietrişul răscolit şi apăru şi Petra cu Barney în braţe. Intră şi se opri lângă uşă, privindu-l pe Anthony. Nu spunea nimic.

Anthony se desprinse din îmbrăţişarea lui Kit şi se ridică în picioare. Kit rămase agăţat de pantalonii lui, chicotind în continuare. Barney îşi observă bunicul şi se întinse spre el din braţele Petrei, mormăind.

— Ce cauţi aici? întrebă Anthony.

Petra îl întoarse uşor pe Barney în braţe. Era îmbrăcată în blugi şi într-o bluză largă din voal indian, brodată cu mici oglinzi. Picioarele ei fără şosete erau încălţase în tenişi, care aveau găuri în dreptul degetului mare.

— Voiam să te văd, răspunse Petra.

Se aplecă şi-l lăsă pe Barney pe podea. Acesta începu imediat să se târască spre bunicul său.

— Fii atent, spuse Anthony. E posibil să fie piuneze pe jos.

— Caut eu! strigă Kit. Caut eu! Caut eu!

Anthony se lăsă din nou în genunchi.

— Făceam ordine printre vechile tablouri. E posibil să fi căzut, căci în unele erau înfipte piuneze…

Petra făcu câţiva paşi spre ei.

— Căutăm cu toţii…

Se lăsă şi ea în genunchi pe podea.

— Nu sunt sigur că am ceva să-ţi spun, zise Anthony.

Petra găsi o piuneză, o luă şi o puse pe marginea mesei.

— În regulă…

— În regulă!

— Nici nu mă gândeam că ai, spuse Petra.

— Atunci de ce-ai venit?

Petra se întinse să ia un obiect mic şi neidentificat din mâna lui Barney.

— Ai fost bun cu mine. Mereu. Am vrut să ştii asta.

— Am găsit una! spuse Kit entuziasmat.

Anthony se întoarse cu spatele, ca să n-o mai vadă.

— Ştiu asta. De-asta… de-asta mi-e atât de greu să înţeleg ce faci…

— Ţie nu-ţi fac nimic…

— Ralph e fiul meu. E rănit, aşa că şi eu sunt rănit.

Petra se lăsă pe călcâie.

— Înţeleg.

— Atunci vei înţelege şi că nu vreau să te văd.

Kit se duse la Anthony şi îi oferi două piuneze.

— Mulţumesc, spuse Anthony.

Simţea o tulburare violentă. Îşi duse mâna la ochi.

— Plângi? întrebă Kit, trăgând cu ochiul.

— Nu…

— Să îţi suflu nasul?

— Kit, bătrâne, lasă-l pe bunicul un minut, vrei? Lasă-mă un minut…

Kit îl cuprinse atât cât putea pe Anthony în braţe, ca şi când ar fi vrut să-l ridice în picioare. Petra rămase pe călcâie privindu-i, în vreme ce Anthony se ridică, nesigur pe el, stângaci, lipit de nepotul său.

— Gata! spuse Kit triumfător.

— Mulţumesc…

Petra se ridică de pe podea dintr-o singură mişcare.

— Plecăm… spuse ea.

Anthony întinse braţele într-un gest brusc de neajutorare.

— Ai văzut-o pe Rachel?

— Am venit să te văd pe tine…

— Ascultă, spuse Anthony, ascultă. Îmi dau seama cât de sfâşietor a fost pentru tine. Ştiu cât de dificil poate să fie Ralph. Ştiu că nu vrei să trăieşti în Ipswich sau în Londra sau oriunde, însă ce… ce naiba te-a apucat să crezi că răspunsul este să-ţi găseşti un alt bărbat?

Kit se învârtea prin atelier, cercetând obiectele. Barney găsise pe jos o nucă pe care încerca să o bage într-o gaură de pe partea laterală a unui fotoliu. Petra îi privi o vreme pe amândoi, apoi răspunse:

— Nu e… un răspuns. Doar mă ajută să trec prin asta.

— Dar suntem şi noi! Mereu am fost noi! Mereu am fost aici să te ajutăm, trebuia doar să spui, trebuia doar să şopteşti…

— Nu pot continua să vă mulţumesc la nesfârşit, spuse Petra.

— Nu vrem mulţumiri, nu aşteptăm mulţumiri…

— Nu pot să fac mereu ce vreţi voi, spuse Petra încet. Voi uitaţi…

— Ce să uităm?

— Că nu toată lumea vrea ce vreţi voi. Unii oameni vor mult mai puţin.

— Dacă ruperea unei căsătorii înseamnă să vrei mai puţin…

— Nu am rupt-o. Nu la început.

Anthony o privi în ochi, pentru prima dată de când venise.

— Ce vrei să spui?

Petra ridică din umeri.

— Ni se potrivea locul în care eram, spuse ea. La început ni se potrivea cel mai bine, doar căsuţa aceea şi plaja. Apoi, lucrurile s-au schimbat. Însă eu nu. Eu vreau ceea ce am vrut dintotdeauna. Am ştiut asta de când am văzut prima dată casa aceea.

— Însă *bărbatul* acesta…

Petra se aplecă să-l ia din nou în braţe pe Barney.

— Toţi aveţi o fixaţie cu acest bărbat.

— Sigur că avem!

Petra îl privi peste creştetul lui Barney.

— Nu înţelegi, nu-i aşa?

— Nu.

— Ei bine, spuse Petra, depinde de voi. Îl căută din priviri pe Kit, care stătea lângă masa pe care instrumentele de desen ale lui Anthony zăceau într-o dezordine care pentru el era ordinea perfectă. Însă vreau să vă spun că, indiferent ce se întâmplă, ştiu cât de bun ai fost cu mine şi îţi sunt recunoscătoare.

— Treci şi pe la Rachel? întrebă Anthony cu vocea gâtuită.

Petra clătină din cap că nu, ţinându-l pe Kit cu mâna liberă.

— Mai vii?

— Într-o zi, răspunse Petra.

— Petra…

— Da?

Anthony o privi aşa cum stătea acolo în tenişii ei găuriţi, cu Barney în braţe şi Kit lipit de ea.

— Nu ştiu de ce ar trebui să-ţi mulţumesc că ai venit, însă îţi mulţumesc că ai venit, spuse el.

— Credeam că n-o să vrei să mă vezi, spuse Petra.

Anthony îl privi pe Kit, apoi pe Barney. Se simţi copleşit de nefericire.

— Şi eu credeam acelaşi lucru, răspunse el.

— De când nu te-am mai văzut! îi spuse Mario, vânzătorul de cafea, lui Sigrid.

— De o săptămână…

— O săptămână! Nu te-am mai văzut demult.

— Voi, italienii…

— *Bella ragazza,* spuse Mario cu subînţeles, zâmbind, întinzându-i lui Sigrid cafeaua şi o pungă mică de hârtie în care se afla un *biscotto.*

Mergea pe Gower Street cu cafeaua în mână. Era o zi mohorâtă, însă cerul era senin şi se simţea aerul acela tăios care prevestea sfârşitul perioadei în care putea merge la serviciu doar în pulover sau jachetă, cu picioarele goale în pantofi. Fusese plecată doar o săptămână, dar într-un fel neaşteptat, fusese o săptămână intensă, care nu se dovedise deloc aşa cum o plănuise ea, şi din care se întorsese cu un sentiment de dezorientare ciudată, ca şi când nu-şi putea aminti cum era să trăieşti în Stockholm sau Londra, ca şi când ar fi părăsit – sau ar fi încercat să părăsească – tot ce era cunoscut pentru ceva ce nu era deloc ceea ce anticipase ea când ajunsese acolo.

Poate că munca o va mai linişti. Poate că laboratorul şi acele fragmente de lemn şi pânză şi sticlă care o aşteptau îi vor da din nou rădăcini, îi vor oferi acel echilibru pe care fusese atât de sigură că îl regăsise la începutul verii. În avion, în drum spre casă, simţise un val de emoţie la gândul că acel echilibru o aştepta poate în linişte acasă, cu Edward, însă când ajunsese îl găsise acolo şi pe Ralph, numai piele şi os şi foarte agitat, insistând că nu avea emoţii în privinţa primei sale zile de lucru la o slujbă nouă, ci doar era nerăbdător să înceapă, şi că ar fi fost minunat dacă ea era o cumnată cumsecade şi-i dădea un prosop de baie. Edward întrebase, într-un stil uşor forţat, dacă se distraseră bine, iar Mariella răspunsese, căutând în frigider delicatese pentru întoarcerea lor:

— Ştii, tati, insula era atât de ciudată, era ca şi când toţi ar fi *murit.*

Şi Edward răsese cu o uşurare pe care nu încercase să o ascundă şi pe care Sigrid o recunoscuse imediat.

În punctul ei de lucru din laborator, totul era aşa cum lăsase ea, dar se simţea că locul fusese ocupat de altcineva, foarte atent să pună totul la loc exact cum lăsase Sigrid. Toţi îi spuseră bună dimineaţa şi o întrebară din politeţe cum a fost în Suedia, iar şeful laboratorului îi zise că se bucura să o vadă înapoi, pentru că tocmai primiseră un specimen interesant din sudul Germaniei, care era de competenţa ei. Philip cel blond se învârti o vreme în jurul ei, gândindu-se la lucruri pe care să le spună sau să le întrebe, însă fusese trimis să rezolve ceva şi, din fericire pentru ea, dispăru timp de două ore care se dovediră liniştite, cu lucruri serioase, pline de concentrare, până când îşi făcu din nou apariţia lângă Sigrid şi spuse că venise cineva s-o vadă.

— E ora unsprezece, spuse Sigrid, lucrez.

— I-am spus asta, spuse Philip, i-am spus că lucrezi.

— Atunci, te rog, du-te şi mai spune-i o dată.

— Spune că e cumnatul tău.

Sigrid ridică privirea din ecran.

— Cumnat?

Philip zâmbi.

— Luke, spuse el. A zis că-i cheamă Luke.

Sigrid scoase un oftat de enervare şi se ridică de pe scaun.

— Mulţumesc, Philip? spuse Philip.

Ea îl privi.

— Mulţumesc…

— Să ştii că nu sunt obligat să fac asta, spuse Philip. Nu sunt obligat să transmit mesaje şi să fac drumuri. Am terminat cu notă foarte bună Calcule şi Tehnologie la Universitatea Nottingham Trent şi nu-mi place să fiu tratat ca un funcţionar de la oficiul poştal.

— Aşa fac?

— Da, spuse Philip. Mereu. Chiar şi când îţi dau flori.

Sigrid îşi băgă mâinile în buzunarele halatului.

— Am putea avea conversaţia asta altădată?

— Atâta timp cât o vom avea, da, spuse Philip.

Luke aştepta în zona de recepţie a laboratorului. De-a lungul peretelui de vizavi de recepţie se afla un şir de scaune tapiţate cu tweed bej, însă Luke stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, cu ochii la un panou în care datele despre întâlnirile şi conferinţele academice erau afişate cu o regularitate meticuloasă. Se întoarse când apăru Sigrid.

— Mulţumesc…

— S-a întâmplat ceva?

— Nu e nimeni bolnav, răspunse Luke. Nimic de genul acesta. Doar că…

— Ce e?

— Nu am vrut să vin acasă la voi pentru că am vrut să avem această discuţie între patru ochi…

Sigrid îi făcu semn să se aşeze..

— Ai vreun necaz?

— Nu, răspunse Luke. Da. Sau, mă rog, un fel de necaz. E vorba de Charlotte…

— De Charlotte!

— E bine, spuse Luke. Chiar e bine. Doar că… e vorba de ea… şi de mama.

Se opri. El şi Sigrid se priviră o vreme în tăcere. Apoi Sigrid oftă.

— Ah, făcu ea. Asta era!

Capitolul 17

În ultima vreme, Marnie nu mersese prea des la Londra. De fapt, aproape deloc de când murise tatăl lui Charlotte, şi fusese ademenită să vină doar în cele două zile pe care şi le rezervase Charlotte pentru a-şi căuta rochia de mireasă. Fuseseră zile obositoare, îşi amintea Marnie, cu o noapte petrecută extrem de inconfortabil pe canapeaua din apartamentul lui Charlotte, chiar dacă Nora, colega de apartament a lui Charlotte, fusese amabilă şi îi adusese o pernă în plus. Canapeaua nu era suficient de lungă, apa caldă nu mergea cum trebuie, iar Marnie nu mai avea vârsta la care să se coafeze şi să se machieze aşa cum făceau acum fetele, alergând prin apartament şi ciripind cu telefonul mobil strâns între ureche şi umăr şi cu agrafe de păr între dinţi. Marnie era obişnuită să stea la masa de toaletă cu tăblie de sticlă, oglindă triplă şi lumină bună. În timp ce se afla la raionul cu rochii de mireasă din Liberty's, după o noapte petrecută pe canapea, se simţea dezavantajată din toate punctele de vedere. Se simţea ca şi când nu era altceva decât purtătoarea obosită şi răvăşită a unei cărţi de credit.

Însă astăzi era altfel. Pentru astăzi, se pregătise. Îşi alesese cu o seară în urmă hainele pe care să le poarte şi fusese încântată să descopere că, în acea dimineaţă, vremea ţinea cu ea. Fusese la coafor în Beaconsfield cu două zile în urmă, avea suficiente cărpşune târzii la micul dejun şi exersase, atât în oglindă, cât şi pe hârtie, cu scrisul ei de mână frumos şi lizibil, ceea ce avea să spună.

Conduse încet şi sigur până la gară. Avea timp suficient. Cartela ei de senior îi asigura un bilet la clasa întâi la un preţ foarte convenabil. Îşi cumpără un ziar şi un exemplar din *Country Life,* o revistă ideală pentru a-şi face reclamă la tablourile ei sau la cărţile poştale şi felicitările pe care le realiza. În timp ce aştepta trenul, îşi spuse că ceea ce urma să facă era ceva ce n-ar fi îndrăznit niciodată, ceva ce probabil nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap dacă ar fi trăit Gregory. Era sigură că el ar fi aprobat ideea ei, însă ar fi vrut să fi fost ideea lui, ar fi vrut ca el să fi fost creierul din spatele ei şi să fi fost lăudat pentru ea. De-a lungul anilor, Marnie se obişnuise să-l laude pe Gregory şi devenise foarte pricepută la asta, pentru că de obicei era nevoie de destul de mult timp până era mulţumit că primise toate laudele cuvenite. Însă, în vreme ce stătea tăcută pe peronul gării, cu mintea şi înfăţişarea puse la punct, realiză că se simţea eliberată deoarece gândurile şi acţiunile ei nu mai trebuiau să fie îndreptate către o singură persoană care să le absoarbă.

La Marylebone, Marnie luă metroul de Bakerloo spre Oxford Circus, unde schimbă ca să urmeze linia centrală la est către Liverpool Street. Dacă ar fi trăit, Gregory ar fi insistat să ia taxiul, însă una dintre noile

ei libertăţi era să se protejeze doar atunci când simţea că era neapărat necesar. De asemenea, micile economii pe care le făcuse cumpărând un bilet de metrou pentru Zona A, împreună cu cea de la biletul de tren o mulţumiseră. Marnie descoperise că e foarte plăcut să gestioneze banii. De asemenea, dacă era atentă, nu era deloc dificil, mai ales pentru cineva atât de norocos cum era ea, care avea un venit foarte generos. Îşi amintea de orele petrecute de Gregory printre hârtii în biroul său ori telefonându-i brokerului său de la bursă. Dacă faptul că mereu îşi amintea cu un zâmbet de starea lui perpetuă de agitaţie în privinţa banilor dovedea lipsă de loialitate, atunci aşa să fie. Asta nu diminua în vreun fel recunoştinţa ei sinceră că toată acea agitaţie o lăsase într-o poziţie foarte confortabilă.

Pe Liverpool Street, Marnie ieşi din metrou şi urcă la Bishopsgate. Metroul fusese plin de oameni înviorător de diferiţi faţă de cei pe care îi vedea Marnie de obicei, fapt care dădea un plus aventurii ei. Oamenii de pe Liverpool Street erau la fel de diverşi şi interesanţi, iar Marnie se simţi brusc foarte convenţională şi fu încântată să realizeze că asta nu o făcea nici pe departe să se simtă tulburată sau ameninţată, ci o bine dispunea. Un musulman înalt, cu turban, se opri ca să o lase să treacă de pe scara rulantă pe strada din faţă, iar când ea îi mulţumi, îi zâmbi într-un fel care o făcu să se simtă ca şi când şi-ar fi întins o pereche de aripi nefolosite de prea multă vreme. Cât de repede ne obişnuim cu ceea ce avem, chiar dacă nu ni se potriveşte, se gândi ea.

Era o zi blândă de început de septembrie, mai caldă în Londra decât fusese în Buckinghamshire. Marnie îşi scoase jacheta şi şi-o puse pe braţ, apoi, simţind că nu aşa trebuia să se poarte în Cartierul de Est al Londrei, o atârnă pe un umăr, oprindu-se în faţa ferestrelor unei mari bănci ca să admire efectul. Arăta potrivit de nonşalant, îşi ridică gulerul cămăşii şi porni spre nord, spre Shoreditch High Street şi Arnold Circus cel atât de interesant, unde îi spusese Charlotte că locuia împreună cu Luke, într-un apartament de dimensiunea unei cutii de pantofi, la etajul cinci.

Jed coborî cele câteva trepte ale studioului ca să răspundă. Se trezi faţă în faţă cu o femeie frumoasă, puţin mai în vârstă decât mama lui, care purta haine pe care mama lui nu le-ar fi purtat nici moartă. Mama lui Jed purta blugi şi cizme de cowboy şi încă îşi lăsa părul lung pe spate. Doamna aceasta arăta exact aşa cum îşi imagina Jed că arătau femeile la o conferinţă a partidului Conservator. Nu ştia prea bine ce să-i zică, aşa că tăcu şi rămase cu gura căscată la ea.

— Luke este aici? întrebă Marnie.

Jed se scărpină în creştet.

— Hm… poate că este. Sunteţi de la vreo organizaţie caritabilă?

— Nu, răspunse Marnie, sunt soacra lui, iar tu eşti Jed şi ai fost la nunta lui.

Jed simţi cum se înroşeşte din cap până-n picioare.

— Ah, Dumnezeule…

— E-n regulă, spuse Marnie cu blândeţe. E greu să recunoşti oamenii când îi vezi în alte împrejurări. Şi nici nu ştiai că vin.

— Nu…

— Nici Luke nu ştie. E aici?

Jed deschise uşa mai mult. Nu o putea privi în ochi. Îşi aducea vag aminte de pălăria cuiva despre care i se spusese că era mama lui Charlotte, însă nu era însoţită de vreun chip.

— Intraţi, spuse Jed, e aici. Mă scuzaţi.

Marnie îi oferi un zâmbet care spera să fie la fel de larg precum cel pe care i-l oferise ei musulmanul. Trecu pe lângă el şi urcă scările. Jed ieşi, lăsând uşa să se trântească în urma lui. Se sprijini de perete şi pipăi după un pachet de gumă de mestecat din buzunar. Mama lui Charlotte! Ce naiba căuta aici?

— Marnie! exclamă Luke.

Era foarte mirat. Se ridică de pe scaun şi răsturnă pe podea un pahar de cafea cumpărată la pachet.

— Ah…

— Nu contează, spuse Luke, aplecându-se să o ridice. Aproape că o terminasem.

— Te-am luat prin surprindere.

Luke se ridică, ţinând în mână paharul.

— E puţin spus, Marnie…

— M-am gândit că dacă te sun o s-o anunţi şi pe Charlotte, zise ea.

— Ei bine…

— Şi nu vreau să-i spui lui Charlotte. Vreau să fie o surpriză totală.

— Sigur e o surpriză totală, spuse Luke, pe un ton puţin ciudat.

Marnie privi în jur.

— Putem vorbi aici?

— Ştii, de fapt lucram, spuse Luke, pe acelaşi ton puţin ciudat.

— Nu durează mai mult de zece minute.

— E… e urgent?

Marnie zâmbi.

— Tot ce are legătură cu Charlotte e important, nu-i aşa? Şi tu, şi eu suntem de acord cu asta, nu?

— Sigur…

— Putem merge la apartament?

— Da…

— Nu v-am văzut niciodată casa. Charlotte spune că înainte de a veni eu, vrea să puneţi nişte perdele. Sigur, nu că mi-ar păsa mie de

perdele, însă voia ca totul să fie perfect când o să vin eu, drăguţa de ea.

— Nu e chiar perfect, spuse Luke, dar cel puţin patul e făcut. Însă te avertizez că ai ceva de urcat. Sunt cinci etaje.

— Mă încumet la asta, spuse Marnie veselă.

Luke o privi. La urma urmei, încă juca tenis.

— Bine, spuse el.

— Deci?

Se uită pe ecran. Ceea ce făcea nu era urgent, însă ar fi preferat să nu fie întrerupt. Dar fusese întrerupt, de ceva şi cineva pentru care simţea mai mult obligaţie decât curiozitate. Lăsă computerul în *stand-by*.

— Mergem sus, spuse Luke.

Apartamentul, se gândi Marnie, era încântător, însă incredibil de mic. În timp ce Luke făcea cafeaua, Marnie se spălă pe mâini în baia ca pentru pitici – nu aveau cadă, doar duş, iar de la perdeaua duşului lipseau jumătate dintre inele – şi observă cu drag că singurul raft era plin de produsele pentru păr şi înfrumuseţare ale lui Charlotte. Deci nu se schimbase în privinţa asta şi ce frumos din partea lui Luke să nu se supere. Gregory ura să vadă vreun produs feminin în altă parte decât pe măsuţa de toaletă. Îi plăcea ca totul să fie aşezat acolo, la fel cum îi plăcea şi lui Marnie, căci, în opinia lui, baia avea un alt scop, şi niciodată nu o considerase ca fiind un loc în privinţa căruia să fii indulgent.

Luke puse cănile de cafea şi una de lapte, plus cafetiera pe măsuţa joasă din faţa canapelei şi dădu la o parte cele câteva reviste şi haine care erau împrăştiate acolo. Marnie îl privi aprobator. Nu era nimic periculos în a-i domestici pe tinerii acestei generaţii, însă ginerii ei mai mari erau taţi atât de dedicaţi, încât uneori simţea nevoia să le aducă aminte lui Sarah şi Fiona că acei copii sunt şi responsabilitatea mamei. Se aşeză pe canapea şi privi în jur.

— Minunat, e foarte luminos.

Luke începu să toarne cafeaua, încă în picioare.

— Compensează lipsa spaţiului.

— Iar voi doi sunteţi atât de înalţi…

— Amplasarea e perfectă.

Marnie se gândi la plimbarea ei până la Arnold Circus. Nu era deloc ceea ce ea ar fi descris o amplasare perfectă – văzuse chiar şi o piaţă tristă de haine la mâna a doua pe trotuar, sub un pod de cale ferată –, însă lucrurile se schimbaseră, precum acest tânăr competent care era ginerele ei şi-i făcea cafea cu atâta naturaleţe, pe care nu îl deranja să-şi câştige existenţa într-un fel care nu avea nicio legătură cu vechile meserii din copilăria lui Marnie. Luă cana de cafea. Mirosea minunat.

Îi zâmbi lui Luke.

— Mulţumesc, dragul meu.

El se aşeză pe un taburet tapiţat, în faţa ei.

— Aşa, spuse el.

Era foarte prietenos, însă îl simţea că se grăbea.

— E vorba de Charlotte şi de copil, spuse Marnie.

Luke luă o gură de cafea.

— Ascult.

Marnie repetase bucata asta. Sorbi din cafea şi puse cana pe masa din faţa ei. Îi zâmbi din nou lui Luke.

— M-am tot gândit la copilul vostru…

Luke zâmbi şi el.

— Şi eu…

— …şi e minunat că mai ales tu eşti atât de încântat de el. Trebuie să recunosc că e diferit de generaţia mea, când bărbaţii nu erau încurajaţi să-şi arate sentimentele pe care le aveau pentru copii.

Făcu o pauză. Luke aştepta, încă zâmbind.

— Nu vreau s-o îngrijorez pe Charlotte, continuă Marnie şi ştim amândoi că nu are cea mai matematică gândire din lume, însă… o să vă descurcaţi cu banii?

Luke bău din nou din cafea.

— Suntem un pic strâmtoraţi, răspunse el, îndreptându-şi privirea de la Marnie la cană. Totuşi, suntem bine. Apoi adăugă, ca o idee întârziată: Mulţumesc.

— Ei bine, continuă Marnie, cu capul plecat uşor într-o parte, am un mic plan.

Luke nu ridică privirea.

— Care e în avantajul vostru.

Luke se uită o clipă la ea.

— Doar ca să vă ajut să depăşiţi stadiul acesta şi doar pentru o perioadă scurtă de timp.

— E foarte…

— Nu, răspunse Marnie, aplecându-se spre el. Nu e foarte frumos din partea mea. E ceea ce oricine ar vrea să facă pentru copilul lui, aşa cum o să descoperiţi voi înşivă. Dragul meu Luke, problema e că Charlotte a fost întotdeauna protejată. Surorile ei ar spune răsfăţată, însă de obicei aşa se întâmplă cu cel mai mic copil, mai ales când copilul este o frumuseţe ca Charlotte. Şi chiar dacă ştiu că ea e foarte încântată de acest copil, mai ştiu şi că o parte din ea e destul de agitată, chiar speriată, şi m-am gândit că aş putea să fac ceva să o ajut şi să te ajut şi pe tine în acelaşi timp. Vezi tu, vreau să vă angajez o bonă, să vă ajut cu copilul după naştere şi să o asigur pe Charlotte că va fi o mamă minunată, aşa cum ştim cu toţii că va fi; şi cred că voi angaja pe cineva timp de şase săptămâni sau chiar două luni, ca să vă

dau ocazia să vă reveniţi, pentru că sosirea unui copil e mare lucru, crede-mă, un lucru foarte mare. Şi – ridică mâna ca să-l împiedice pe Luke să spună ceea ce era prea agitat ca să spună – asta nu e tot. Aici nu ar avea loc o bonă. De fapt, aici nu ar avea loc nici copilul, nu cu toate lucrurile de care are nevoie un copil, mai ales acum. Aşa că o să vă ajut. O să vă ajut să plătiţi un apartament mai mare, într-un bloc cu lift, pentru că o să vezi că nu veţi putea să urcaţi toate scările astea cu copilul, fără lift, iar eu o să vă ajut până când veţi reuşi să vă descurcaţi singuri. Nu vreau mulţumiri sau comentarii. E plăcerea mea să fac asta pentru tine şi Charlotte a mea.

Se opri şi luă zâmbind cana de cafea, aşteptând sincer recunoştinţa şi uşurarea lui Luke. Se lăsă tăcerea. Iar ea bănui că acea tăcere se datora faptului că Luke rămăsese fără cuvinte în faţa unei asemenea oferte; însă tăcerea continua, iar ea fu obligată să ridice privirea din cana de cafea şi să-l vadă pe Luke încruntându-se în cana lui.

— Luke?

El tresări, ca şi când ar fi încercat să-şi revină din gânduri.

— Ce spui, dragul meu?

Luke privi pe fereastră. Apoi în tavan. Apoi într-un punct de lângă Marnie şi spuse greoi:

— Mă tem… că nu.

— Nu! Ce vrei să spui?

Luke reuşi să-şi privească, în sfârşit, soacra.

— Adică, Marnie, e foarte frumos din partea ta, dar ne descurcăm.

— Luke, nu puteţi. Charlotte nu poate…

— Va trebui să înveţe să o facă, spuse Luke. Aşa cum am făcut-o şi eu. Amândoi va trebui să învăţăm. Aşa cum au învăţat şi prietenii noştri care au copii. Aşa cum învaţă toată lumea.

— Însă aici nu aveţi spaţiu…

— Ne descurcăm.

— Însă, strigă Marnie, sunt atâtea scări, atâtea scări…

— O să căutăm altă locuinţă, spuse Luke.

— Atunci lăsaţi-mă să vă ajut!

— Nu! răspunse Luke, ridicând tonul.

Se lăsă încă o dată tăcerea, apăsătoare.

— Cumva ai ridicat tonul la mine? spuse Marnie cu demnitate.

— N-am vrut, răspunse Luke. E frumos din partea ta, dar nu putem accepta…

— E posibil ca Charlotte să accepte…

— Nu-i vei spune lui Charlotte, zise Luke apăsat. Nu vei face asta pe la spatele meu. Se aplecă în faţă. N-o vei face.

Marnie se întoarse uşor şi privi pe fereastră.

— Nu îţi înţeleg motivele.

— Chiar nu?

— Nu. Mi se pare că eşti pur şi simplu încăpăţânat. Vrei să afişezi mândrie masculină. Ştiu totul despre mândria masculină. Am trăit cu ea. Am trăit cu ea timp de aproape patruzeci de ani. Nu vrei să accepţi ajutor pentru mama copilului tău pentru că tu vrei să fii singurul care i-l oferă.

— Nu sunt la fel ca tatăl lui Charlotte, spuse Luke, uşor răstit.

Marnie nu răspunse, ci se ridică de pe canapea, privind pe fereastră.

— De dragul tuturor, nu vreau şi nu pot să accept oferta ta, continuă Luke. Eu şi Charlotte nu ne vom maturiza niciodată dacă nu învăţăm cum să facem asta. Şi nu vrem să fim datori nimănui. Avem tot dreptul să învăţăm să fim independenţi, aşa cum l-aţi avut şi voi. Sincer, Marnie, nu putem să fim ţinuţi sub papuc astfel.

Marnie înghiţi.

— Sper doar că te vei gândi la Charlotte, spuse ea, cu vocea gâtuită.

Luke se ridică. Avea aerul hotărât şi uşor îngrijorător al cuiva care încheie brusc un interviu. Spuse, privind locul în care stătuse Marnie pe canapea:

— Tocmai pentru că mă gândesc la Charlotte îţi refuz oferta.

Apoi se duse la uşa dinspre hol şi o deschise.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Rachel.

Stătea în picioare în bucătărie, după ce tocmai venise din grădină, cu genunchii blugilor murdari de pământ, dându-şi părul din ochi cu o batistă pătată pe care Anthony o recunoscu ca fiind a lui.

— Urma să-ţi spun. Mereu am vrut. Aşteptam până îmi puneam în ordine propriile mele gânduri legate de asta…

Rachel se duse la chiuvetă şi băgă sub jet ibricul, să-l umple.

— Deci trag concluzia că nu a vrut să mă vadă şi pe mine.

— Nu, nu a vrut.

— Şi băieţii? întrebă Rachel, punând jos ibricul şi pornindu-l. Cum sunt băieţii?

— Minunaţi, răspunse Anthony, drăguţi. Păreau să fie bine.

Rachel rămase lângă chiuvetă şi se prinse de marginea ei cu mâinile, privind lung pe fereastră spre grădină.

— De ce crezi că a venit?

Anthony se apropie de ea.

— Pentru că nu e lipsită de recunoştinţă, spuse el. Îşi lăsă o clipă mâna pe a lui Rachel. Nu te gândi doar că nu a vrut să te vadă. Nu o mai lua ca pe ceva personal tot timpul.

— Dar m-a rănit! strigă Rachel.

— Da.

— Chiar… chiar ţin la ea. Am ţinut la ea de ani întregi.

— O iubeşti, spuse Anthony.

Rachel încuviinţă furioasă din cap. Îşi retrase mâna de sub a lui

Anthony şi îşi şterse uşor ochii.

— Şi i-am fost atât de recunoscătoare, spuse ea. Pentru că l-a acceptat pe Ralph. Şi l-a lăsat pe Ralph să fie Ralph.

— Până când, spuse Anthony, a fost prea mult Ralph.

Apa din ibric începuse să fiarbă.

— Vrei ceai? întrebă Rachel.

— Te rog…

— Şi o să se mute cu bărbatul acesta?

— Nu ştiu. Spunea că doar o ajută să treacă prin asta. Din punctul meu de vedere, nu vorbea ca o femeie îndrăgostită, însă poate că nu mi-am dat seama de asta pentru că nu am vrut să-mi dau seama.

Rachel scoase două căni din dulapul de deasupra ibricului.

— Şi cu ce anume a greşit Ralph? întrebă ea, mai calmă.

Anthony oftă.

— Cu ce greşeşte el mereu. Cu ceea ce îi e caracteristic lui Ralph. Nu ascultă. Nu ascultă niciodată.

— Nici eu nu ascult, spuse Rachel. Ar trebui să încep cu mine însămi. Ar trebui să mă aud şi pe mine uneori.

Puse plicurile de ceai în căni.

— Chiar nu voia să mă vadă, spuse ea.

— Cred că i-a fost teamă.

— De gura mea. Probabil că aş fi făcut scandal. Mereu fac scandal când sunt speriată.

Anthony aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Eşti speriată?

Rachel turnă apa fiartă în căni şi învârti pliculeţele cu linguriţa.

— Da, răspunse ea încet.

— De… de ce anume?

Rachel aruncă plicurile de ceai în chiuvetă.

— Că-mi pierd utilitatea.

— Poftim?

Rachel trecu rapid pe lângă el spre frigider şi scoase o sticlă cu lapte.

— Acum, eu la ce anume sunt bună? întrebă ea, turnând neglijent lapte în cănile cu ceai.

— Rachel!

— Ascultă, spuse ea, fără să-l privească. Ascultă! Am avut grijă de casă şi de grădină şi am crescut trei băieţi. Toţi sunt căsătoriţi. Au făcut trei copii. Încă unul e pe drum. Şi fac exact ce am făcut eu, ceea ce am vrut eu să fac, ceea ce am început să fac când am venit aici şi m-am căsătorit cu tine. Adică să-mi trăiesc propria viaţă, să am propria mea familie, să-mi construiesc propria lume. Şi a fost lumea mea. Iar acum nu mai e…

În acea după-amiază, în atelierul său, Anthony ascultase un interviu

la radio cu Dalai Lama. Acesta spusese, în stilul său blând şi binevoitor, că, din câte vedea el, majoritatea problemelor publice din lume erau declanşate de bărbaţi şi majoritatea problemelor casnice erau provocate de femei. Anthony îl vizualiză pe Dalai Lama, cu ochelarii săi şi veşmintele sale maro şi ocru, stând la masa lor din bucătărie şi ascultând-o pe Rachel descriind cum viaţa ei rămăsese fără un scop şi se întrebă ce versiune de resemnare budistă la capriciile vieţii umane i-ar fi recomandat.

— Mă asculţi? îl întrebă Rachel.

— Foarte atent…

— Casa asta imensă, continuă Rachel, un acru şi jumătate de grădină. Noi doi. Cel puţin, tu încă ai atelierul.

— Ai putea să ţii din nou cursuri de artă culinară, spuse Anthony.

— Aş putea.

— Mai este magazinul acela la care te-ai gândit, magazinul de delicatese de la Snape Maltings.

— Nu e momentul. Nu e momentul să încep ceva. Oricum…

— Oricum?

— Nu sunt în stare, spuse Rachel, sunt prea tristă. Şi prea tulburată. Trebuie să mă obişnuiesc să fiu bună la ceva care nu mai foloseşte nimănui. Îl privi pe Anthony şi adăugă: îmi place să fiu bunică.

— Ştiu.

— Mi-e dor… mi-e dor de toate astea.

— Da.

— Să presupunem că ia copiii şi se mută cu bărbatul acesta…

— Să presupunem că nu va face asta, răspunse Anthony. Luă o cană de ceai şi se duse la scaunul pe care stătea mereu, cu perna sa albastră în carouri, de unde putea vedea toată încăperea. Ai spus că eşti speriată, continuă el. Nu te gândeşti că poate şi Petra este?

Rachel oftă. Îşi dădu jos baticul cu buline.

— Bănuiesc că este…

Anthony luă o gură de ceai.

— E bine atunci, spuse el.

Charlotte fu încântată când Sigrid o sună s-o întrebe dacă ar vrea să ia prânzul cu ea. Sau să iasă la o cafea, adăugă Sigrid, dacă era ocupată. Dar i-ar plăcea la nebunie să se întâlnească. Asta îi dădu lui Charlotte sentimentul că, într-adevăr, relaţiile dintre cumnate pot fi complexe când legătura creată de faptul că erau căsătorite cu fraţi devenea începutul unui lucru care avea o viaţă proprie.

— La prânz e perfect, spuse Charlotte. Acum mi-e foame tot timpul. E o uşurare că nu mai am greţuri. Iau micul dejun şi gustări între mese şi prânz, şi ceai, şi cină. Aşa că mi-ar plăcea să luăm prânzul.

Sigrid râse. Spuse cât de plăcut era să asculte pe cineva care părea

atât de sănătos vorbind despre sarcină, apoi sugeră să se întâlnească undeva la jumătatea distanţei dintre locurile în care lucrau – ce-ar zice de cafeneaua de la primul etaj a unui renumit institut de arhitectură de la Portland Place?

Aşa că iat-o pe Charlotte, care sosise un pic mai devreme şi studia meniul cu un interes considerabil, întrebându-se dacă să-i mărturisească lui Sigrid că fusese să o vadă pe Petra şi că-i oferise sprijinul ei. Se gândi că probabil îi va spune lui Sigrid pentru că, la urma urmei, Sigrid, chiar dacă nu făcuse niciodată ceva greşit, în calitate de noră suferise şi ea pentru că nu fusese preferata familiei Brinkley. Charlotte nu o cunoştea prea bine pe Sigrid şi era uşor intimidată de ceea ce vedea la ea drept un grad impresionant de maturitate şi apropiere; însă Sigrid fusese cea care o invitase la masă, ceea ce însemna că măcar dorea să se apropie de ea. Când o zări pe Sigrid pe scările mari centrale ale cafenelei, se ridică, simţindu-se brusc intimidată, şi rămase acolo aşteptând să o vadă.

— Arăţi minunat, spuse Sigrid. Te prinde foarte bine sarcina. Cred că înfloreşti.

— O să fiu cât o balenă, spuse Charlotte. Mănânc cât o balenă. Aşa ai păţit şi tu?

— Ce anume…

— Te făcuseşi imensă?

Sigrid îşi scoase haina şi o aşeză pe spătarul scaunului.

— Eu nu m-am descurcat prea bine cu sarcina.

Charlotte aşteptă. Instinctul îi spunea să nu zică nimic. Sigrid luă meniul şi continuă pe un ton detaşat:

— Sarcina cu Mariella aproape m-a ucis.

— Ah! făcu Charlotte îngrozită.

— Însă nu vom vorbi despre asta.

— Nu…

— S-a întâmplat cu nouă ani în urmă, ea e minunată, iar Edward a fost un sfânt. O privi pe Charlotte şi zâmbi. Iar tu te vei descurca de minune.

— Dumnezeule, spuse Charlotte, sper. Adică nu am vrut să se întâmple asta, iar dacă nu vrei, trebuie să fii mai atent decât atunci când vrei. Nu-i aşa?

Sigrid râse.

— Hai să-ţi comandăm o farfurie mare cu mâncare.

— Da, te rog.

— Paste şi salată?

— Perfect.

Sigrid ridică privirea şi făcu un semn cu meniul către o chelneriţă. Charlotte o privi admirativ cum comandă. Părea stăpână pe situaţie, aşa cum părea sigură şi de aspectul ei fizic, cu părul legat la spate în

coadă, cămaşa albă fără să iasă din talia fustei, ţinând meniul în mâna uşor bronzată, cu un singur inel, modern.

— Uite, spuse Sigrid, hrană pentru doi adulţi şi aproape jumătate de copil. E ceva.

Charlotte unse o bucată de pâine cu unt şi îi spuse lui Sigrid ce simţea pentru acel copil şi cum se simţise şi cât de rău îi fusese, şi cât de minunat fusese Luke şi cât de în serios lua copilul şi paternitatea; şi că la etajul unu al blocului în care locuiau era un apartament liber pe care îl văzuseră şi care chiar le plăcea, şi care era aproape de două ori mai mare decât al lor, cu două dormitoare, însă desigur, mult mai scump, aşa că trebuiau să-şi calculeze banii cu atenţie să vadă dacă şi-l puteau permite; pentru că, sincer, apartamentul lor de-acum era prea mic chiar şi pentru ei doi, chiar şi fără copil.

Apoi li se aduseră pastele şi salata, iar Charlotte o întrebă pe Sigrid dacă se distrase în Suedia, iar Sigrid răspunse că fusese minunat să-şi vadă părinţii; iar Charlotte îi răspunse că ei bine, că tot veni vorba de părinţi, ştia că Sigrid va înţelege de ce o făcuse, pentru că, fără să le spună dinainte lui Edward sau Luke, se dusese să o vadă pe Petra, în secret, pentru că trebuie să fie îngrozitor să fii alungat brusc din familie, aşa cum se întâmplase cu Petra; aşa că Charlotte dorise să-i ofere sprijin, pentru că, Dumnezeule, chiar avea nevoie – îngerul căzut în dizgraţie.

— Iar Rachel poate să fie foarte fioroasă, spuse Charlotte, înfigând o furculiţă plină de tagliatelle în frunzele de rucola. Ştiu prea bine. Râse scurt. Adică nu ştiu dacă am reuşit să trec peste asta, deşi s-a întâmplat cu destul timp în urmă.

Sigrid bău o gură de apă.

— Şi mie mi-a fost foarte greu cu Rachel când s-a născut Mariella, spuse ea.

Charlotte o privi lung, cu furculiţa în aer.

— Da? întrebă ea apăsat.

— Am avut o depresie foarte gravă şi nu am vrut ca ea să afle. Nu am vrut să afle nimeni. Iar Rachel a fost foarte furioasă.

Charlotte înghiţi.

— Se pricepe să fie furioasă, spuse ea.

Sigrid nu răspunse. Privea în farfurie, fără să mănânce.

— Niciuna dintre noi nu va fi vreodată suficient de bună pentru băieţii ei cei preţioşi, nu-i aşa? întrebă Charlotte.

Sigrid ridică fruntea.

— Am avut o conversaţie foarte ciudată cu mama în Stockholm, spuse ea. M-a pus pe gânduri.

— Da? spuse Charlotte. I-ar fi plăcut să rămână la subiectul Rachel şi să-l dezvolte un pic, însă ceva din atitudinea lui Sigrid o împiedică. Despre ce? întrebă ea şi mai luă o înghiţitură.

— Mamele… zise Sigrid, mamele astea ale noastre.

— A mea e o păpuşă…

— Poate. Însă şi ea e om. Toţi suntem oameni. Şi ele au avut cândva vârsta noastră. Şi au trecut prin multe dintre lucrurile prin care trecem noi acum.

Charlotte pufni.

— Se pare că Rachel a uitat jumătate dintre ele, spuse ea.

— Nu e chiar o vrăjitoare, să ştii, şopti Sigrid.

Charlotte se opri din mâncat.

— Nu mă place, şi nici pe tine nu te place prea mult… zise ea.

— Ah, ba cred că da, spuse Sigrid. Sau dacă nu te-a plăcut între timp, te va plăcea acum. E aşa doar pentru că nimeni niciodată nu a contrazis-o, nimeni niciodată nu i-a pus la îndoială poziţia ei de unică femeie într-un cerc de bărbaţi. Petra cu siguranţă nu a făcut-o. Însă acum trebuie să înveţe ceva nou şi să înveţe să-şi ţină gura, ceea ce e foarte greu pentru ea.

Charlotte lăsă jos furculiţa.

— Uau…

— Gândeşte-te, spuse Sigrid, Ralph e foarte dificil şi nu cred că cineva l-ar fi crescut pe Ralph altfel, însă chiar şi aşa e un tată bun. Iar ceilalţi, soţii noştri… Rachel a crescut bărbaţi buni pentru noi. Să ştii că într-adevăr a făcut asta.

Charlotte împinse farfuria din faţa ei. Privi firimiturile şi petele pe care le lăsase pe masă.

— Nu putem să ne aliem împotriva ei, spuse Sigrid. Acum, se simte singură. Mama spune că ea a trecut peste singurătate muncind. E medic. Rachel nu e medic, nu a avut niciodată cu adevărat o slujbă, e casnică, iar acum… acum nu ştiu ce mai e. Cred că e îngrozită să nu-şi piardă nepoţii.

— Dar…

— Cred că de aceea e furioasă, spuse Sigrid. E o persoană foarte lipsită de tact, iar acum e şi furioasă. Însă nu cred că nu-i place de noi. Şi nu cred că şi-ar vrea fiii înapoi, chiar dacă i-am oferi noi. Cred că are de învăţat lucruri noi şi e furioasă pe ea însăşi şi din cauza asta. Zâmbi spre Charlotte. Gândeşte-te! Dacă Rachel era o femeie rea, n-ar fi fost şi Luke un bărbat rău?

— Ce anume vrei să-mi spui de fapt? întrebă Charlotte.

— Ah, zise Sigrid, nu-ţi spun nimic. Doar îţi descriu lucrurile aşa cum le văd eu acum.

— Însă în ziua aceea cu întâmplarea cu copilul, la noi, ai fost atât de drăguţă cu mine…

— Bineînţeles, spuse Sigrid. A fost un atac neprovocat. Rachel a greşit, toţi ne-am dat seama de asta. Şi bănuiesc că şi ea şi-a dat seama de asta, chiar dacă nu ar recunoaşte-o niciodată. Însă după chestia

asta cu Petra, ne-am cam schimbat poziţiile în horă, cu toţii ne aflăm în puncte uşor diferite. La fel şi Rachel.

Charlotte luă furculiţa şi îşi trase din nou farfuria în faţă. Deschise gura ca să protesteze pentru suferinţa ei, care încă nu-i trecuse, dar îşi dădu seama că nu putea s-o facă. Înfăşură o ultimă înghiţitură de tagliatelle în jurul furculiţei, tăcu o clipă şi o privi pe Sigrid.

— Bine, spuse Charlotte, cu o înţelepciune care o surprinse şi pe ea. Bine. Am înţeles.

Capitolul 18

Steve Hadley nu era un om care să se lase pradă neliniştilor. Îşi petrecuse toată viaţa făcând o muncă sau alta, încă din zori, trecând fără grabă de la o activitate practică la alta, până într-un punct în care pentru el devenise aproape imposibil să gândească dacă mâinile sale nu erau ocupate cu ceva. Ştia că mama lui ar spune că era o trăsătură genetică. Nici tatăl lui nu reuşea să gândească sau să susţină o discuţie importantă dacă nu era ocupat fizic cu altceva. Steve îşi amintea încercările şovăitoare ale tatălui său de a-i povesti despre cum merg anumite treburi în viaţă, când amândoi se aflau sub vechia lor camionetă Alvis, pe care o repara tatăl său, până când Steve îşi adunase tot curajul şi recunoscuse, în timp ce-i dădea tatălui său o cheie, că deja ştia despre asta.

Însă nu îi spusese că şi încercase, la treisprezece ani, cu o fată de cincisprezece ani care, în funcţie de felul în care priveai lucrurile, era fie foarte generoasă, fie puţin uşuratică. Şi chiar dacă nu mersese până la capăt, avusese ocazia să îşi facă o idee frustrantă la cât de minunat şi de satisfăcător o să fie când o va face; şi o făcuse trei ani mai târziu, iar din punctul său de vedere progresase. Avusese nenumărate relaţii scurte şi una de durată (ea îl părăsise, plecând la colegiu în Scoţia) şi în toate cazurile ştiuse, în felul său discret, trainic şi deloc ieşit din comun, că oferise satisfacţie sexuală. Era în natura lui. Sexul era un lucru bun, credea el, aşa că de ce să nu înveţe să-l facă aşa cum trebuie? Nu era vreun făt-frumos, pentru numele lui Dumnezeu, dar asta nu-l împiedicase să fie o variantă atrăgătoare de iubit. Se asigurase de asta.

Însă în acel moment, competenţa lui de netăgăduit părea să nu-i fie de folos. Era clar că Petra îl plăcea, îi plăcea compania lui, nu-l descurajase cu nimic, însă nu doar că refuza să se culce cu el, ci părea că nici măcar nu-i trecea prin cap aşa ceva. În ochii lui Steve, sexul era o evoluţie firească atunci când ajungeai să cunoşti cât de cât pe cineva şi să ai încredere, după un sărut-două, că şi acel cineva te place; însă Petra, cu toate că arăta mulţumită să fie sărutată şi atinsă pe ici, pe colo, când treceau unul pe lângă celălalt sau stăteau unul lângă celălalt în maşina lui Steve, părea să se evapore cumva când mişcările lui schimbau cumva direcţia. Se gândea că poate ar trebui pur şi simplu să o întrebe direct, dar acel gen de conversaţie nu era prea uşor de purtat pentru el, aşa că aştepta un moment în care să fie perfect natural să o întrebe, în cuvinte puţine, de-a ce naiba credea că se joacă.

Se întrebase, în timp ce se învârtea ocupat cu nenumăratele reparaţii şi renovări de la rezervaţia de păsări, de ce continuase cu Petra. Nu era prima mamă cu care avusese o relaţie, şi nici nu era cea

mai atrăgătoare sau veselă sau greu de cucerit fată după care se ţinuse, însă avea ceva care stârnea ceva în el, dragostea aceea profundă faţă de mare, şi ţărm, şi păsări care aproape că se ridica la nivelul unei religii împărtăşite, după cum fusese surprins să afle. Era şi foarte neobişnuită, iar el îi aprecia talentul artistic dincolo de pragul simplei admiraţii; abilitatea ei de a-l face să simtă că se uită nu la un desen, ci la o pasăre vie, folosind mai puţin de şase linii de creion, stârnea în el un respect vecin cu veneraţia. Şi îi plăcea pe copiii ei. Îi plăceau oricum copiii mici, însă cei doi erau minunaţi, mai ales cel mare, cu imaginaţia şi temerile lui. Steve avea puţine temeri şi i se părea foarte interesant că în creierul unui omuleţ de doar trei ani exista capacitatea de a avea atât de multe griji. Una peste alta, Petra poseda ceva care îl împiedica să renunţe şi să-şi îndrepte atenţia spre una dintre fetele care lucrau la cafeneaua rezervaţiei şi care îi dăduse foarte clar de înţeles că îi putea oferi cam tot ce-şi dorea el.

Era foarte încrezător şi în privinţa situaţiei în care se afla căsnicia Petrei. Exista şi un soţ în ecuaţie, însă Steve o văzuse pe Petra doar singură, iar ea nu pomenise aproape niciodată despre soţul ei; o singură dată spusese că plecase la Londra, într-un fel care îi sugera că plecase pentru totdeauna, nu doar pentru câteva zile, sau măcar pentru o vreme mai îndelungată. Steve mai rămăsese şi cu impresia că Petra şi tatăl băieţilor ei proveneau din medii foarte diferite şi chiar dacă asta nu constituia în vreun fel o piedică, însemna că nu se putea baza pe presupuneri. Se părea că Petra era orfană şi nu mai avea pe nimeni apropiat din familie în Anglia, şi că familia ei nu fusese oricum prea unită şi nu-i oferise sprijin. Petra învăţase să se descurce singură încă din şcoală, iar această situaţie stârni în Steve o dorinţă foarte puternică de a o proteja, pentru că nu o încercase până atunci. Să fii abandonat atât de familie, cât şi de soţ, dar să nu porţi pică nimănui i se părea remarcabil lui Steve. Iar preocuparea lui de moment era să o facă pe acea fiinţă remarcabilă să-l vadă ca pe cineva care poate constitui un răspuns permanent pentru ea.

Apoi, la slujbă, se ivi o ocazie. În buletinele interne primite prin e-mail, care circulau în organizaţie, se anunţau şi posturile libere. Aşa găsise Steve şi slujba lui actuală. Citea regulat aceste buletine, mai degrabă ca un om care, chiar dacă e mulţumit pe deplin de casa lui, nu se poate abţine să nu tragă cu ochiul la rubrica de imobiliare. Însă un post liber îi atrase atenţia lui Steve, un post pe o insulă din largul coastei de nord-vest a Scoţiei, faimoasă în lumea pasionaţilor de păsări pentru lişiţele sale. Slujba necesita mai multe abilităţi practice, dar şi cunoştinţe despre conservarea mediului păsărilor, iar oferta includea şi o căsuţă în capătul sudic al insulei. Pe insula propriu-zisă locuia o comunitate mică, dar pe insula-soră, aflată la un dig scurt distanţă, se afla o şcoală. Steve nu era un bărbat înclinat spre fantezii romantice

de orice fel, însă brusc acea posibilitate i se păru o soluţie potenţială la problema provocatoare şi plină de obstacole pe care o constituia Petra.

Îşi închise laptopul şi se îndreptă spre fereastra sufrageriei, să privească afară. Era amurg, iar întinderile de prundiş, presărate cu alge marine, sclipeau în lumina care se stingea. Steve nu fusese niciodată în Scoţia, cu atât mai puţin în West Highlands, însă, în timp ce stătea acolo privind Marea Nordului care se întuneca dincolo de plajă, îşi formă în minte o imagine ca de calendar a acelor locuri, doar cu dealuri şi izvoare, şi plaje albe şi lungi, presărate cu cochilii. Poate – doar poate – că acela era răspunsul.

Jed era singur în studio. Luke ieşise să cumpere o componentă nouă pentru aparatul foto digital pe care îl aveau în comun, ce-i permitea imaginii să se învârtă în trei dimensiuni pentru ca ei să-şi facă o idee despre cum ar arăta imaginile lor grafice dacă erau folosite în alte forme decât imprimate, iar Jed se juca absent cu ceva la care lucraseră amândoi în acea zi… când cheia se răsuci în broască.

— Ce rapid ai fost, spuse Jed.

Însă îi răspunse Charlotte:

— Sunt Charlotte.

Jed sări de pe scaun.

— Salut, însărcinato! Nu te aşteptam!

— Nu, răspunse Charlotte, nici eu nu credeam că vin pe-aici. Însă voiam să vorbesc ceva cu Luke.

Jed băgă mâinile în buzunar.

— A plecat să cumpere o piesă.

Charlotte privi prin încăpere, ca şi când Luke chiar putea fi încă acolo.

— Nu contează. Stă mult?

— N-ar trebui, răspunse Jed. Vrei o cafea?

— Nu beau cafea…

— Cafeina îi opreşte creşterea?

— Nu vreau să risc, răspunse Charlotte. Iar Luke…

— Nu-mi spune de Luke, zise Jed. Paternitatea lui apropiată a făcut din Luke o femeie în vârstă. Şi că tot vorbeam de femei în vârstă – adică nu în vârstă, doar mai în vârstă decât noi –, m-am făcut complet de râs zilele trecute cu doamna ta.

Charlotte îşi desfăşura eşarfa lungă de la gât.

— Care doamnă?

— Cu mama ta.

Charlotte se opri din desfăşurat eşarfa şi se holbă la Jed.

— Mama mea? Unde naiba…

— A venit aici, spuse Jed. Să-l vadă pe Luke. Iar eu… eu nu am…

continuă Jed, lăsând pauze între cuvinte pentru efect, nu am recunoscut-o. Am fost doar simplu oaspete la nuntă, am fost doar un aprod, deci nu aveam cum să o recunosc pe mama miresei când apare fix sub nasul meu. Nu. Nu, nu aveam cum.

— De ce a vrut să-l vadă pe Luke? întrebă Charlotte.

— Habar n-am. Eram prea preocupat de idioţenia mea, ca să mă întreb asta. Era foarte relaxată.

Charlotte îşi înfăşură din nou eşarfa.

— Au vorbit?

— Cine?

— Mami şi Luke.

— S-au dus acasă la voi, spuse Jed. Au urcat toate scările alea. Toate scările alea! Au fost plecaţi aproape o oră. Jed se aplecă puţin în faţă şi o privi pe Charlotte: Luke nu ţi-a spus?

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Charlotte mai târziu.

Tăia roşii, în halatul imens al lui Luke, după duş.

— N-ar fi trebuit să afli. Am uitat să-l avertizez pe gură-spartă de Jed…

— De ce n-ar fi trebuit?

Luke se rezemă de cadrul uşii de la bucătărie. Îşi împreună braţele şi privi în podea.

— Pentru că am refuzat.

Charlotte se opri din tăiat roşiile.

— Ce-ai refuzat?

— O idee… o ofertă făcută de mama ta, spuse Luke apăsat, cu privirea încă în podea.

Charlotte lăsă cuţitul jos. Îşi trecu mâinile prin faţa robinetului şi se şterse apoi pe poalele halatului lui Luke. După care veni şi se opri în faţa lui, aproape atingându-l.

— Ce ofertă?

Luke ridică încet privirea.

— Acum nu mai contează. A trecut. A avut intenţii bune, însă n-ar fi mers. Nu contează.

— Ba contează! răspunse Charlotte ascuţit.

— Nu vreau să fac caz din asta…

— Va fi mare caz doar dacă nu-mi spui! strigă Charlotte. O să mă duc să o sun pe mama… pe care probabil că ai pus-o să jure că va păstra secretul?

Luke întinse mâna şi o prinse de încheietură.

— Bine, bine. Dar să nu urli la mine…

— Aş face-o?

— Da, răspunse Luke.

Se întoarse, ţinând-o încă de mână pe Charlotte şi trăgând-o spre

canapea.

— Stai jos.

Charlotte se aşează. Luke se aşează şi el lângă ea şi-i eliberă încheietura, doar ca să-i ia o mână într-ale sale.

— O să mă asculţi până la capăt?

— Da.

— Chiar până la capăt, ca să-ţi explic şi de ce i-am spus mamei tale ce i-am spus?

— Bine, răspunse Charlotte.

— Atunci, să te uiţi la mine. Să te uiţi tot timpul la mine.

— Mă uit.

— Mama ta, spuse Luke, a pus la cale un plan. Dorea să-ţi facă o surpriză. Planul ei era să angajeze şi să plătească o bonă timp de şase săptămâni după naşterea copilului şi să plătească şi diferenţa de chirie dintre locul ăsta şi altul mai mare, pentru că ea crede că acest spaţiu e mult prea strâmt pentru două persoane, darămite pentru trei, şi crede că nu ne vom descurca mai ales cu scările. Iar eu i-am răspuns… mă rog, i-am mulţumit, desigur, dar i-am spus că nu.

Charlotte deschise gura. Luke ridică o mână ca să-i facă semn să tacă.

— O secundă, iubito. O secundă. Am refuzat pentru că nu vreau ajutor. Nu vreau să fiu tratat ca o jumătate de adult care nu se descurcă cu soţia lui însărcinată. Am mai refuzat pentru că trebuie să ne maturizăm, e copilul nostru, căsnicia noastră, trebuie să ne descurcăm fără să ne ajute cineva de fiecare dată când dăm un pic de greu. Am refuzat pentru că nu vreau să fim îndatoraţi mamei tale şi pentru că trebuie să-şi dea seama că acum eşti a mea, nu a ei, iar tu, la rândul tău, trebuie să-ţi dai seama de asta, mai ales acum că aşteptăm un copil. Şi am mai refuzat pentru că…

— Opreşte-te, spuse Charlotte.

— Ai spus că n-o să…

— Am auzit destul.

— Atunci gândeşte-te la ce-am spus, gândeşte-te ce-ar însemna să… să continuăm să depindem de alţii, să-i lăsăm pe părinţii noştri…

— M-am gândit, răspunse Charlotte.

Luke oftă. Îi lăsă mâna lui Charlotte şi îşi acoperi o clipă ochii.

— Bine atunci, spuse el obosit.

— M-am gândit, spuse Charlotte din nou, şi chiar dacă sunt sigură că mama se simte rănită după ce a fost atât de generoasă, consider că ai avut dreptate.

— Poftim?

Charlotte îşi strânse cordonul halatului de baie. Apoi îi zâmbi lui Luke.

— M-ai auzit. Am spus… am spus că ai avut dreptate.

Pentru Ralph, primele două săptămâni de slujbă fuseseră de-a dreptul suprarealiste. Să se trezească în acea cameră ciudată şi lipsită de personalitate, la şase dimineaţa, era destul de nou pentru el, dar să fie la biroul lui, o oră mai târziu, după ce făcuse duş, se bărbierise, se îmbrăcase şi îşi cumpărase o cafea şi o brioşă, era ceva aproape dintr-un film sau o poveste. Şapte dimineaţa era ora la care companiile publicau anunţurile care serveau drept bază pentru analizele pe care Ralph trebuia să le facă în numele clienţilor săi, iar dacă în trecut ora şapte dimineaţa însemnase prima conştientizare iritantă că Kit şi Barney erau brusc şi complet treji, acum însemna o bancă plină de angajaţi, toţi la birourile lor, concentraţi la primul val de adrenalină al zilei. În primele trei zile, Ralph era deja atât de sleit de puteri la ora prânzului, încât se întreba cum reuşeau ceilalţi să reziste în acelaşi ritm până seara; însă agitaţia colectivă îl cuprinse curând şi pe el, purtându-l ca şi când ar fi alunecat pe un val uriaş.

Şi totuşi, valul îl trântise cu o bufnitură. Îşi planificase tot soiul de metode antrenante, chiar dacă nu le vizualiza decât vag, de a-şi petrece serile, însă în realitate era mult prea agitat şi prea obosit ca să se gândească la ceva constructiv. Îşi dădea seama de ce beau colegii lui şi de ce vorbeau cu furnizorii lor de droguri cu atâta nonşalanţă, pentru că pur şi simplu era mult prea dificil să ştii ce să faci cu tine după ce opreai motorul acelui montagnes russes. Adormise în sala de cinematograf şi pe masa din bucătăria lui Sigrid şi Edward, băuse prea mult cu colegii de serviciu şi cu Luke, cumpărase bilete la spectacole la care nu reuşise să ajungă şi chiar la un meci de fotbal pe stadionul Emirates, pe care îl pierduse pentru că încă era la lucru când începuse; subzistase cu cafea, brioşe şi alcool, cu preparate preambalate în tăviţe de polistiren pregătite la microunde în bucătăria mică a apartamentului, pe care le mânca cu furculiţa sau lingura, întins pe pat încălţat şi cu televizorul pornit.

Şi mai era şi Petra. El îi spusese lui Kit, cât să audă Petra, că o să telefoneze în fiecare seară la ora şase. Suna chiar şi în weekenduri, când, din cauza încăpăţânării şi comportamentului Petrei, era clar că nu putea veni acasă, îi spusese lui Kit, destul de nepotrivit, că nu ştia ce va face în weekenduri, însă va telefona, indiferent unde se va afla, la ora şase. În unele seri suna, într-adevăr, la ora şase, însă de cele mai multe ori, din cauza serviciului, suna la şase şi jumătate, aproape şapte, când Kit era irascibil şi obosit şi plângea la telefon, şi-l întreba unde era, unde era, de ce nu era acolo, acasă? După aceste telefoane, Ralph se simţea mai nefericit ca niciodată, însă din pricina ciudăţeniei extreme a zilelor sale, nu reuşea să simtă faţă de Petra furia şi dispreţul pe care le simţise înainte de a pleca din Aldeburgh. Îi era dor de acea furie: făcuse totul atât de simplu şi direct, aproape curat.

Crezuse, în vârtejul alb şi fierbinte al mâniei, că se va dedica acestei slujbe ademenitoare, însă complet dezagreabile, cu energia feroce determinată de dorinţa de a obţine custodia şi controlul asupra copiilor lui, cărora le va oferi un viitor decent, chiar dacă încă nedefinit. Uneori aproape că simţea zelul unui cruciat, ca şi când i-ar fi salvat pe Kit şi Barney de întuneric şi haos.

Însă realitatea nu era atât de clar conturată. Realitatea era că, dacă lucra în acest stil – dacă, într-adevăr, aşa trebuia să lucreze un om ca să facă nişte bani frumoşi –, era mult prea dezorientat şi prea detaşat de lume ca să încerce să mai fie viu la sfârşitul zilei, şi prea ameţit ca să-şi imagineze cum ar putea să facă faţă responsabilităţii de a creşte doi băieţei, dintre care unul abia putea merge, îşi spuse că nu era mai puţin furios pe Petra, doar puţin confuz în furia lui. Era sigur că se va obişnui cu această viaţă nouă, o va face, iar când Kit avea să răspundă la telefonul Petrei, aşa cum făcea tot timpul – Tati? – îi va spune – Tati, tati, tati – că dorea să vorbească şi cu Petra şi o va anunţa că ar trebui să se teamă de el şi că intenţiile lui nu erau afectate în vreun fel de orele şi îndatoririle noii sale vieţi.

Încercă vehement să se convingă că nu dorea să-i vorbească altfel Petrei. Era mulţumit să fie departe de zăpăcelile visătoare ale vieţii ei, de înclinaţia de a se opri în timp ce făcea mâncare ca să deseneze o girafă pentru Kit („Pot să mănânce stelele?”), apoi să nu continue să facă mâncare pentru că-i venea cheful să mai piardă vremea pe la grădină sau pe plajă. Era uşurat să se afle într-o lume ordonată, a hainelor convenţionale, a tunsorilor scurte şi a tehnologiei. Nu-i era dor de nimic, de absolut nimic din viaţa lui din Aldeburgh, cu excepţia copiilor săi; şi avea să le dovedească tuturor – familiei, colegilor, prietenilor – că nu pierduse absolut nimic din siguranţa care-i făcuse pe ceilalţi să-l implore să nu renunţe la slujba din Singapore.

Edward închise uşa de la camera Mariellei după conversaţia lor şi după ce-şi spuseseră noapte bună. Mariella declarase că nu dorea să i se citească, şi nici să citească ea, doar să discute cu tatăl ei. Edward era încântat să discute cu ea, însă descoperi că de fapt ea nu dorea decât să vorbească ea cu el. Dorea să-i spună despre Suedia – minunată, cu excepţia acelor peştişori cenuşii răsuciţi într-o chestie uleioasă şi care semăna şi cu oţetul, bleah – şi despre cum se simţea că începea din nou şcoala, despre întrebarea dacă ea şi Indira vor rămâne cele mai bune prietene; şi că dacă acum, trebuind să renunţe la ideea de a avea un câine şi probabil un copil, ar putea lua lecţii de step sau ar putea merge la un club de actorie; sau îşi putea lua un hamster? Sau un iepure?

Edward stătea pe marginea patului ei şi o privea, în timp ce vorbea, se juca cu puzzle-ul ingenios pe care i-l făcuse bunicul ei din Suedia,

aşa că Edward putea să o privească neîntrerupt şi să se gândească ce bucurie imensă fusese pentru el de când se întorsese acasă şi cât de dureros de flatant fusese să o audă spunând că ar fi fost mult mai frumos în Suedia dacă ar fi fost şi el acolo; şi cât de patetic de multă nevoie avea el de părerea ei bună. Când ea îi spuse că putea să plece ca să o lase să se gândească la priorităţile ei, printre care şi hamsterul/iepurele/stepul, se aplecă să o sărute, iar ea lăsă puzzle-ul şi îl cuprinse de gât cu braţele trăgându-l spre ea până când îşi lipi obrajii de ai lui. Îl ţinu aşa o vreme în tăcere, apoi spuse că obrazul lui o înţepa un pic şi-i dădu drumul brusc, iar el ieşi din cameră râzând, închizând uşa în urma lui, lăsând-o cu puzzle-ul.

Sigrid se uita la ştiri la televizor, cu picioarele ridicate pe măsuţa joasă din faţa canapelei. Luă telecomanda şi dădu mai încet.

— Ai auzit telefonul? întrebă ea.

— Nu, răspunse Edward.

— Era mama ta…

— Ah, Dumnezeule! Ce s-a mai întâmplat acum…

— Nimic, răspunse Sigrid.

— Nu poate fi adevărat…

Sigrid făcu semn cu mâna pe perna de lângă ea.

— Stai jos. Cred… că de-asta a sunat. Pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Edward se aşeză.

— Aşa că… ai simţit că e în regulă să vorbeşti cu ea de data asta?

— Da, răspunse Sigrid, am vorbit vreo zece minute. Cred că e foarte tristă.

— Din cauza Petrei?

— Da. Însă în primul rând, pentru că acum nu mai ţine legătura cu nimeni. Dintre noi şase, unul singur a rămas în Suffolk şi nu-şi vorbesc. Părea… părea pierdută.

Edward o privi pe Sigrid.

— O spui de parcă ţi-ar fi milă de ea.

— Îmi este, răspunse Sigrid.

Edward aşteptă o clipă, apoi îi luă mâna lui Sigrid.

— Pot… pot să te întreb ce te-a făcut să gândeşti astfel? întrebă el şovăind.

Sigrid nu-şi retrase mâna.

— Ea nu lucrează, spuse Sigrid. Şi nu a făcut-o niciodată în sensul propriu. Mama mi-a spus că atunci când amândoi copiii ei au plecat din Suedia, munca a salvat-o. Nu a spus-o chiar aşa, însă asta a dat de înţeles. De când m-am întors acasă, mă tot gândesc la ce-a spus ea.

Edward tăcu. Îşi împleti degetele cu ale lui Sigrid şi-i strânse mâna.

— Apoi, mama mi-a mai spus că, deşi ştia că, de fapt, copiii noştri ne sunt împrumutaţi, că nu ne aparţin, tot i s-a părut dificil să ne dea

drumul. Spune că o să vedem şi noi asta cu Mariella şi că trebuie să ne asigurăm că avem slujbe interesante şi că între noi încă mai e o relaţie puternică, astfel încât să nu cerşim de la Mariella timpul şi atenţia pe care ar trebui să le acorde propriei ei vieţi. A spus…

Sigrid se opri.

Nu-şi luă mâna dintr-a lui Edward, dar îşi duse o clipă cealaltă mână la ochi, apoi spuse, destul de tulburată:

— Mama spune că eşti un om bun.

Edward scoase un sunet ce trăda mai mult autocritică, într-un fel, era minunat când Sigrid era în toane bune, aproape melancolice – specific scandinave –, însă era destul de ciudat pentru că nu ştia exact cum să-i răspundă cât să nu pară stânjenitor de teatral; aşa că rămase acolo, lângă ea, ţinând-o de mână şi simţindu-se în egală măsură încântat şi ridicol; apoi ea se aplecă brusc într-o parte şi-l sărută pe gură, spunând apăsat:

— Şi chiar eşti.

Petra stătea pe podea lângă patul lui Kit, cu braţele în jurul genunchilor. Kit dormea, întins pe pernă şi cu braţele deasupra capului. În partea cealaltă a camerei, privind-o printre barele pătuţului uriaş, demodat, în care dormiseră cândva Ralph şi fraţii lui, Barney stătea pe o parte, nemişcat, cu ochii rotunzi de efortul de a-i ţine deschişi.

Amândoi băieţii fuseseră foarte tăcuţi în timpul băii, jucându-se ascultători în apă, fără să se bată sau să stropească şi fără să protesteze când venise vremea să iasă. Barney stătea liniştit pe covoraşul de baie, în timp ce Petra îi punea scutecul, fără să se agite, în patru labe, ca să poată să iasă rapid pe uşă pe palier. Iar când sunase Ralph, de data asta aproape la ora şase, Kit nu mai plânsese şi nu mai strigase la el să vină acasă, pur şi simplu stătea cu telefonul Petrei la ureche şi dădea din cap, fără să spună nimic, fără să răspundă.

Spera să nu-i fi speriat, ea şi Steve, când se certaseră. Nu fusese ca certurile pe care le avea cu Ralph, când Ralph striga sau ieşea din casă trântind uşile, însă atmosfera fusese suficient de tensionată încât cineva precum Kit să înţeleagă şi să reacţioneze, iar reacţia să fie preluată şi de Barney, care nu mai putuse fi distras cu încă o felie de pâine cu gem, ci se târâse la picioarele ei scâncind şi se ridicase să se sprijine de genunchii ei, privind-o cu ochi mari şi neliniştiţi. Şi acum o privea… temându-se că dacă închidea ochii ea ar putea dispărea până când îi deschidea din nou, aşa cum se întâmplase cu Ralph. Era îngrozită de ce făcuse. De ce nu-şi dăduse seama, în toate acele săptămâni buimace şi nedesluşite în care evitase să se confrunte cu inevitabilul, că îşi neliniştea copiii – şi pe ea însăşi – cu toată povestea

asta?

De ce nu se gândise la asta? De ce nu-şi dăduse seama că sigur avea să vină o propunere ca aceea făcută de Steve? De ce nu ieşise din modul ei stupid de a gândi, cât să vadă că, indiferent de povestea în sine, nu era vorba doar de cum se simţea ea în acel moment, în acele împrejurări, ci de ceva mult mai important şi de viitor, şi că nu se putea întoarce pur şi simplu la ceea ce ştia, cum ar fi faptul că Barney îşi suge degetul mare; pentru că nimic n-ar mai fi fost la fel când se întorcea, pentru că ea se schimbase. Iar în acea după-amiază, în timp ce stătea pe faleză în vânt, iar Steve îi explica planurile lui şi îi spunea ce dorea el şi că ar putea să facă lucrurile să meargă foarte bine dacă ea s-ar opri din joaca asta, descoperise că nu mai avea tragerea de inimă cât să spună „ah, minunat, ce idee bună, hai să mergem şi să avem grijă de lişiţe pe o insulă din Scoţia”. Nu mai putea face asta. Cuprinsă acum de un fel de groază faţă de starea ei periculoasă de somnambulism din ultimele săptămâni, se întrebă dacă ar fi făcut-o vreodată, de fapt. Trase adânc aer în piept şi îşi ţinu respiraţia, ca să scape de un acces de panică.

Apoi, respirând greu şi lăsându-şi timp să se liniştească, îl lăsase să vorbească. Îl lăsase să-i spună despre această nouă slujbă, această nouă idee, îl lăsase să vorbească, în felul lui lent şi sigur, despre ceea ce aveau în comun, despre ceea ce simţea pentru băieţi, iar ea privise în jur la întinderea de pietricele maronii şi la nemărginirea tăcută a valurilor mării, aşteptând să simtă ceea ce simţea întotdeauna acolo, să aibă acel sentiment de siguranţă şi de acasă. Continuase să privească, însă în zadar. Apoi, privirea ei coborî asupra băieţilor; Kit se căţăra pe o movilă, Barney stătea într-o groapă pe care o făcuse, aruncând pietre, cu mişcări entuziasmate şi sacadate, şi acela fusese singurul lucru pe care-l putuse face ea ca să rămână calmă în timp ce-l asculta pe Steve, să nu-şi ia copiii în braţe şi să alerge cu ei de-acolo, departe de posibilitatea îngrijorătoare de a începe o viaţă nouă într-un loc necunoscut, alături de cineva pe care – îşi dădea seama acum – abia îl cunoştea.

Trase adânc aer în piept de câteva ori, apoi accentuă cuvintele:

— Sunt căsătorită.

Steve o privi.

— Şi când te-a oprit chestia asta să te întâlneşti cu mine?

Petra coborî privirea.

— Ai fost foarte bun cu mine, spuse ea. Chiar foarte bun, nu ar fi trebuit…

— Ce nu ar fi trebuit?

— Nu ar fi trebuit să te las. Nu ar fi trebuit să te las să fii atât de bun cu mine. Ar fi trebuit să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

Petra culese o pietricică. Nu putea spune că în tot acel timp aşteptase şi sperase ca Ralph să se întoarcă la ea, că ar fi dat orice, orice, chiar atunci, să audă paşi apropiindu-se în spatele ei, să se întoarcă şi să vadă că era Ralph care venise să-i ia şi să-i ducă acasă. Aşa că-şi adună curajul şi se mulţumi să spună:

— Ar fi trebuit să-ţi spun că nu l-aş părăsi niciodată.

— Am crezut că el te-a părăsit.

— E altceva, spuse Petra. Ralph e diferit. Face lucrurile altfel. E temperamental.

Steve privi spre mare.

— Ai noroc că eu nu sunt, spuse el.

— Da, aşa e. Îl privi. Nu m-am jucat cu tine.

— Bine, spuse el. Se ridică în picioare şi strigă spre băieţi: E timpul să bem un ceai.

Petra se gândise, uşor mirată, că aia fusese tot, că supravieţuise bombei care stătuse sub picioarele ei şi că nu vor exista repercusiuni. Însă odată ajunşi în bucătăria lui Steve, după ce îi aşeză pe băieţi şi le oferi pâine prăjită, Steve începu discuţia cu Petra.

Nu ridicase vocea. Nu strigase şi nu trântise obiectele din bucătărie. Pur şi simplu, îi spusese pe un ton coborât şi furios ce credea despre ea, despre moravurile, laşitatea, egoismul şi lipsa ei de maturitate. Îi spusese că se simţea folosit şi că nu-i plăcea să fie folosit, că-l lăsase să creadă tot felul de lucruri care de fapt nu se vor întâmpla niciodată şi se prezentase drept o proscrisă, nu drept o nesimţită care voia doar felia ei de tort pe care să o mănânce, aşa cum era de fapt. O jignise cu tot felul de cuvinte, iar ea rămăsese nemişcată în tot timpul în care vorbise el, până când Barney veni nefericit lângă genunchiul ei, iar ea îl ridică, ca trezită dintr-o transă. Se aplecă să-l ridice, apoi se ridică şi ea, iar Kit sărise de pe scaun şi veni lângă ea, iar ea îl privi în ochi pe Steve.

— Poţi să mă jigneşti cum vrei, spuse Petra, însă în orice dans e nevoie de doi, iar tu ştii asta. Acum mă duc acasă.

— Va trebui să mergi pe jos, spuse Steve, nu te mai duc cu maşina nici măcar un metru.

— Vom merge pe jos atunci, zise Petra.

Îl luă de mână pe Kit. Spera să nu deschidă gura, să nu facă vreo mişcare spre Steve. Barney îi cuprinsese gâtul cu braţele şi îşi îngropase faţa în părul ei. Îi simţea chipul arzând prin părul ei şi respira greoi. Îi dădu drumul lui Kit cât să-şi ia geanta pe umăr, apoi trecu pe lângă Steve şi ieşi din bucătărie, fără să se oprească nici măcar când el încercase să o prindă din urmă şi îi spusese pe un ton diferit şi rugător:

— Te rog să rămâi.

În parcarea improvizată de lângă intrarea pe plajă, un cuplu

vârstnic îşi băga prepelicarul în maşină. Petra se opri lângă ei.

— Mă scuzaţi…

Ei o priviră aşa cum stătea acolo cu fusta ei de ţigancă şi părul răvăşit, cu un copil în braţe şi celălalt lângă ea, ţinându-se de fusta ei cu ambele mâini.

— Vă rog, mă puteţi ajuta cu ceva? spuse Petra. Aţi putea să ne luaţi cu maşina, cel puţin o parte din drum, până la Aldeburgh?

Capitolul 19

Barul era plin. Luke, care ţinea două halbe deasupra capului, conştient că pe braţe i se prelingeau câteva picături de bere, îşi croia drum prin învălmăşeală, străduindu-se să ajungă acolo unde Ralph reuşise să găsească două scaune înalte şi galvanizate de bar, lângă o poliţă lungă de lângă perete.

Ralph îşi scosese haina şi îşi slăbise cravata. Părea obosit şi slab, însă se tunsese, remarcă Luke, şi, chiar dacă avea unghiile roase, avea butoni la cămaşă, iar pantofii îi erau lustruiţi. În ciuda hainelor lui Ralph şi a faptului că Luke era în veşnica lui uniformă de lucru alcătuită din pantaloni negri cu buzunare, tricou negru şi ghete de baseball, Luke se simţea stăpân pe situaţie şi, spre surprinderea lui, mult mai în vârstă decât fratele său mai mare.

Îşi lăsă ochelarii jos pe poliţa din faţa lui Ralph.

— Ce mai primire, spuse Ralph.

Se aplecă şi sorbi prima gură de bere, fără să atingă sticla. Apoi ridică fruntea şi se şterse la gură cu dosul palmei.

— Magie.

— Arăţi ca vai de tine, spuse Luke.

— Mă descurc…

Luke mormăi. Ridică halba şi bău.

— Deci cum îţi merge? îl întrebă el.

— Bine, răspunse Ralph, mi-e bine. Cu doi clienţi noi, săptămâna asta.

— Nu primeşti un procent din profituri, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Ralph, asta primesc cei plătiţi în funcţie de realizări. Însă o să primesc un bonus.

Luke îl privi cum bea, apoi spuse:

— Şi pe ce o să-l cheltuieşti?

Ralph lăsă jos halba şi se uită în ea.

— Pe o casă pentru mine şi băieţi, răspunse el. Şi pe documentele legale.

— Nu fi nebun! spuse Luke.

Ralph îl privi.

— Ce e aşa nebun…

— Genul ăsta de discurs. Ce naiba faci? O să iei copiii de lângă mama lor şi o să-i creşti singur?

Ralph nu-l privi.

— Da, cam asta e ideea, zise el, privind berea.

— Eşti nebun, spuse Luke calm.

Ralph tăcea.

— N-o să poţi s-o faci, continuă Luke, nu ai o bază. Niciun tribunal nu o să ia doi copii mici de lângă o mamă cât se poate de în regulă,

doar pentru că tu nu vrei să recunoşti că e la fel de mult şi vina ta pe cât este a Petrei.

— Ea e cea care… începu Ralph furios.

— Nu e adevărat, spuse Luke. Nu are o aventură. E o relaţie amuzantă ca între bătrâni, însă nu fac sex. I-a spus lui Charlotte.

— Nu trebuie să faci sex ca să fii necredincios, zise Ralph.

— Aşa cum nu trebuie să-ţi arunci nevasta pe scări ca să fii un soţ abuziv, îl întrerupse Luke.

— Nu sunt abuziv! se răsti Ralph.

Un grup de oameni care beau lângă ei îi priviră, iar în jurul lor se lăsă brusc liniştea.

— Nu sunt abuziv, repetă Ralph mai încet.

— Depinde ce înţelegi prin abuz.

— Sunt aici la nenorocita asta de slujbă ca să-i *întreţin* pe ei, spuse Ralph nervos, aplecându-se spre Luke.

Acesta îl privi, la rândul său. Aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Deci eşti un erou care se luptă să plătească facturile. După ce înainte ai făcut varză afacerea ta online şi i-ai ascuns asta Petrei, i-ai spus apoi pur şi simplu ce urmează să faci, fără s-o întrebi sau s-o iei şi pe ea în seamă, doar speriind-o cu planurile tale bruşte care aveau să-i dea toată viaţa peste cap. Despre asta e vorba.

Se lăsă o tăcere de surpriză, apoi Ralph spuse:

— Ţi-ai schimbat părerea!

— Am avut timp să mă gândesc, răspunse Luke. S-au întâmplat diverse lucruri. Tu i-ai lăsat pe părinţii noştri să vă conducă tot timpul, apoi, când lucrurile n-au mai mers bine, te descarci pe Petra. Nu e vina ei. Nu e vina ei că face doar ce vor alţii, până când pur şi simplu nu mai poate, iar atunci face o prostie, cum e cea cu tipul ăsta; iar noi facem cu toţii mare caz din asta.

— Deci, spuse Ralph sarcastic, tu faci tot timpul ce vrea Charlotte? Dacă vrea ceva, atunci înseamnă că e corect?

— De fapt, răspunse Luke, ignorând tonul fratelui său, nu.

Ralph ridică halba de bere şi o lăsă din nou jos.

— Ei bine, tipul ăsta *există,* spuse el. Şi nu ştiu ce se întâmplă, însă ştiu că îmi vede copiii şi nu-mi place asta.

— Păi *tu* nu-i vezi, zise Luke.

— Ţi-am mai spus. Ţi-am *spus.* Lucrez pe brânci pentru…

— Prostii! zise Luke.

Ralph făcu o mişcare, ca şi când avea de gând să-şi ia haina, să sară de pe scaun şi să-şi facă loc prin mulţime fără să-i mai spună nimic lui Luke. Însă şovăi. Îşi luă mâna de pe haină.

— Îţi place slujba asta, adăugă Luke. Îţi place să o faci bine. De înţeles. Însă nu pretinde că o faci ca să le dai de mâncare copiilor tăi înfometaţi, nu-mi veni cu *prostiile* astea nobile de sacrificiu de sine. Şi

nu te face complet de râs vorbind despre lupta pentru custodia copiilor tăi. Îl privi pe Ralph. Dumnezeule, frăţioare, spuse el, *nu te face de râs!*

Ralph se întoarse uşor şi se aplecă peste halba de bere. Rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă morocănos, fără să-l privească pe Luke:

— Şi ce crezi că ar trebui să fac?

Luke ridică halba, o goli, iar apoi o lăsă cu zgomot pe poliţă.

— Să te duci acasă, îi răspunse el.

Petra se hotărî să meargă cu autobuzul. Dincolo de alte motive, era mai ieftin decât trenul, iar gândul de a conduce până la Londra, chiar şi cu spiritul ei întreprinzător proaspăt regăsit, îi stârnea o oarecare teamă. Ralph îi trimisese un cec – aruncat într-un plic, fără niciun bilet care să-l însoţească, având numele şi adresa ei tipărite pe o etichetă generată pe computer –, însă nu simţise că era în regulă să-l folosească. Îl lăsase sub un borcan cu unt de arahide pe masă şi spera să dispară cumva în toată dezordinea şi să nu o mai deranjeze. Nu dorea banii, iar semnătura lui Ralph pe cec o supăra. Aşeză borcanul chiar pe semnătura lui, ca să nu fie nevoită să o mai vadă.

Avea câteva bancnote pe care le păstrase într-un ceainic pe care nu-l foloseau. Aşa făcuse toată viaţa, încă de când era mică – strângea bani în buzunare şi cutii, şi în feţe de pernă, pentru că pentru ea banii mereu fuseseră o scăpare. Nu avea nevoie de mulţi, însă avea nevoie să aibă suficienţi la îndemână, cât să plece undeva, sau pentru avion, mâncare ori lecţii de desen. Iar dacă luau autobuzul de la Ipswich, Petra îşi dădu seama că puteau călători la o oră mai puţin aglomerată din zi, căci Barney era prea mic, iar asta însemna că toţi puteau ajunge la destinaţie cu mai puţin de douăzeci de lire. Iar după ce ajungeau acolo, se va gândi ce va face în continuare.

Nu era prea tulburată de faptul că se întreba ce va face în continuare. În starea în care era atunci – o stare pe care o recunoscu uşurată drept cea care o ajutase să treacă de moartea bunicii ei şi de toţi acei ani nesiguri, pe care îi depăşise cu succes datorită slujbelor de pe o zi pe alta şi a şcolii de artă – era foarte sigură că-i va veni o idee, când va avea nevoie de una. Parcă se trezise dintr-un somn lung şi aflase nu doar că era liberă să aleagă, ci mai mult, că *trebuia* să aleagă, pentru că nimeni nu mai făcea alegeri în numele ei.

Coborî ibricul de pe raftul pe care-l ţinuse de când se mutaseră şi suflă praful de pe el. Pe capac se vedeau urme de degete – ale ei, când îl deschisese ca să pună banii în el – şi o pânză de păianjen care atârna din ciocul lui. O îndepărtă, scoase capacul şi-l răsturnă pe masă.

— Bani! exclamă Kit admirativ. Era îmbrăcat în tricoul său cu Spiderman, gata de călătorie, cu camionul în rucsacul cu Bob Constructorul.

Petra numără banii.

— Şaizeci şi trei de lire, îi spuse ea lui Kit. Suficienţi. Suficienţi pentru ce ne trebuie.

— Mergem cu racheta? întrebă Kit plin de speranţă.

— Nu. Cu autobuzul. Însă cu unul mare, cu etaj şi scară.

Kit se gândi.

— Unde mergem? întrebă el.

Petra îl privi fix. Nu fusese niciodată un copil roşu în obraji, însă în ultima săptămână devenise mai palid ca de obicei, iar acum, cu părul nepieptănat şi murdar la gură de la micul dejun arăta de-a dreptul patetic. Era tentant, se gândea ea, atât de tentant să-i readucă lumina pe chip spunându-i că încerca să se întoarcă într-un loc care-i era familiar şi pe care nu ar fi trebuit să-l părăsească niciodată dacă s-ar fi gândit la ei, la copii, însă pentru că ştia că exista o mare probabilitate să nu reuşească, n-ar fi fost drept să-i aprindă nici cea mai mică speranţă. Aşa că-şi continuă treaba, curăţând masa din bucătărie – cecul, chiar dacă nu era vizibil, strălucea printre celelalte lucruri ca un cărbune aprins – şi spuse cu energie suficientă cât să pară că pleacă într-o aventură:

— La Londra!

Kit nu răspunse. Ridică o lingură din faţa lui şi începu să bată ritmic în piciorul mesei. Aşa făcuse şi cu o zi în urmă, cu o lingură de lemn, când apăruse Steve, chiar înainte de ora de culcare a băieţilor, şi încercase să-şi ceară iertare. La început, Petra se gândise să-şi ceară şi ea iertare, din instinct, dar fusese copleşită de alt sentiment, un sentiment pe care îl recunoscuse de demult, de când învăţase pentru prima dată să-i ţină piept bunicii ei; pur şi simplu rămânea acolo, în bucătăria bunicii ei, mută şi inertă, refuzând să se implice în discuţie sau să cedeze.

La început, Kit fusese bucuros să-l vadă pe Steve, alergase spre el, cu gura plină de mâncare. Însă Barney îşi amintise. Barney îşi amintise scena din bucătăria lui Steve şi se răsucise în scăunelul lui înalt, cu braţele întinse spre Petra, implorând să fie ridicat, ferit de orice tulburare ar fi adus cu el atunci Steve. Petra îl luase în braţe şi nu spusese nimic. Rămăsese aşa, cu masa între ea şi Steve şi cu Barney în braţe, fără să scoată o vorbă. Iar Kit şovăise. Se oprise la câţiva centimetri distanţă de Steve şi privise spre mama lui. Apoi se retrăsese pas cu pas, până când ajunsese lângă picioarele ei. Se prinsese de blugii ei, încă mestecând.

— Spun că îmi pare rău, îi zisese Steve.

Petra făcuse un semn din cap.

— Nu ştiu ce m-a apucat, continuase Steve, întinzând braţele. Să zicem… ei bine, să zicem că tu pentru mine însemni mai mult decât am crezut eu. N-ar… n-ar fi trebuit să te jignesc. N-ar fi trebuit să te

jignesc aşa. N-ar fi trebuit să fac asta.

Petra îl răsucise un pic pe Barney pe şoldul ei şi îşi lăsase o mână pe creştetul lui Kit. Simţea uşor vibraţia fălcilor lui prin palmă.

— Am venit să-mi cer iertare. Am venit să te rog să mă ierţi şi să uiţi.

Petra continuase să tacă.

— Te rog, spusese Steve, forţându-se. *Te rog…*

Din nou, tăcere. Apoi Petra spusese cu răceală:

— Da, te iert. Dar nu uit.

— Dar…

— Dacă asta e în tine, rămâne în tine, continuase Petra. Ai face-o din nou.

— Jur că…

— Nu mă interesează, spusese Petra.

— *Te rog…*

Ea făcuse un semn din cap.

— Doar o lună. Doar o săptămână în plus.

— Nu mă interesează, repetase Petra.

— Şi atunci, ce vei face?

— Scuipă, îi spusese Petra lui Kit. Nu mai ţine în gură. Scuipă la coşul de gunoi.

Kit se dusese la coşul de gunoi. Petra îl privise pe Steve.

— La revedere.

— Nu face asta…

În spatele ei, Kit scuipa cu putere.

— Vorbeşti serios, spusese Steve.

Petra încuviinţase din nou din cap.

— În regulă. Îl privise pe Barney. Se aplecase într-o parte să îl vadă pe Kit, încă ocupat lângă coşul de gunoi. La revedere, băieţi.

Barney îşi îngropase faţa în gâtul Petrei.

— Spune la revedere, Kit, îl îndemnase Petra.

Kit ridicase privirea.

— La revedere, spusese el. Venise încet spre locul său de lângă Petra, luând o lingură de lemn din dezordinea de pe masa din faţa lor şi începuse să o lovească ritmic de piciorul mesei.

— O să-mi fie dor de voi…

— La revedere, răspunsese Petra.

— Să ai o viaţă frumoasă. Sper să-ţi rezolvi problemele…

Se îndreptase spre uşa de la intrare şi rămăsese pe covoraşul tocit, cu mâna pe clanţă.

— Am fost serios, insistase el pe un ton ciudat. În privinţa lucrurilor bune. Chiar nu am minţit.

Deschisese uşa şi tăcuse o clipă, aşteptând ca Petra să spună ceva. Kit continuase să se joace cu lingura bătând în piciorul mesei, *bang,*

bang, bang, ca şi când ar fi vrut să spună ceva.

Petra nu-şi luase ochii de la Steve şi nu vorbise.

— Ai grijă de tine, spusese Steve şi ieşise.

Când uşa se închisese în urma lui şi nu i se mai auziseră paşii, după ce ieşise pe aleea de ciment din curte, Petra se aplecase şi-l lăsase pe Barney din nou pe scaun. Apoi pusese o mână pe lingura de lemn.

— Gata, te rog.

Acum făcu acelaşi lucru, cu lingura de cereale.

— Gata, băiete, ajunge.

Kit ţinea de lingură, aruncându-i Petrei o privire feroce.

— Ascultă, spuse Petra, ascultă. Se aplecă spre Kit. Poate era în regulă totuşi să-şi asume un mic risc, să-i facă doar o mică promisiune că lucrurile se vor îndrepta. Ştii cine locuieşte la Londra? spuse Petra.

Kit se gândi. Îşi apăsă lingura pe obraz şi îşi strâmbă gura.

— Spiderman? încercă el.

Petra îi zâmbi.

— Mariella, răspunse ea.

Mariella rămăsese uimită. Nu avea voie să deschidă uşa nimănui, dar avea permisiunea să târască unul dintre scaunele de pe hol până în dreptul uşii, ca să se suie pe el şi să vadă prin vizorul aflat la înălţimea unui adult cine se afla pe treptele de afară. Apoi o striga pe mama ei, iar Sigrid venea să deschidă uşa vizitatorilor amuzaţi sau nedumeriţi de felul în care îi descrisese Mariella. Însă de această dată, Mariellei nu-i venea să-şi creadă ochilor, abia putea să scoată două vorbe; doar stătea acolo, legănându-se pe scaun, holbându-se la Petra şi la băieţii îngrămădiţi în faţa uşii, care se uitau la ea cu expresiile unor copii africani înfometaţi. Apoi începuse să ţipe, chiar ţipa:

— Mami, vino, mami, *vino,* sunt ei, sunt *ei!*

Iar Sigrid venise în fugă pe scările de la bucătărie, unde începuse să prepare cina, şi se uită pe vizor, scoase un strigăt de mirare, deschise larg uşa, apoi se stârni o învălmăşeală de braţe, genţi şi strigăte. Kit voia ca ea să se uite la excavatorul lui, de parcă nu-l mai văzuse de o mie de ori înainte, iar Barney refuza să-i dea drumul Petrei fie şi pentru o clipă, iar Sigrid spunea „hai, hai” şi „nu-ţi face griji”, apoi toţi coborâseră în bucătărie, băieţii începuseră să râdă şi să ţipe, după care Edward se întorsese acasă şi tot balamucul începuse din nou. Era, după cum îşi notă Mariella ca să-i spună luni Indirei, o *nebunie.*

Dar era şi frumos. Totul devenise zgomotos şi lipicios cât ai zice peşte, dar aşa era bine, se gândi Mariella, era foarte bine să-i ai pe toţi cu tine; şi iaurtul era vărsat pe masă, Petra stătea aşezată pe podea ca şi când ar fi ştiut foarte bine casa, în loc să se comporte ca o străină, iar Edward îi oferise un pahar cu vin şi-i sunase pe Luke şi Charlotte să vină şi ei; şi Charlotte adusese o pungă de dulciuri deloc sănătoase,

dat fiind că aveau doar zahăr şi chimicale, dar care erau totuşi delicioase, iar Charlotte se aşezase şi ea pe jos, iar Sigrid începuse să facă paste pentru toată lumea şi atmosfera părea de petrecere şi era din ce în ce mai bine, până când Edward strigase ca să acopere zgomotul:

— Îl sun pe Ralph.

Şi a fost ca şi cum cineva spărsese un balon sau spusese că era ora de culcare, când de fapt nu era cazul – şi totul încetă.

— Te rog, îi spuse Petra, de jos.

Edward se uită la ea. Stătea în picioare cu un pahar de vin în mână. Ea stătea pe jos, cu Barney în braţe.

— Te rog, nu? Sau te rog, da? o întrebă el.

— Te rog, da, răspunse Petra.

— Bine. Părea foarte sever. Nu aş fi acceptat un „te rog, nu".

Mariella îi aruncă o privire mamei sale. Sigrid se uita la Edward. Mariella ştia dintr-o experienţă îndelungată că expresia de pe faţa tatălui ei era aceea pe care o avea când era băiatul cel mai mare din familie, care trebuia s-o asculte la telefon pe bunicuţa când suna cu vreo problemă. Iar când tatăl ei se enerva, mama ei avea de obicei aceeaşi reacţie, iar Mariella nu voia să se enerveze nimeni când totul era atât de amuzant şi mai ales când era aşa de multă voioşie aici, în această bucătărie de obicei atât de mohorâtă. Aşa că se uita la mama cum se îndrepta spre tatăl ei ca să-i spună ceva la ureche şi, până să ajungă acolo, Luke îşi luă ochii de la castanele din castronul lui Sigrid şi se uită în cupa excavatorului lui Kit şi spuse:

— Mă duc după el.

— Dar… începu Edward.

Luke se ridică în picioare.

— Cu atât mai bine. O să-l sun şi o să-i spun că îl iau la o bere după serviciu. Şi dacă a ieşit deja să bea, o să-l caut.

— Să nu-i spui de ce, zise Charlotte de pe jos. Îl ţinea pe Barney pe genunchi. Copilul mânca dulciuri din mâna ei.

— Nici nu mi-ar trece prin minte…

— Eşti sigur? întrebă Edward.

— Foarte sigur.

— Dar…

— Sunt sigur, zise Luke. O s-o fac. Se aplecă şi o sărută pe Charlotte pe creştet. Am plecat.

Mariella îşi privi tatăl, care părea confuz; apoi se scutură încetişor şi-i aruncă o privire lui Sigrid. Ea zâmbea. Îi întinse paharul de vin.

— Mai pune-mi, te rog, îi zise ea.

— Sunt mort de oboseală, îi spuse Ralph lui Luke.

Se dusese la parter, în zona de recepţie unde nu era nimeni, ca să-i

dea drumul lui Luke în clădire, să-l treacă prin toate sistemele de securitate, pe lângă birourile goale acum, căci oamenii fuseseră lăsaţi să plece acasă, întrucât munca lor nu depindea de piaţa americană de acţiuni, care mai avea oricum patru sau cinci ore până la închidere.

Ralph credea că va putea să plece până la nouă, nouă şi jumătate cel mai târziu, apoi probabil că se va duce cu alţii să bea ceva şi poate să ia şi mâncare chinezească, după care se va întoarce în camera sa – proprietarul şi prietena lui se duseseră în weekend la Barcelona –, când va fi prea ameţit ca să facă altceva decât să se trântească în pat. Şi iată-l pe Luke, care-i spunea să meargă la Ed, hai, vino, vino, termină ce ai aici şi vino la Ed.

— De ce? întrebă Ralph. Sunt mort de oboseală.

— E vineri, omule, vineri seară suntem liberi. Sigrid face paste.

Ralph începu să închidă foarte încet programele din computer.

— Nu-mi ţine mie predici…

— Nimeni nu-ţi ţine predici.

— Nu vreau…

— Frăţioare, zise Luke. Nu te mai smiorcăi şi vino. Trebuie să te relaxezi şi să mănânci. E o cină-surpriză la Ed şi noi vrem să vii şi tu.

— Care noi? întrebă Ralph bănuitor.

— Noi… Char şi cu mine, Ed şi cu Sigi. Hai, pune-ţi haina.

În maşina lui Luke, pe drumul spre Inslington, Ralph îi povesti fratelui său ce se mai întâmplase în săptămâna aceea. Îi spuse că unul dintre clienţii săi era foarte dificil, un adevărat ticălos de care nimeni altcineva nu voise să se ocupe, dar, cu un profit de cinci sute de milioane de dolari, merita să pui mâna pe el; iar toţi cei din echipă consideraseră că Ralph era omul potrivit pentru un asemenea client dificil, deoarece era şi el un om foarte dificil. Luke îşi lăsă fratele să vorbească. Era o poveste plicticoasă, dar îi ţinea lui Ralph mintea ocupată şi, dacă mai mormăia şi el câte ceva din când în când, n-avea să fie în pericol să se dea în vileag. Căci dacă se întâmpla aşa ceva, dacă Ralph se prindea că era încolţit, forţat şi pus în faţa unei situaţii pe care nu o putea evita, atunci ar fi întins-o. Luke se gândi că nu avea să se simtă liniştit până nu închidea uşa din faţă după el după ce Ralph intrase deja în casa lui Ed.

Iar Edward gândea cam la fel. Le deschise uşa, apoi se aşeză de partea cealaltă a lui Ralph, aşa că amândoi păreau să-l escorteze la secţia de poliţie; apoi coborâră scările în această formaţie, Edward în faţă, Ralph la mijloc, iar Luke în spate, şi, până să ajungă jos, auziră deodată vocile băieţeilor şi Ralph se opri şi întrebă cu voce tare:

— Ce mai e şi asta?

Edward se întoarse, îl luă de braţ şi-l duse până în cameră, unde numai Sigrid se uită în direcţia lor, pentru că toţi ceilalţi se înfruptau din dulciuri şi vin, o îngropau pe Charlotte sub pernele de la canapea

şi ţipau.

Ralph se opri. Luke se aştepta ca Ralph să se întoarcă şi să-l acuze de trădare şi răpire, dar el nu o făcu. Rămase acolo pur şi simplu şi se uită la copiii lui, la Petra, care-l împiedica pe Barney să se târască peste faţa lui Charlotte, în culmea fericirii şi fără să-i pese de nimeni.

Edward îl împinse uşor pe Ralph.

— Hai, du-te la ei, îi spuse el. Haide, haide, du-te la ei.

Îi culcaseră pe băieţei pe o saltea întinsă pe jos, în dormitorul Mariellei. Ea fusese foarte mulţumită de acest lucru şi le dăduse câteva animăluţe de pluş ca să se joace, supraveghindu-i de la înălţimea patului până când, în cele din urmă, adormiseră; chiar şi Barney, care începuse să sforăie întins pe spate, cu braţele deasupra capului, tare încântat de noua situaţie, căci nu mai era în pătuţul lui, ca într-o cuşcă. Când Ralph intră în cameră să vadă dacă totul era în regulă, Mariella îi spuse răspicat că era perfect capabilă să aibă grijă de copii.

— Mă scuzaţi, *doamnă,* îi spuse Ralph zâmbind.

Ea dădu din cap. Ralph arăta mult mai bine când zâmbea. Mariella rezolvă de două ori puzzle-ul suedez înainte de a stinge lumina. Putea să-l facă atât de uşor acum, aşa că sosise momentul să-i ceară lui Farfar să-i construiască altul. Şi să se gândească la asta i se părea Mariellei, într-un fel foarte ciudat, singurul lucru de pe lume care-i mai rămăsese de plănuit.

O dată sau de două ori în timpul cinei, Edward reuşise să-i întâlnească privirea lui Sigrid. Dorise să-i transmită mirarea şi satisfacţia că, pentru prima dată, îi avea la masa din bucătăria lor pe ambii lui fraţi, pe soţiile lor şi pe cei trei copii ai lor, care dormeau liniştiţi în dormitor, iar el avea un weekend întreg în faţă. Însă, cu toate că-i zâmbise, cu toate că se distra şi se simţea bine să facă oficiile de gazdă – să le dea câteva perne în plus, să-i hrănească şi să-i ofere o jucărie plutitoare lui Barney – ca şi cum ar fi făcut zi de zi asemenea lucruri, Sigrid n-avea să-i îngăduie lui Edward să scoată în evidenţă faptul că era o seară cu totul ieşită din comun. Se purta de parcă nu era nimic deosebit, de parcă Petra venea adeseori la Londra cu autobuzul, de parcă relaţia dintre Ralph şi Petra nu se răcise sau nu exista nicio complicitate între Charlotte şi Petra, de parcă nu era nicio problemă în căsnicia ei cu Edward. „Şi are dreptate”, se gândi Edward, „are dreptate să nu facă mare caz din asta, pentru că, chiar dacă este prima dată când suntem cu toţii împreună, nu e decât un început şi mai avem de parcurs un drum lung, foarte lung.”

La început, Ralph şi Petra se aşezaseră la capetele opuse ale mesei, cât mai departe unul de altul. Nu se atinseseră toată seara, aproape că nu îşi vorbiseră, iar Ralph anunţase dinainte că după cină avea să se

retragă în camera lui. Petra nu schiţase niciun gest. Părea, se gândi Edward, să fie foarte stăpână pe sine şi în stare să se uite la Ralph într-un fel în care el nu putea – cel puţin, nu încă – să o privească. Charlotte şi Luke flirtau peste masă, cu mai mult zgomot şi energie decât toţi, iar Edward observase că Petra se uita la ei uşurată şi încântată, având pe faţă aceeaşi expresie aproape indulgentă, care i se aşternuse şi când îi văzuse pe băieţi jucându-se cu pernele de la canapea. „Nostimă fată", se gândi el, „nostimă, ciudată, dar nu trebuie s-o subestimăm, mai ales eu şi mai ales Ralph. Doar pentru că cineva nu ştie exact ce ştii tu, nu înseamnă că lucrul pe care îl *ştie* nu e important. Sau chiar mai important. A ajuns unde a ajuns prin propriile ei forţe, n-ar trebui să uităm asta, n-ar trebui să uităm cât de protejaţi am fost noi, în comparaţie cu ea." I se puse un nod în gât. Duse la gură paharul cu vin ca să ia o înghiţitură, să i se ducă nodul. Doamne, începea să fie la fel de sentimental ca taică-su.

Tatăl lui! Ridică mâna şi se bătu pe frunte. Părinţii! Ar trebui să le spună, se cuvenea – nu, trebuia – să-i sune pe Anthony şi Rachel şi să le spună că erau cu toţii aici şi se simţeau bine împreună. Nu se mai gândise la ei. Era îngrozitor, de neiertat. Se ridică de pe scaun. Trebuia să se ducă acum în birou să-i sune, chiar acum.

— Unde pleci, frăţioare? îl întrebă Luke.

Se aplecase până la jumătatea mesei, printre farfurii şi pahare murdare, ca să poată s-o ţină pe Charlotte de mână.

Pe faţa lui Edward se aşternu expresia aceea de om frământat de griji, pe care Sigrid i-o ştia atât de bine.

— Tocmai m-am gândit că s-ar cuveni să-i sun pe părinţi…

— Nu, spuse Sigrid.

— Stai jos…

— Sincer, zise Luke. Pe bune, de ce ne-am strica seara asta plăcută?

— Dar ei vor…

Luke lăsă mâna lui Charlotte. Se întinse spre Ralph şi-i puse mâna pe umăr.

— Vorbesc eu.

— Ce…

— Îi sun eu pe mama şi pe tata, spuse Luke.

— Dar…

— Mâine-dimineaţă, preciză Luke. Nu acum. Acum petrecem. Îi sun eu mâine şi le spun că am fost împreună, îl strânse pe Ralph de umăr. E-n regulă, frăţioare?

— Da, zise Ralph.

Sigrid se rezemă din nou de spătar.

— Uite, îi zise ea lui Edward, uite, o să-i sune Luke. Tu nu trebuie să faci nimic.

Îi zâmbea. Nici nu-şi amintea de când n-o mai văzuse aşa de

relaxată. Îi zâmbi şi el, apoi se lăsă din nou pe scaun. Luă cea mai apropiată sticlă de vin şi o ţinu în lumină… Goală. Cum de se băuse? Mai bine să ia alta…

— Mă duc să mai aduc vin, zise Ralph, lăsând sticla din mână.

— E în…

— Ştiu, spuse el, apoi se ridică. Ştiu…

Edward se uită la cei din jurul mesei şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Sigrid râdea; la fel şi Petra şi Charlotte. Luke îşi încrucişă braţele pe masă şi se aplecă spre Edward.

— Totul se schimbă, zise el…

Părea să aibă şaisprezece ani, se gândi Edward, era un tânăr agreabil la vârsta lui. Îi făcu lui Edward semn că aşa era.

— Totul se schimbă…

Capitolul 20

Lumina scădea repede în intensitate. Cu fiecare an, Anthony era din ce în ce mai surprins că, odată ce se termina vara, serile treceau atât de repede, aşa că trebuia să se adapteze la programul de iarnă, în care nu se putea bizui pe lumina naturală decât patru-cinci ore, dacă era o zi cu soare. Pe vremuri, iarna era anotimpul în care cerceta şi observa, reconstituind schelete de păsări, urmărind cu meticulozitate planşele anatomice, şi atârnându-le apoi sus, de parcă acele făpturi fantomatice încă mai ţopăiau, ciuguleau sau se întorceau în zbor. Rafturile din atelier gemeau de schelete, dar mai erau şi cele agăţate cu sârmă de grinzile de la acoperiş, majoritatea crăpate acum, un osuar sfărâmat al vieţii din trecut, al mişcărilor de odinioară. Erau într-un fel dezgustătoare, mai ales craniile fără ochi, fără cioc, dar îi era totuşi greu să le arunce la gunoi, căci în ele se adunaseră toate cunoştinţele, progresele lui, erau dovada, dacă mai avea nevoie de aşa ceva, că putea să reprezinte o pasăre în două dimensiuni, ştiind precis cum funcţiona corpul ei, în trei dimensiuni.

La începutul fiecărei toamne, Anthony îşi trecea în revistă colecţia de schelete, jura să mai reducă numărul pieselor, dar nu făcea nimic. Rachel îi spunea an de an că era foarte nedrept faţă de băieţi că nu încerca niciodată să cureţe mizeria crasă din atelier, ci doar să se sustragă de la această sarcină istovitoare, ştiind foarte bine că ea va cădea pe capul lor, după ce va muri el.

— N-au decât să arunce totul, spunea Anthony. Absolut totul. Pentru ei nu va însemna ce înseamnă pentru mine. Şi nu voi mai fi aici ca să mă supăr. Aşa-i?

— Dar pentru ei va fi o sarcină foarte deprimantă. Pungi întregi de oase. De ce să-i laşi să facă ceva aşa de trist?

„Dar nu văd nimic trist în schelete”, se gândi acum Anthony, stând în picioare şi inspectând rafturile, în timp ce soarele apunând îşi arunca ultimele raze în atelier. „Nu sunt triste câtuşi de puţin. Fiecare dintre ele este interesant şi justificat. Pentru mine reprezintă o călătorie, călătoria mea prin viaţă. Nu m-am gândit niciodată că am să fiu artist şi am să-mi câştig traiul din această profesie, şi nici părinţii mei. Dar am făcut-o. Am ţinut o casă, am crescut trei băieţi şi le-am dat o educaţie, deoarece nu numai că pot vedea, dar pot şi să redau, cu mâna asta şi cu mintea, ce văd în aşa fel ca şi alţii să poată vedea. Pot da viaţă păsărilor, pe hârtie. Iar aceste oase vechi de păsări, cum le spune Rachel, au făcut parte din pregătirea mea, din studiul necontenit, până când am înţeles cu adevărat cum funcţionează lucrurile, iar acum pot să redau totul într-un fel la care nici nu mai trebuie să mă gândesc.” Îşi ridică involuntar braţul drept, cu degetele mimând că ţin un creion imaginar şi trasă ceva prin aer. „Uite unde ai

ajuns. Aici. Puterea inconştientului. Am desenat un nagâţ luându-şi zborul şi nici nu trebuie să mă gândesc la ce am să fac înainte de a o face. Am ştiut, am ştiut, pentru că este un nagâţ undeva acolo sus, pe rafturi, şi mă aştept să i se fi desprins capul şi să-i lipsească un os sau două de la aripă, dar pe timpuri i-am studiat fiecare oscior din corp, iar aceste cunoştinţe se află în mine la fel de adânc ca şi ADN-ul. Băieţii n-au să se supere să golească aceste rafturi. O să înţeleagă. Vor şti că, aşa cum bucătăria mamei a fost întotdeauna nucleul casei, al vieţii de familie, această încăpere a fost postul de observaţie. Aici, spuse Anthony, aproape cu glas tare, nu ne-am concentrat doar la ceea ce trebuia făcut – foarte necesar, recunosc –, dar şi la ceea ce s-ar *putea* face. Şi, cu toate că mai bine ar muri decât s-o recunoască, cred că şi Rachel o ştie în adâncul sufletului ei şi se teme de asta, pentru că e un lucru asupra căruia nu poate deţine controlul."

La fel ca în cazul lui Ralph. Oare fuseseră vreodată în stare să-l stăpânească pe Ralph? Dacă îi asculta când era copil, o făcea pentru că voia sau îi convenea, niciodată pentru că ar fi simţit cea mai vagă nevoie să le facă pe plac. Şi, din cauza perversităţii sale înnăscute, Ralph exercitase mereu o ciudată fascinaţie asupra maică-sii. Nu-l iubea – Anthony era sigur de asta – mai mult decât pe Luke sau Edward, dar era, într-un fel, fermecată de el, întotdeauna fusese, de acea făptură care trăia la hotarele, dacă nu chiar în afara ţinutului guvernat de ea. Aşa că, în ultimii ani, când părea mai maleabil, când se supusese hotărârilor ei rapide privitoare la aspectul practic al vieţii lui – căsătoria cu Petra, mutarea în casa din Aldeburgh –, pentru toate trebuia plătit în cele din urmă un preţ. Şi acest preţ se dovedise a fi zăpăceala din această vară, tulburările din familie, sentimentul care li se strecura în suflet, aşa evident de dureros pentru Rachel – că ei, părinţii, nu mai aveau influenţă, erau vizitaţi mai rar sau nu li se mai spuneau atâtea, sau nu mai erau consideraţi ca fiind implicaţi, ca înainte, în ce se întâmpla. Acum urmau – Luke le-o spusese răspicat când le telefonase cu o zi în urmă – să fie informaţi de tot ce se petrecea, dar n-aveau să mai joace un rol principal în stabilirea a ce se va întâmpla în viitor. Cei trei fraţi, le sugerase Luke, punând accentul pe weekendul tumultuos pe care îl petrecuseră în Londra, aveau acum priorităţile lor, priorităţile vieţii lor, copiii lor, nevestele lor.

— Suntem cu toţii aici, spusese Luke cu voioşie. Ne petrecem această zi împreună, toţi nouă. Toată lumea se simte minunat. Nu trebuie să vă faceţi griji. Toţi suntem fericiţi. Barney a făcut patru paşi azi-dimineaţă. E un nebunatic…

Anthony fusese cel care-i răspunsese lui Luke la telefon. Era singur în bucătărie. Stătea acolo, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei, în timp ce Luke îi vorbea despre seara trecută şi-i spunea că lui Ralph nici nu-i trecuse prin minte că îi va găsi pe Petra şi pe copii

în casa lui Ed, că Petra îşi venise în fire şi făcuse singurul lucru raţional cu putinţă: se urcase într-un autobuz, cu băieţii şi bagajele. Dacă Rachel ar fi fost în acea încăpere, i-ar fi smuls telefonul din mână şi i-ar fi pus lui Luke o mulţime de întrebări, dar plecase să cumpere lapte, chibrituri şi un crab pentru cină, în caz că mai găsea unul, aşa că-i rămăsese lui Anthony să spună:

— Bine. Bine, băiete. Mi-a făcut mare plăcere, îţi mulţumesc mult…

Şi rămăsese acolo, cu receptorul în mână, după ce Luke închisese telefonul, gândindu-se cu uimire: „Ce era cu toate astea? Ce să se fi întâmplat?"

Când îi povestise, Rachel dorise să sune imediat ca să se încredinţeze că aşa era. Luase receptorul în mână şi îl ridicase la ureche, când Anthony i-l smulsese cu forţa.

— Nu!

— Dar trebuie, trebuie să fiu sigură…

— Lasă-i în pace!

— Nu pot, trebuie să ştiu…

Anthony azvârli telefonul cât colo. Aparatul se lovi de peretele din capătul celălalt al bucătăriei şi căzu în spatele unui scaun, zăngănind pe plintă.

— Lasă-i în pace, îţi spun…

Se aşteptase ca Rachel să ţipe, dar nu o făcuse. Doar îi zise, parcă luptându-se cu lacrimile:

— Trebuie să aflu dacă sunt bine…

Anthony avea respiraţia întretăiată.

— Cât se poate de bine. Luke părea fericit ca în ziua nunţii sale.

— Dar Ralph. Ralph şi Petra…

— Sunt împreună. Nu trebuie să ne gândim la nimic altceva.

— Dar sunt cu adevărat împreună?

— Nu ştiu.

— Eu trebuie să ştiu, zise Rachel, pornind după telefon.

Anthony o prinse de încheietura mâinii.

— Vei afla când vor vrea ei să ne spună. Nu înainte.

— Tu de partea cui eşti? îl întrebă Rachel.

— A nimănui, zise Anthony.

Rachel rămase pe loc un minut sau două, fără să dea de înţeles că ar vrea să se urnească. Apoi spuse, făcând un efort:

— Dacă nu sună nimeni până mâine-seară, până duminică-seară, pot să le dau eu un telefon?

Dar venise Ralph. Tocmai strângeau masa după prânzul frugal, luat în plăcuta companie a ziarelor de duminică, atunci când auziră scrâşnet de roţi pe aleea cu pietriş.

— Cine-o fi?

Rachel aruncă şervetul pe care-l avea în mână şi fu cât pe ce să se

repeadă la uşă.

— Aşteaptă, îi spuse Anthony.

— Dar…

— Aşteaptă!

Ea se opri, aproape tremurând, ca un câine care nu e lăsat să urmărească un vânat extrem de tentant.

— Oricine ar fi, zise Anthony, îl putem aştepta aici.

Venise Ralph. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuseră, cu o lună în urmă, şi avea cearcăne negre; dar părea să aibă o energie pe care n-o mai remarcaseră la el de ani buni. Lângă el, Anthony simţea că Rachel încearcă să se adune. Se ridică pe vârfuri ca să-şi sărute băiatul pe obraz.

— Doamne, Dumnezeule, dragul meu, zise ea pe un ton cât se poate de normal. Te-ai tuns.

Ralph zâmbi. Ridică un picior în direcţia ei.

— Şi mi-am făcut pantofii…

— Unde sunt copiii? îl întrebă Anthony, fără să zâmbească, uitându-se drept în ochii lui Ralph.

— Acasă.

— În Aldeburgh?

— Sigur că da, zise Ralph. Unde să fie?

— Şi… şi Petra?

— Cu ei. Unde să fie?

Rachel se întoarse spre masă.

— Stai jos. Stai jos, să fac nişte cafea.

— Nu pentru mine, spuse Ralph, mă cam grăbesc. Mă întorc la Londra diseară.

— Te şi întorci…

— Dar am crezut…

— Voi veni în weekendul următor, spuse Ralph. Şi în celălalt. Până închiriem casa.

Rachel se instală cu grijă pe un scaun, de parcă ar fi avut ceva la coloană. Spuse apoi, cu o voce pierită:

— Să închiriaţi casa?

Ralph se aşeză pe un scaun, în faţa ei.

— Da.

Anthony se aplecă peste masă.

— Ne-ai putea spune…?

Ralph îi zâmbi. Părea să fie într-o dispoziţie mai bună decât îl văzuse vreodată Anthony. Apoi spuse:

— De ce credeţi că am venit aici?

— Nu ştim, zise Rachel. Vocea îi suna de parcă stătea să izbucnească iar în plâns. Nu ştim nimic…

— Ba da, spuse Ralph, ştiţi. Nu v-a sunat Luke?

— Dar nu ştim *destul*…

Se lăsă o tăcere scurtă. Apoi Ralph zise:

— Atunci am să vă spun eu.

Anthony îşi îndreptă spatele şi dădu ocol mesei ca să se aşeze lângă Rachel. Simţea că trebuie să-i ia mâna, însă pe de altă parte, nu voia să reacţioneze în niciun fel. Aşa că rămase acolo, cu mâinile împreunate pe masa din faţa lui.

— Hai, spune-ne!

— Avem de gând să închiriem casa pe timpul iernii. Până atunci, eu o să merg la Londra în zilele lucrătoare şi mă întorc în weekend. Petra se va întâlni cu agentul în această dimineaţă. Ne vom petrece iarna în Londra. Vom găsi undeva, pe lângă Luke şi Charlotte, tovarăşi de joacă pentru băieţi, Petra va putea să lucreze câtva timp într-o cafenea sau în alt local din zona Columbia Road. Apoi ne vom întoarce la Suffolk în timpul verii.

— Pleci… din Suffolk? îl întrebă Rachel.

— Doar iarna, mamă. Asta-i ceea ce se numeşte un compromis.

— Aşa că tu şi Petra…

— Nu-i treaba ta, mamă, spuse Ralph pe un ton blând.

— Nu pot să ştiu nici dacă te mai gândeşti la *divorţ?* strigă Rachel.

Ralph se rezemă de spătar. Spuse cu nepăsare:

— Nu, ne-am făcut un plan. O să încercăm. O să vedem dacă merge.

— Dar când îi mai vedem pe băieţi?

— Când veniţi la Londra.

— Londra! zise Rachel cu silă în glas.

— Va trebui să vă placă, spuse Ralph. Amândurora. Vom fi cu toţii acolo.

— Dar Petra… la Londra? întrebă încet Anthony.

— Fireşte, răspunse Ralph. De ce nu? Are să-şi revină…

— Dar îi… convine planul ăsta?

Ralph se uită în ochii tatălui său.

— Ea l-a propus.

— Şi…

— Şi, zise Ralph, Sigi s-a gândit să veniţi în Londra şi să staţi cu ei. La intervale regulate. O să vreţi şi voi asta, mai ales după ce se naşte copilul, nu-i aşa?

— Sigur că da, spuse Anthony şi-i aruncă o privire lui Rachel. Ea se uita fix la capătul opus al mesei, unde stătea Anthony când venea multă lume zgomotoasă şi veselă în jurul mesei încărcate de bunătăţi. Apoi spuse, cu o undă vagă de sarcasm în voce:

— Şi Charlotte? Are Charlotte vreun mesaj şi pentru mine, despre cum aş putea să-mi trăiesc viaţa în viitor?

— Ţi-a trimis toată dragostea ei, zise Ralph. De fapt, ţi-a trimis-o de două ori.

Se ridică. Uitându-se de sus la părinţii lui, spuse:

— Şi Petra v-ar fi trimis-o pe a ei, dacă ar face asemenea lucruri. Dar nu le face. Ştiţi şi voi. Niciodată nu le-a făcut. Dar asta nu înseamnă că nu are sentimente. De fapt, are foarte multe şi e mai sinceră decât noi toţi în ceea ce simte. Sinceră şi faţă de ea însăşi. Făcu o pauză, apoi urmă: Trebuie să învăţăm să facem lucrurile altfel, amândoi. Privirea îi deveni mai tăioasă şi spuse apăsat, uitându-se în ochii tatălui său: Aşa cum trebuie să le faceţi şi tu, cu mama. Altfel. E-n regulă?

Rămăseseră acolo mult timp după plecarea lui, unul lângă altul, la masa din bucătăria cufundată în tăcere. De-afară, din sat, se auzeau ţipete şi strigăte şi trecuse pe-acolo o maşină – poate două –, dar în casă se simţeau ca sub un clopot de sticlă suspendat în afara timpului şi a schimbărilor din lume. Anthony nu ştia cât timp stătuseră acolo, nu ştia dacă se gândise cu adevărat la ceva sau îşi lăsase mintea să plutească liberă peste ce le spusese Ralph şi ce insinuase. Oricum ar fi fost, tresări când Rachel rosti deodată:

— Ei bine, cred că am putea să revenim la ideea de a înfiinţa o pensiune.

Anthony se holbă la ea.

— *Poftim?*

— Ştii doar, zise Rachel. Acum mulţi ani. Mă gândisem ca pe timpul verii să transform casa în pensiune. Ar însemna doar să renovăm un pic etajul. Băile nu sunt deloc ceea ce s-ar putea numi „ultimul răcnet”, indiferent ce se înţelege prin asta.

— Ai putea… ai putea să faci faţă?

Ea se întoarse să-l privească.

— O, da! Dacă trebuie… Şi… şi acum poate că trebuie.

Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Ce fată bună…

— Nu mă lua de sus!

— Dar te admir…

— Bine, spuse Rachel, ridicându-se. Vino şi admiră-mă în atelier. Am să împrăştii pe masă toate chestiile alea şi o să mă gândesc. O să mă gândesc cum să facem ce vor băieţii de la noi.

— Doar atât?

— Nu, zise ea şi-i zâmbi, făcând o grimasă. Va fi greu. Şi tu poţi face lucruri dificile, adăugă ea. Poţi să renunţi la toate oasele astea de păsări.

„Dar nu pot”, se gândi Anthony. „Nu pot şi nici nu vreau. Dacă le arunc, asta n-are nicio legătură cu schimbarea atitudinii mele ca tată, are legătură cu ceva esenţial din mine, ceva care mă face ceea ce sunt. Ralph a spus că Petra e sinceră faţă de ea însăşi. Nu ştiu dacă asta înseamnă doar că nu e afectată sau înseamnă ceva mai profund. Dar

eu, în adâncul sufletului meu, sunt pictor de păsări şi am nevoie de oasele astea.”

Acum se însera de-a binelea. Se vedeau forme lunguieţe de lumină filtrată aruncată de ferestrele mari din nord şi dreptunghiuri mai mici venind de la şirul de geamuri de pe zidul din vest, dar în rest atelierul era cufundat într-un întuneric catifelat; doar şevaletul domina semeţ contururile pieselor de mobilier masive din jur, ca o macara pe un şantier. Pe şevalet se afla o scândură, pe care Anthony fixase o coală de hârtie grosolană, făcută manual, ca să deseneze toate păsările care veneau pe pervazul de la bucătărie, unde Rachel le dădea tot timpul de mâncare; măcăleandrul şi vrăbiile, iar uneori câte un piţigoi, păsări pe care avea să le deseneze în cărbune, iar apoi să le picteze în acuarelă, alegând poziţii care indicau următoarea mişcare a fiecărei păsări. Poate o să facă şi o pitulice. Sihaştrii, sihaştrii, de nouă centimetri lungime şi nouă grame greutate, care cloceau ouăle de două ori pe an în cuibuşoarele lor din muşchi, ca nişte cupole. Minunat!

Se uită zâmbind la rafturile pe care încă mai luceau stins în întuneric scheletele de păsări. Trebuia să fie acolo şi pitulicea… sau ce mai rămăsese din ea. Traversă încet camera întunecată, evitând toate obstacolele atât de bine ştiute, şi puse mâna pe clanţă. Se uită în urma lui. A doua zi de dimineaţă, toate vor fi la locul lor, pline de praf şi învălmăşite în ochii tuturor; doar el vedea atelierul aşa cum era sau şi-l amintea, ca pe un loc al evoluţiei şi al promisiunilor.

Se îndreptă încet spre casă, pe aleea cu pietriş. O lună enormă şi galbenă de septembrie se înălţase printre copacii din spatele acoperişului, iar aerul era un pic înţepător, aproape ca o muşcătură, ceea ce te înviora la fel ca spălatul pe dinţi. Fereastra de la bucătărie era un pătrat cald şi auriu, iar prin ea o vedea pe Rachel aplecată peste un morman de broşuri şi pliante întinse pe masă. Se opri şi se uită câtva timp la ea – soţia lui, femeia cu care se căsătorise, totuşi nu aceeaşi, aşa cum nici el nu mai era cel de odinioară.

Deschise uşa din spate. Îl întâmpină un val de căldură.

— Tu eşti, Anthony? strigă Rachel, fără să se întoarcă.

Închise uşa după el. Îşi aminti de Ralph.

— Cine altcineva? spuse el.

Când cel mai mic dintre cei trei fii ai lui Anthony și Rachel Brinkley se însoară, nimeni nu este pregătit pentru schimbarea profundă pe care acest eveniment o va provoca în familie. Din motive diferite, celelalte două nurori nu au putut să se opună influenței materne pe care Rachel a continuat să o exercite asupra fiilor ei, ceea ce a făcut ca întreaga familie să rămână în continuare strâns legată de casa părintească din Suffolk. Dar Charlotte – foarte tânără, foarte frumoasă și foarte alintată – nu are de gând să își împartă autoritatea cu proaspăta soacră și își propune să schimbe echilibrul de forțe. Curând, Rachel descoperă că începe să piardă controlul și nurorile devin mai importante pentru fiii ei decât ea însăși – un transfer inevitabil de loialitate, care declanșează furia lui Rachel, afectează liniștea lui Anthony și provoacă valuri neașteptate în cele trei căsnicii.

Joanna Trollope are o carieră de scriitoare de peste treizeci de ani, cărțile sale înregistrând un succes uriaș, cu vânzări de milioane de exemplare, mai multe fiind ecranizate. Este considerată una dintre cele mai importante romanciere britanice contemporane, fiind distinsă cu Ordinul Imperiului Britanic pentru contribuția adusă literaturii.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-596-8
9 786066 005968
Lira

Versuri din poemul *Rabbi ben Ezra* (în engl., „Grow old along with me, / The best is yet to be.“) de Robert Browning (1812-1892), important poet englez, din perioada victoriană. (n.tr.)
Vers dintr-un cântec englezesc (n.red.)